

דמיטרי רדישבסקי / ציונות אוניברסלית

לְבָנֵי - דוּד, עֲמֻנּוּאֵל, מִתְתִיחוּ וּסְטַנִּיסְלָב

דמיטרי רדישבסקי

ציונות אוניברסלית

פיתוח רעיונותיו של ז'בוטינסקי למען ישראל העתידית

הוצאת מכון ז'בוטינסקי בישראל

Universal Zionism

Dr. Dmitry (Daniel) Radyshvsky

© All rights reserved by

כל הזכויות שמורות למחבר

המחבר מודה מקרב לב למכון ז'בוטינסקי בישראל
על הטיפול המסור בכתב היד של הספר ועל הכנתו לדפוס.

נדפס בדפוס חדקל, תל-אביב, תשס"ט (2009)

תוכן העניינים:

חלק ראשון - השיבה האחרונה

1. דרכה של בבל ודרכה של ירושלים..... 7
2. שואות וקופים..... 13
3. הנאציזם והגלגול מחדש..... 16
4. הזיותיו של שרוליק הקטן..... 21
5. תפקיד היהודים..... 24
6. האינטגרציה של שתי ההמיספירות..... 26
7. אהבה מודעת..... 28
8. הנפש היהודי..... 30
9. הטלאולוגיה היהודית..... 32
10. מהפכת המוסר..... 34
11. תודעת הבית השלישי..... 38

חלק שני - ביפה שקופה

1. נבואה קולקטיבית..... 42
2. מן הברנז'וקרטיה אל מריטוקרטיה..... 44
3. הייטק רוחני..... 48
4. חרטה לאומית..... 49
5. קורבן למען הסרת מצור..... 49
6. מן הפוליטוקרטיה אל רציוקרטיה..... 59
7. ציוויליזציית השבת..... 63
8. המצווה החשובה מכול..... 66

חלק שלישי -

מן הגיאופוליטיקה אל תיאופוליטיקה

1. הלכה מדינית..... 71
2. הציונות האוניברסלית נגד האיסלאמיזם והגלובליזם..... 72
3. טעותה של הניאו-שמרנות..... 74
4. "אני אובילו!"..... 75

75	.....	2. ישראל – מנהיגת הג'האד
77	.....	– היהודים כ"בלם" הגאולה
82	.....	3. על נשות המזרח
83	.....	– הפרסוניפיקציה של האומה הערבית
84	.....	– הפמיניזם האיסלאמי
85	.....	– ג'קסון־ניק הנשי
86	.....	– להצטמצם ולשכוח
87	.....	4. לא טרנספר אלא טרנספורמציה
95	.....	– פירוז האוטונומיה הפלסטינית
96	.....	– דֶה־ג'האדיזציה
97	.....	– דֶה־פוליטיזציה
100	.....	– פליטים
101	.....	– הפליית הפלסטינים בארצות ערב
101	.....	– מענקי הגירה אישיים לפלסטינים
106	.....	– ארבעים שנות קללה
108	.....	5. ההידרה בעלת שבעת הראשים
114	.....	6. אש"ף־אופיום לאירופה
118	.....	7. החלופה של האו"ם
120	.....	– מועצת הציוויליזציות
124	.....	8. ארבע החיות של האנטי־ציונות
127	.....	– סוגי השלום
129	.....	– תקדימים של השמדת עם
131	.....	– מנתחים את התעמולה
134	.....	– הדגל הירוק ביבשת השחורה
137	.....	9. דרכה של ידיעה ודרכו של סבל
137	.....	– הלילה הארוך של המכה התשיעית
140	.....	– המטומת ההמיספירה השמאלית
145	.....	במקום אחרית דבר: הציוני של העתיד

השיבה האחרונה

1. דרכה של בבל ודרכה של ירושלים

אחדות. את המלה הזאת אנחנו שומעים יותר מכול בחדשות החברה והפוליטיקה. כולם שואפים אליה – הטובים והרעים, זרים ואנשי שלומנו. אנו עצמנו, במהלך חיינו הפרטיים, מרגישים את המשמעות המרכזית דווקא באחדות. פירושה של האחדות הזאת הוא הרמוניה פנימית, תיאום בין תבונתנו לרצונותינו; תואם והסכמה כלפי הסביבה שמחוצה לנו – קרבה ואהבה אל בני המשפחה שלנו, אל ידידינו, אל עמנו; ולבסוף – האחדות העיקרית: בחירה בקיום הרמוני עם משמעות החיים ועם ייעודנו – עם הבורא שלנו. ואכן, הדבר המפחיד מכול הוא ניגודה של האחדות: דיסהרמוניה, עוינות, פירוד.

כל תולדות האנושות אינן אלא ניסיון בלתי פוסק של בני האדם להתגבר על פיצול, חילוק ופילוג: של תבונתם, של נשמתם, של חברתם, של העמים. השטן – הדיאבולוס – הוא רוח המרד שבאדם, הוא צד הצל שבו, הרוע שבו, אשר הקב"ה התיר את קיומו כדי שהאדם יבחר בטוב ויילחם למענו. על פי ההגדרה, השטן הוא המלעיו הגדול או המפרד הגדול. זו המשמעות של שמו, המעוגנת בשפות רבות, ובפרט באנגלית ובעברית. הוא מתנגד לכל הקדוש (Holy), שמהותו – הכול (Whole); הוא שוטם את שלום ה' ואת שלמותו. הבורא עוזר לבני האדם למצוא בתופעות ובתחומים מרוחקים אלה מאלה (כגון המדע והדת, האמונות והעמים השונים) את המהות ואת הרוח המשותפות – ולהתאחד על בסיס זה למען יצירה משותפת ואהבה הדדית. השטן מעורר

באנשים רצון למצוא הבדלים אפילו בין תופעות דומות וקרובות זו לזו, ועל בסיס זה הוא זורע פילוג ופירוד ביניהם.

בעולם של היום אנו עדים לתהליך החילוק והפיצול בכל התחומים, גם באלה שנותרו שלמים עד לפני זמן לא רב. מתרחש חילוק בתוך תודעת האדם ואפילו בגופו: פיצול סכיופני של אישיותו, שינוי מינו של האדם ושל הקוד הגנטי שלו; מוסד המשפחה נהרס ברחבי העולם, חל קיטוב אימתני בין עשירים לעניים, בידול בין צפון לדרום, בין מערב למזרח, בין המסורת לציוויליזציה, בין הגישה האינדיווידואליסטית לקהילתיות, בין הרציונלי לאי־רציונלי, בין המדע לדת.

האנושות מרגישה כי היא שרויה במשבר ההתפרדות, ומשום כך היא שואפת לאחדות. והנסיונות להגיע לאחדות אכן ננקטים בכל התחומים: כאן האינטר־net וה־jet העל־קולי, האו"ם וההתאחדות האירופית, האקו־מניזם והגלובליזם, השאיפה לאחדות בקרב האנשים השותפים לאותה דת או לאותה אידיאולוגיה: היהודים והנוצרים, קנאי האיסלאם והניאו־נאצים.

למען אחדות התחול לו בהיסטוריה דברים נפלאים ואיומים ביותר, והם מתחוללים גם היום. זאת מפני שרוח הרע, המנצח לעתים קרובות כל כך בעולמו הפנימי של האדם – הוא המעוות הגדול, "קופו של אלוהים" – גם הוא קורא לאחדות. אחדות בדרכה של בבל.

דרכה של בבל היא דרך האלימות והאידיאולוגיה הטוטליטרית, המשעבדת את רצונו החופשי של האדם ומכפיפה אותו לרצונם של מנהיג כלשהו, של מנגנון מדיני או מפלגתי. דרכה של בבל היא דרכם של אימפריות ורודנים: פרעונים, נוגשים, קיסרים, פיהררים.

דרכה של ירושלים הפוכה ביחס לדרכם. דרכה של ירושלים היא דרכן של חוכמת אלוהים ושל אהבת אלוהים. זוהי הדרך שבאמצעותה מפנים האדם מרצונו החופשי את חוקי האל, ועל בסיסם של חוקים אלה – מתאחד מרצון עם שאר האנשים והעמים.

ירושלים – ירושלים – פירושה בעברית: "ה' יראה את השלמות". אל שלמותה של ירושלים ואל אחדותה ייכנסו העמים דרך שעריה השונים: הם ישמרו על תרבותם ועל ייחודם, ולא יוכנסו אל תוך האחדות בכוח, מסודרים במבנה ובליווי

שיר לכת צבאי.

שמחת ימינו אלה וכיסופיהם גלומים בכך שנצחון דרכה של ירושלים, אשר המין האנושי כולו מייחל לו, כבר ממשמש ובא, והעדות הנחרצת ביותר לכך אינה אלא מתקפותיה ההולכות ונשנות של בבל על רוחה החופשית של האנושות. אם בעבר חלפו עידינים שלמים בין תופעות של משטר טוטליטרי בקנה מידה כלל-עולמי, במקומות כאלה או אחרים, הרי שבמהלך 100 השנים האחרונות אנו עדים לשלוש מתקפותיה האדירות של בבל: הפשיזם, הקומוניזם, ולאחרונה – האיסלאמיזם.

במהלך מאה השנים האחרונות, העולם מזדעזע בהתנגשות הנוראה בין טוב לרע: אנו חיים על הסף, לקראת תמורות משיחיות עצומות בזרימת הזמן ההיסטורי, וככל שאנו הולכים וקרבים אל אלוהים, כן מחריפה התנגדותו של השטן – חבלי המשיח הולכים ונעשים תכופים יותר.

במהלך מאה השנים האחרונות, זו הפעם השלישית שהאויב עולה על מרכבות פרעה של האידיאולוגיות הטוטליטריות, וזאת כדי לשלול מן האדם את חירותו הרוחנית. המרכבה הראשונה היתה אדומה – הקומוניזם, השנייה היתה חומה – הנאציזם, ועכשיו הגיע זמנה של הירוקה – האיסלאמיזם. אבל לכל אחת משלוש המרכבות היה אותו כוח מניע: השקר על אודות השגת האחדות (מהותו של היצר הרע אינה באה לידי ביטוי בביטול מטרתו של האל אלא בעיוותה) בדרכו של אנטי-אלוהים: באמצעות קיטועו של כל ה"מיותר", במהירות ובקנה מידה המוני, באמצעות הפתרון הפשוט שאינו אלא חלוקה רדיקלית.

לחלק את העולם כולו לפרולטרם ולבורגנים, להשמיד את כל הבורגנים – ותבוא מלכות הפרולטריון.

לחלק את העולם לבני הגזע הארי ול"יצורים נחותים", להשמיד את אלה האחרונים – ויבוא הרייך הנצחי.

להשמיד את כל הכופרים או לאסלם את העולם כולו – ותבוא ה"אומה" הכלל-עולמית.

החלוקה התבצעה בתחילה על פי עיקרון מעמדי, אחר-כך – על פי טוהר הגזע, ובימינו אלה היא מתבססת על העיקרון הדתי.

נציין כי לא זו בלבד שגברה תכיפותם של הנסיונות השטניים האלה, אלא גם

קנה-המידה שלהם גדל. היום, אין מדינה בעולם שיכולה להתעלם מתהליכים אלה ולא להיות מעורבת בהם.

המלחמה נגד הפשיזם הורגשה בארצות העולם השלישי רק בצורה עמומה למדי.

המלחמה הקרה נגד הקומוניזם נגעה כבר לכל היבשות, ובייחוד נשפך דם רב בארצות העולם השלישי.

היום, האיסלאמיזם עלה בהרבה על "ידה הארוכה של מוסקבה". הוא חדר לכל תחום ומחוז, והוא זורע מוות בכל מקום: מן הפיליפינים עד לניו-יורק, וממוסקבה עד לדרום-אפריקה.

נוסף על החלוקה הרדיקלית, קיימים שני מאפיינים משותפים לכל האידיאולוגיות הטוטליטריות: פחד מפני חירות ושאיפה למוות.

דרך החשיבה האחידה, המונהגת בכפייה, מניעת גישה חופשית למקורות ידע והאיסור המוטל על הבעת דעתו של הפרט – כל זה נובע מן הפחד השטני מפני רצונו החופשי של האדם.

כוח הרצון המופנה אל המוות – עם ההומוסקסואליות, עם פולחן המוות בגודדי ה.ס.ס., עם הסגפנות הקומוניסטית בגוש הסוציאליסטי, עם כיסופי הכיליון אצל השאהידים של האיסלאם – כל זה אינו אלא מהותו של האויב: השאיפה אל הפסקת הבריאה, אל הפסקת החיים.

אבל שורשם המשותף, המייחד ומאחד אותם יותר מכול, הוא בכך שבכל בוחרת לה כל פעם את היהודים בתור קורבנה העיקרי.

היהודים הם קורבנה הראשון של החיה, אך לעולם אינם קורבנה האחרון. פרעה ניסה להשמידם במצרים. המן ניסה להשמידם בבבל. רומא ניסתה להשמידם בארץ יהודה. היטלר ניסה להשמידם באירופה. רק נס הצילם ברוסיה: בשנת 1953, סטאלין כבר הכין את המערך הדרוש להעברתם ההמונית של כל יהודי ברית המועצות לסיביר, אבל הוא מת יום קודם לכן, בחג פורים... היום, האיסלאמיזם מנסה להשמיד את ישראל ולסיים את מלאכתו של היטלר.

מדוע כל האידיאולוגיות הטוטליטריות אחוזות דיבוק של השמדת היהודים במידה רבה כל כך?

במה מפריע להן עם כה קטן?

רק בכך שעם ישראל מתמצת בעצם קיומו את כל מה ש את האויב. במקום חלוקה חותכת ופשוטה, כאבחת חרבו של זיגפריד*, מציע היהודי אינטגרציה קבליסטית פרטנית: איחוד כל התופעות באמצעות ליקוט ניצוצות האור שבהן.

במקום היסוד הראשוני של אידיאולוגיה אחידה וטוטלית, היהודי, הדוגל ב"שמע"י שלו, עומד על כך שהיסוד הראשוני לכול הוא המצפון: שמיעת קולו של אלוהים בלבו החופשי של האדם. (לכן היטלר צדק: היהודי הפיץ את "וירוס המצפון" שלו בכל העולם בעזרת הנצרות; הנצרות היא ענפים שצמחו מן השורש היהודי: עקור את השורש, והענפים ייבשו מעצמם.)

במקום ה"אורדנונג" – הסדר החברתי הכפוי, או במקום השריעה האיסלאמיסטית – שואף היהודי להיחלץ מארץ מצרים של כל כפייה ושעבוד. במקום כוח הרצון המופנה אל המוות, משתדל היהודי, בעקשנות ובהתמדה, מתוקף היותו עד למעשיו של "האל החי" שלו, "לבחור בחיים". עם ישראל שנוא כל כך על בבל דווקא מפני שהקב"ה בחר בו למילוי תפקיד מסוים, קשה מאוד וכפוי טובה כאחד. עם ישראל לא נבחר כדי לשלוט, להנהיג או להכניע. אבל כל פעם שנקלעה האנושות למבוי סתום מן הבחינה הרוחנית, כל פעם כאשר ידה של בבל היתה על העליונה, נבחרו היהודים כדי להאציל באמצעותם אל העולם מנת אור חדשה – הבזק ידע רוחני שעזר לנצח את בבל ולהפיץ הבנה חדשה של האמת הנצחית, אשר רוממה את העמים אל דרגות געלות יותר ויותר של חופש רוחני ואחריות רוחנית.

כישלון במילוי משימה זו הפך תמיד לטרגדיה, ובראש וראשונה עבור היהודים עצמם. כך, אייכולתם של היהודים לעצור את פלישתה של "בבל האדומה", נפילתם לידי הפיתוי המרקסיסטי של בניית מלכותו של אלוהים ללא אלוהים, השתתפותם הנלהבת במהפכת הבולשביקים – כל זה הביא את היהודים עצמם אל קו גבול ההשמדה, בשנים שבמהלכן ביצעו היטלר וסטאלין טבח בעם היהודי.

1. המילים המושגים, המוסברים בסוף הספר, סומנו בכוכבית.

זה קרה מפני שהיהודים שכחו את שליחותם: לשמש בתולדות האנושות ערוץ אשר דרכו חושף הבורא את התגלותו כל פעם מחדש.

עם זאת, חוק ההיסטוריה היהודית, המסתורי והמופלא מכול, מתבטא בכך שבהכניס את המפץ הרוחני הגדול הזה בתפוצות, יכלו היהודים לחוללו אך ורק לאחר שרוחם רופז בכלי חומרי צפוף, אשר לו תכונות מיוחדות – כלומר, בארץ ישראל.

במהלך ההיסטוריה, חשיפת התגלות חדשה התרחשה כל פעם באמצעות יציאת מצרים זו אחרת של העם היהודי.

כאשר הוצא עם ישראל מגלות מצרים, ההתגלות, שנמסרה באמצעות משה רבנו, בישרה: הבורא הוא אחד ויחיד, כל בני האדם שווים, קיימים חוקים רוחניים שאין להפר אותם.

כאשר הוחזר עם ישראל מגלות בבל, נולדה בתקופת הבית השני תנועה נבואית רבת עוצמה של הכאה על חטא והיטהרות. לצד המורשת הרוחנית הגדולה שנוצרה בידי חכמי יהודה ונביאייה בתקופת הבית השני, האצלת "האור לגויים" עברה לאפיק בלתי צפוי מבחינת היהודים: מיליארדי בני אדם פנו אל אלוהי ישראל באמצעות אישיותו של ישוע.

בשתי הפעמים האלה, חוקיו הרוחניים של האל, אשר נמסרו לעולם באמצעות היהודים, הרחיבו את דרגות החופש והאחריות של האדם, בהוציאם את העולם מן המשבר שאליו נקלע.

כעת חזר עם ישראל אל הארץ המובטחת, לאחר אלפיים שנות גלות איומה מכול.

יציאת מצרים החדשה, השלישית, צריכה להביא אל העולם התגלות חדשה; היא תביא לו הבזק אור רוחני חדש שישחרר וירומם אותו.

אלא שכל פעם שהקב"ה מחזיר את עם ישראל לארצו כדי שהיהודים ימלאו את שליחותם, מתרחשת מתקפה נוראה של כוחות הרע, שמטרתה למנוע את שיבת היהודים. בכל תוקפת את ירושלים.

כזאת היתה גם יציאת מצרים הראשונה. הקב"ה הקשה את לב פרעה, ופרעה ניסה להשמיד את עם ישראל.

לפני צאת היהודים מגלות בבל, זמם המן הרשע להשמיד את כל היהודים, אבל אסתר ומרדכי הפירו את מזימתו.

כאשר הציונות התחילה להתפתח באירופה בקצב סוער, וההשגחה הכינה את יציאת היהודים הסופית ואת השבת עטרתה של ישראל ליושנה – נקודת המפנה של "שיקום הדברים" – ניסו הנאצים להשמיד את כל בוניו של בית-מקדש חדש זה. ואולם ישראל בכל זאת קמה לתחייה.

האיסלאם מנסה להשלים את מה שהיטלר לא הספיק לסיים. אנחנו עדים למתקפה החדשה של בבל, ונקווה כי תהיה זו מתקפתה האחרונה שנידונה לכישלון חרוץ.

אם כך, מהי שליחותו החדשה של עם ישראל? איזו התגלות יעניק לעולם? כיצד עליו לשנות את תודעת האנושות, לאחר שהוא חזר אל ארצו זו הפעם השלישית?

ניתוח מתקפותיה הקודמות של בבל יעזור לנו להתקרב אל הבנת הדברים האלה.

2. שואות וקופים

ביום השואה נשבעים היהודים: 'לעולם לא עוד'. אבל זה לא יקרה שוב לעולם בתנאי שנבין לא רק את סיבותיה הפוליטיות של השואה אלא גם את שורשיה הרוחניים. הבנתם והפנתם הן המשימה האסטרטגית של ישראל, וזוהי משימה חשובה יותר ממערך המנע הגרעיני.

מדוע אלוהים הניח לשואה לקרות? היהדות מסתפקת בתשובתו לאיוב – כלומר, בהעדר תשובה. כן, בענייני הרוח חשוב יותר לעתים להציג שאלה מלהגיע לתשובה. ובכל זאת יש צורך בדת דווקא למען הניסיון לרדת לעומקם של דברים אשר התבונה הקווית אינה מסוגלת לתפוש. משום כך, היהדות האורתודוקסית בכל זאת מנסה לפעמים לענות על שאלתה המפחידה של השואה. ישנה תשובה שנשמעה מפיו של הרב הספרדי לישראל, עובדיה יוסף: "קורבנות השואה הם גלגולי חוטאים".* וישנה תשובה של חרדים אשכנזים: "השואה היא עונש על

התבוללותם של יהודי אירופה".

אלא שזהו היגיון קווי ותו לא – תשובתם הפסולה של ידידי איוב. אבל, אולי, כדי שנוכל לתפוס בתודעה את משמעות השואה האחרונה, עלינו לפנות לאחור ולהתבונן בזו הראשונה?

יהודי מאמין חייב להזכיר בתפילותיו כל יום, ובייחוד בחג הפסח, את השואה הראשונה ואת הקמת המדינה היהודית שבאה לאחר מכן. השואה הראשונה התרחשה במצרים. במחנות הכפייה והמוות לבוני הפירמידות. כאשר שהושמדו התינוקות ממוצא יהודי. כאשר המצרים נתקפו שגעון רדיפה בגלל ה"סכנה היהודית": "הבה נתחכמה לו פן ירבה". האם אלה הם דבריו של פרעה או של גבלס?

וגם היו משמידים במצרים את כולם, אלמלא הלך העם אחרי משה רבנו. והעם לא רצה ללכת. בחייו של כל אדם פרטי, בדומה לחייה של מדינה, השאיפה לשרוד תמיד חזקה יותר מן השאיפה אל מילוי הייעוד האלוהי – אל מילוי השליחות הנעלה. אלא שהחוק הרוחני אינו יודע רחמים: כתוצאה מן הבגידה בשליחות, הן האדם הפרטי והן העם מאבדים עד מהרה את האפשרות לשרוד. וגם ההפך הוא הנכון: כשהם מסכנים את חייהם למען מילוי השליחות, הם זוכים הן בתהילה והן בחיים.

היהודים במצרים רצו לשרוד, רצו להישאר סמוך ל"סיר הבשר" שלהם. רק החרפת רדיפותיו של פרעה אילצה אותם להיענות לקריאתו של משה – לצאת אל המדבר תוך סיכון חייהם, כדי "לעבוד את ה'".

אז קרתה ההתנגשות הראשונה מני רבות, המהוות את עצם מהותן של תולדות העם היהודי: התנגשות "בין המתבוללים ללאומנים" (ע"פ ביטויו של ז'בוטינסקי). לשון אחר: בין פרגמטיסטים-קונפורמיסטים לבין אידיאליסטים-בעלי חזון. בימי משה, עלה בידם של בעלי החזון לנצח את הקונפורמיסטים – והעם יצא ממצרים ללא שואה.

ואולם בעלי החזון של תחילת המאה ה-20 – למן הרצל ועד ז'בוטינסקי – לא הצליחו לשכנע את הקונפורמיסטים. היהודים לא נשמעו לנביאים החדשים. לשווא ניבא מקס נורדאו באוזניהם של יהודי אירופה: "שליש מכם יושמד, שליש יתבולל, ושליש יינצל בארץ ישראל".* לשווא קרא אליהם ז'בוטינסקי: "השמידו

את הגולה, או שהגולה תשמיד אתכם".
 "ציונים מטומטמים", כינו אותם האינטלקטואלים האירופאיים.
 המחיר ששילם העם היהודי עבור הפרגמטיות קצרת הרואי הזאת היה
 השואה.

אלה שלא הטו את אוזנם לדבר הנבואה החדש, הפכו לקורבן כפרה. "ישראל
 נולדה מאֵפֶר השואה" – כך ניסחו הציונים הדתיים את המצב. ניסוחם הפך
 להסבר מטאפיזי מקובל. וזאת האמת, אבל לא האמת כולה אלא רק פן אחד
 מפניה. ננסה לחשוף לפחות עוד פן אחד נוסף שלה.

היהודים נבראו כדי למלא את השליחות הרוחנית הכלל-עולמית. אם הם
 מסרבים לעשות מאמץ ברוחם ולתפוס את השליחות הזאת בתודעתם, הם הופכים
 למיותרים: מתנוונים ומתים, בדומה לכל איבר בגוף שחדל למלא את תפקידו.
 בנסיבות כאלה, את שליחותו של האל, או ליתר דיוק את עיוותו הנורא ("קופו
 של אלוהים" שהוזכר לעיל) מתחיל למלא האויב, כאשר הוא מנסה לקטוע,
 ראשית כול, את "היהדות המתנוונת". והכאב הנגרם מן הסכין החד מאלץ את
 ה"איבר" הזה להיזכר ביעודו ולהתחיל לתפקד שוב.

שליחותם של היהודים אינה משתנה במהלך אלפי שנים: זוהי טרנספורמציה
 עמוקה בתודעת האנושות. אלא שאחרי הגלות השנייה הסתגרו היהודים בגטו.
 ואף על פי שבתוך ה"סייג לתורה", שהיה הכרח בקיומו על מנת לשמור על
 זרע ישראל מפני התבוללות, נוצרו בגולה החיבורים הרוחניים הגדולים בתחום
 היהדות. בסיכומו של עניין, בית יעקב לא מצא דרך לשמר את עצמו כאומה
 ולשרת את העמים האחרים בעת ובעונה אחת. השירות הזה אינו אלא עבודה
 פעילה בדבר הפיכת האנושות לאנושות דמוית אלוהים.

חטא הסירוב למלא את השליחות הצטבר במשך כמעט אלפיים שנה. ובינתיים
 נטל השטן על עצמו את אותה המשימה – את הטרנספורמציה של האדם לאדם
 עליון.

3. הנאציזם והגלגול מחדש

יש לקוות כי הנאציזם היה המרד האחרון של האלים הפגאניים באל אחד. זה היה מרד של "גלגולי אטלסים חדשים" ושל "עוצמות" (מונח הלקוח מן האזוטריקה הנאצית), עם קורבנות הדמים שלהם; מרד של אלים אשר מוגרו זה כבר כישויות רוחניות, אבל קמו כערפד מארון הקבורה שלו – לקראת בואו של עידן רוחני חדש. היו אלה "אלים" אשר מרדו באלוהים: רומא העתיקה עם הנשרים שלה, שיצאה שוב נגד ארץ יהודה; סמל "היררכיית השלטונות" – נגד הסמל של האחד הכל-יכול.

הנאציזם הוא מרד האדם נגד שעבוד גאוותו באמצעות המוסר המונותיאיסטי. והיהודים היוו בעיני הנאצים את נושאי העיקריים של "עול המצוות" הזה. המרד הניטשאני שמטרתו לגבור על המוסר התנגש בקרב הרוחני בכניעותו המלאה של המוסר הזה – והפסיד בקרב. מעופו הנעלה של הרוח, ללא אהבה וחמלה, הסתיים עד מהרה במפלה.

הנאציזם הוא התגברות על האנושי באמצעות השמדת האנושי; ואילו אצל היהודים – זוהי טרנספורמציה איטית, באמצעות הקידוש של כל האנושי. הנאצים ניסו לשנות את טבעו החומרי, בר החלוף, של האדם, ולהפכו לטרנסצנדנטי באמצעות הסער והמחץ. זה היה מרד הרוח האנושי נגד האיטיות שבעלייה אל פסגות השלמות; זה היה מרד נגד המתודולוגיה היהודית, שהיא טרנספורמציה הדרגתית בטבעו הארצי של האדם.

על סמך הדוקטרינות האזוטריות של הנאצים ניתן לראות כי הם תכננו את השמדת העם היהודי דווקא כקורבן שירצה את ה"עוצמות" שלהם. הם העבירו את היהודים למחנות ההשמדה דווקא בקרונות בקר, כבעלי חיים שנועדו לשמש קורבן, ודווקא למשרפות: כך שורפים קורבן על מזבח.

הנאצי האידיאלי מול היהודי האידיאלי – אין זו אלא התנגשות האדם העליון באדם-האָל. כל מה ששאבו הנאצים מן האזוטריקה הפגאנית, מצורת צלב הקרס המעוקל וממה שהוא מסמל, פתח במאבק נגד מגן דוד, שהוא שילובם ההדדי

של הרוחני והחומרי. יכולתו של צלב הקרס לדרוס, בדומה לגלגל, כל סוג של סבל, הפסידה למגן דוד וליכולתו של העם היהודי להרגיש כל סבל אנושי כאילו היה סבלו.

השואה מאבנת את התודעה. לאחר ההתנגשות בחומת האכזריות האל־אנושית במידה כזאת ולאחר שבירת קליפתן של ההשקפות השגרתיות, התודעה רואה את האמת. רוע מפלצתי כזה לא ייתכן (כל מי שחווה אסון פתאומי, יודע: התגובה הראשונה היא התחושה שכל זה לא מציאותי), ולכן הוא לא יכול להיות קיים בעולם. הסבל הזה והעולם כולו אינם אלא אשליה. קיימת רק ממשות רוחנית. הסבל שאין לו מידה ולא שיעור, אשר חתם את עידן המטריאליזם, אילץ (או ליתר דיוק עוד יאלץ, כי ההשלכות עודן לפנינו) מיליוני אנשים להאמין בממשות העולם הרוחני.

וכאן אנו חוזרים שוב אל "קופו של אלוהים". לא הנאצים אלא היהודים היו אלה שיצרו את האידיאל של "עם הקדושים" או, במילים אחרות, של זן האנשים המושלמים. אלא ששליחות היהודים מוצאת את ביטויה בסינון הרוחני ולא בסלקציה גנטית, דהיינו: בטרנספורמציה הדרגתית של תודעת האנושות כולה אל התודעה ה"יהודית" – זו שהתעלתה בטרנסצנדנטיות ועברה (מלשון "עברי") ומעבר למטריאליזם.

מן הבחינה הזאת, האנטישמים צודקים: אכן קיימת תוכנית שמטרתה ליידה את העולם כולו, וזוהי תוכניתו של אלוהי ישראל. אין זו תוכנית סודית כלל וכלל: היא פורסמה בתנ"ך.

היהודים נספו על מזבח השואה כקורבן שהוקרב בגלל חטאי האנושות. העם הגאה מכולם בקרבתו לאלוהים, כיפר בקורבנו על חטא גאוותם של כל העמים: הפך להתגלמותו של איסור הדמים על עצם המחשבה על אודות סלקציה פיזית של אנשים־אלים.

אלוהים הקריב כקורבן־עולה את עמו הנבחר, את היהודים, כדי שהאנושות תבין: דרך הסלקציה הגנטית של קדושים ("האטלסים החדשים" – ודווקא בכך רצו הנאצים), דרך הַדְּהֵה־הוּמַנִיזְצִיָה של כל לאום – היא דרך אסורה.

אלוהים הקריב כקורבן־עוֹלָה את רוסיה, שעמה הוא עם משיחי נוסף, כדי

ללמד את האנושות כולה: אסורה גם דרך הסלקציה המעמדית של קדושים (הקומוניסטים), דרך הדהומניזציה של מעמדות. עם זאת, ברור שהנאצים שנאו את היהודים לא בגלל "הגזענות היהודית" – לא מפני שהיהודים שכחו את שליחותם. מן הבחינה הרוחנית, הם שנאו את היהודים דווקא בגלל עצם מהותה של אותה שליחות: מפני שהיהודים היו מתחרייהעל שלהם, הם היו גרעין הזן האמיתי – הרוחני – של אנשים עליונים. אנשים שנולדו מן הרוח ולא מגנים טהורים. מפני שהיהדות והנצרות (שיצאה ממנה) העמידו כללים קשים מדי, הציגו תנאים תובעניים מדי של ה"עליונות" הזאת, של ההתעלות הזאת על האנושי. משום כך העולם בכללותו שנא (ושונא) את היהודים: בגלל היותם תזכורת על אודות אלוהים.

כבר פרויד כתב שהנוצרים שונאים את היהודים לא מפני שהם כביכול הרגו את ישוע, אלא אדרבה – מפני שהם הולידו אותו מקרבם ללא כל ספק. מפני שישוע, היהודי הזה, הציג בפני האנושות תקן מוסרי גבוה במידה כה בלתי אפשרית, עד שהנוצרים סובלים מרגשי אשם כבדים ומתמידים בשל היותם בלתי מתאימים לו. אלא שהנוצרים אינם מעיזים להתקומם ישירות נגד האל שלהם, ולכן הם מתקוממים נגד אלה שהביאוהו אל העולם – נגד עדי קיומו, היהודים. לכן דווקא הנוצרים המגיעים להרמוניה מלאה ולאהבה עם האל שלהם, מבחינה פנימית, מגיעים מיד גם להרמוניה חיצונית ולאהבה עם עֵדיו – כלומר, עם היהודים; ומיליוני הנוצרים-הציונים מראים זאת היום בצורה מובהקת מכול. למעשה, מתן העדות הוא תפקידם העיקרי של היהודים: "חוצי ים סוף כמו ביבשה", עדים לניסיו של האל החי ולעוצמתו. מכאן שאלו הנוצרים את "העדות לישוע".

היהודי נברא כדי להעיד בעצם עובדת קיומו על הווייתו של אלוהים ועל אמיתות חוקיו. מבחינה מטאפיזית, היהודי הוא עיניים רואות, המעידות לאלוהים על המתרחש עלי אדמות. הן מציינות את נייטתו של המין האנושי לַחַטָּא. והמין הזה מנסה, כמו כל עבריין מצוי, לחסל בראש ובראשונה את מי שהיה עד לפשעו – את היהודי.

עם זאת, היהודי הופך לעד בדרך כלל שלא מרצונו, כאשר אינו חפץ בתפקיד של עד. הוא צועק: לא ראיתי דבר; אני פושע בדיוק כמוכם, לא – אף יותר גרוע מכם; אני בכלל לא יהודי, ואפילו אינני מאמין באלוהים! אלא שמכים אותו בכל מקרה, ובכך מתבטאת הטרגדיה של הליברליזם היהודי. מכים אותו לא בגלל מה שרשום בתעודת הזהות שלו, וגם לא מכים על פרצופו, אלא מכוונים אל זרעו הרוחני.

הדרך היחידה להינצל ממכות היא להפסיק לנסות "להיות כמו כולם", ובמקום זאת להכיר באמצעות ביצוע מעשי את הדבר שלמענו בחר אלוהים ביהודים, את אותו הדבר אשר מצפים לו העמים האחרים באופן לא מודע: שהיהודים יהפכו ל"כוהני עולם" – יוקיעו את החטא ויקלו על נשמת החוטאים, בשעה שירפאו אותם באמצעות תורתם ובעזרת דוגמתם האישית.

החולים דורשים שהרופא ירפא אותם. אבל אם הרופא מחביא את התרופה בכיס הפנימי של רוחו, מסתגר בעקשנות במשרדו או מתחזה לאחד הפציינטים – יקשה עליו להינצל מדינו של ליניץ'; ואשר לדין הנורא – ודאי שאין לו סיכוי להימלט ממנו.

העולם, זירת המאבק בין אלוהים לשטן, שונא את היהודים בהשפעת שני הצדדים הנאבקים: בגלל "ותרנותו של אלוהים" ובגלל "הסתת השטן".

בגלל "ותרנותו של אלוהים", העמים שונאים את היהודים, מפני שהיהודים עדיין לא הגיעו לדרגת הקדושה. מפני שאילו כל היהודים – או לפחות "מסה קריטית" מסוימת מקרבם – היו הופכים לקדושים, זה היה משמש כ"לחצן הפעלה" עבור נשמת האנושות: היתה מתחילה תגובת שרשרת של שינוי המין האנושי. היתה באה הגאולה.

משום כך, האנטישמיות היא קוצר-רוחם של עמי העולם לקראת הגאולה. הקב"ה מניח לאויב "לדרבן את היהודים באמצעות סבל", כדי שיזדרזו ויסיעו את האנושות מהר יותר אל מלכותו של אלוהים.

אבל לפני השואה, הוברר לעמי העולם באופן תת-מודע, כי יהודי אירופה לא יהפכו את קדושתם לקטר שיסיע את כולם אל הגאולה הכללית, מפני שהם ויתרו על צאתם לארץ ישראל – ויתרו על המסע שהיה מביאם אל מילוי השליחות הכלל-עולמית; מפני שהם נועלים את קדושתם בגטו מאחורי מעוול ובריה, בגלל

היותם אורתודוקסים, או שבכלל שוללים את שליחותם הייחודית של היהודים, בגלל היותם מתבוללים. כלומר, כך או כך "אין צורך" ביהודי אירופה. והעמים סירבו לתת ליהודים מחסה מפני רדיפותיו של היטלר.

בעצם, אין זה מסיר מעליהם את המארה על השמדת זרע אברהם – ובייחוד לא מעל האנגלים שסגרו את שערי ישראל בפני אלה שרצו לעזוב את אירופה – וכך לחולל יציאת מצרים חדשה. בנסיבות אלה, האנגלים קרובים לנאצים ששנאו את היהודים בגלל "השטן שהסית אותם לכך". אף על פי שלא הגטו ולא המתבוללים היו מעוניינים ביציאת מצרים חדשה זו, היה ברור לנאצים (או ליתר דיוק – לישויות השטניות שניצבו מאחוריהם בעולם שמעבר לחומר) לפני המלחמה, שאין מנוס מיציאת היהודים – כלומר מן הגאולה הכללית, שכל העמים מייחלים לה – וצבא השטן ניסה לעוצרה

בנסיבות אלה, באורח מפחיד ופרדוקסלי, השואה היתה הכרחית למען גאולת נשמתם של היהודים. ואם הכול – לרבות "אם הטרגדיות האנושיות" הזאת – מתרחש מרצונו של הקב"ה, הרי ייתכן שהיה זה רצונו כי הן תודעת הגטו והן תודעת המתבוללים כלו במשרפות כעשן (או, ליתר דיוק, נחלשו במידה ניכרת), כאשר הן משחררות את נשמת היהודים למען ההמראה החדשה: הקמתה של מדינת ישראל שמטרת קיומה – לשדר לעולם כולו בשורה על תודעה חדשה, שטרם היתה כמותה.

אשר לששת מיליוני הקורבנות החפים מפשע, קרוב לוודאי שנשמותיהם אינן אלא נשמות צדיקים שהגלגול הזה היה גלגולם האחרון: כדי שבאמצעות סבל אחרון ומפלצתי זה, באמצעות איבוד הכול (איבוד עצם הסטטוס של אדם, שהפכו לעצם נשרפת), לנתק באופן סופי את קשריהם האחרונים עם החומרי ולצאת לעולמות אחרים, כדי שמשם יוכלו לחזק את נשמת עמם. דווקא בכך – בתגבור צבא הגנה לישראל באמצעות צבא הנשמות השמימי אשר שוחררו במשרפות השואה – מסבירים המיסטיקנים את נצחונותיהם המופלאים של הישראלים.

4. הזיותיו של שרוליק הקטן

אם כך, מדוע איום של שואה חדשה מרחף על ישראל, שהוקמה מחדש על אדמתה? הגנתנו הפיזית היחידה מפני השואה החדשה – הנשק הגרעיני (שוואנונו, פֶרס, האו"מ וכל השאר מנסים לבטלו), גם אם נצליח לשמור עליו ונתגבר את המערך שלו – לא יוכל לשמש אותנו כאמצעי הגנה יעיל באמת. האיטיולות האיראניים צודקים: העולם האיסלאמי מסוגל לשרוד אפילו אחרי עשר מהלומות גרעיניות ולהקריב ללא מאמץ את חייהם של 6 או אפילו 16 מיליוני מוסלמים. אבל, האם ישראל מסוגלת לספוג ולו מהלומה אחת כזאת? מדוע הקב"ה מאיים שוב להשמיד אותנו?

מפני שאנחנו בוחרים שוב בהישרדות ובוגדים בשליחותנו. מפחיד יותר מהעדרה של תיאולוגיה יהודית אחידה, הוא העדרה של טלאולוגיה ישראלית אחידה, כלומר – הבנת המטרה המשותפת, ייעודה הלאומי של ישראל.

בשלב ההיסטורי הקודם הבינו את הייעוד הזה נכון: עם ישראל היה צריך להקים מחדש את צורת הממלכתיות, את גוף המדינה. והמטרה שהובנה נכון הובילה אל שיתוף פעולה מצד הכוחות העליונים והביאה לנצחונות מופלאים. אלא שלאחר מכן הוטל על העם למלא את הגוף ברוח: בהבנת המטרה, שלמענה הוקמה מדינת ישראל מחדש. התשובה: "כדי לשמש כמקלט מוגן ליהודים", אינה נכונה. אילו זאת היתה המטרה האמיתית, הקב"ה היה מקים את ישראל מחדש בברוקלין. שם – פחות מסוכן. ישראל היום היא בכלל אחד המקומות המסוכנים ביותר בעולם, ליהודים. אם כך, לשם מה?

ישראל לא נתנה בינתיים את תשובתה. הגוף לא נמלא רוח חדשה. והגוף ללא רוח אינו אלא גופה. והגופה מתחילה להתפרק: פיסות שטח נושרות מן המדינה, שחיתות אכלה את המערכת הפוליטית מבפנים, מתפורר המרקם החברתי – לכידותה של החברה.

שתי התשובות הקיימות בנוגע למשימה הלאומית – תשובת ה"מתבוללים" ותשובת ה"גטו" – אינן נכונות מבחינה טלאולוגית*. נבחרו יעדים שגויים, ולכן הכוחות העליונים (או, אם תרצו, חוקי ההיסטוריה) אינם עוזרים למדינה להתקדם

אל אף אחד מהם.

האידיאולוגיה של האליטה השלטת בישראל – שאפשר לקרוא לה פוסט-ציונות או פסאודו-פרגמטיות – היא, למעשה, אינה אלא התבוללות. ואין מדובר בהתבוללותו של יהודי אינדיווידואלי, מבחינה דתית, בחברת זרים הסובבת אותו, אלא בהתבוללות פוליטית של היהודי הקולקטיבי – ישראל – בקהילייה הבינלאומית.

על פי האידיאולוגיה הזאת, משמעות השאיפה בת אלפיים השנים לשוב אל ציון מתבטאת במימוש "החלום של קליפורניה": וילה, ים ואפשרות לשכוח הכול. למען מימוש החלום הזה מתאמצת ישראל של היום להתקבל למשפחת העמים על תקן של שרוליק הקטן. למען "סירי הבשר", שהפכו היום לחברות בהתאחדות האירופית ולהסכם הפסקת לחימה עם חמאס בכל תנאי, מוכן שרוליק הקטן להקריב הכול: את המולדת, את כבודו העצמי, את חלומם של מאות אלפי דורות היהודים ואת ציפייתם של כל עמי העולם.

עם זאת, האויבים אינם מסכימים בשום אופן לכך ששרוליק יישב לפני סיר הבשר הזה אפילו על תל בודד של ארץ הקודש.

ואם הערבים אינם מוכנים להרשות לישראלים הפרגמטיים לשבת בשקט בבית קפה, מפני שאותם מניעה האמונה השטנית שאינה דורשת את צמצום שטחה אלא את השמדתה של ישראל (זוהי ואריאציה בת ימינו של הנאציזם – דרך פעולה "על פי הסתת השטן"), הרי שפל שאר העמים – המצפים בחשאי לגאולה שהיהודים אמורים להביא – ודאי שיאפשרו לערבים, כפי שאפשרו לנאצים, לבשל את שרוליק בעודו חי בתוך סיר הבשר המזרח-תיכוני הזה, אם ישראל תאכזב אותם ולא תמלא את ציפייתם התת-מודעת (וריאציה בת ימינו של דרך פעולה "בהתאם לוותרנותו של אלוהים").

"ימנים מטומטמים" – מכנה שרוליק הקולקטיבי את אלה שמנסים להזכיר לו את כל זה.

שרוליק רוצה שיעזבו אותו במנוחה בנוגע לכל היעדים והשליחויות, ושיניחו לו ליהנות בשקט מן החיים. הוא אפילו פונה בבקשה הזאת אל אלוהיו: תן לנו שלום (ולא נטרוד אותך יותר בבקשות שלנו)! שלח (שחרר!) את עמי מן הצרה הפלסטינית הזאת! תן לנו להיפטר ממנה. או לפחות להפרידה מאתנו. הפרדה

חד־צדדית.

הוא אינו מבין מדוע הנס הזה אינו מתרחש. כל זאת, מפני שאינו קורא בתשומת הלב הראויה את ההיסטוריה של יציאת מצרים. "שלח את עמי... ויעבדוני". רק למען המטרה הזאת הוא שחרר אותנו ממצרים.

דבר דומה מתרחש בנוגע לטרור. אנו מבקשים את הבורא לשחרר אותנו מן הצרה הפלסטינית. אבל כיצד נשתמש בחירות הזאת?

אלוהים שואף להעניק שלום לישראל. "הֲאֵנִי אֲשַׁבֵּר וְלֹא אוֹלִידָה?" הקב"ה נאמן לתוכניתו והוא מממש אותה בהתאם לסעיפים שנרשמו לפני זמן רב: הפצת עם ישראל בין העמים – היטהרותו – היבנותו מחדש – קידושו – פיזור שמו בין הגויים: הפיכת ארצו לבית תפילתם של כל העמים.

הבורא יכול לכונן שלום עבור עמו בנקל ובאופן מיידי. הוא יכול לשלוח על חמאסן עשר מכות מצרים, להרוס את אל־אקצה ברעש אדמה, להחדיר בלב הפלסטינים פחד אימים ולאצם לנוס דרך המדבר עד ים סוף ממש...

אבל מה יקרה למחרת היום? מה נעשה בשלום המוחלט הזה? האם הוא לטובת נשמתנו – הממשות היחידה והדבר היחיד שהקב"ה דואג לו – או דווקא לרעתה?

האם ננצל את השלום הזה באופן הנחוץ לבורא – ונממש את השלב של "קידוש עם ישראל", הקודם לאפותיאוזה של ההיסטוריה: נהפוך למופת של קדושה, לאמת המידה ולציון־ציון* עבור העולם כולו?

האם "שלום עכשיו" שכזה יביא אותנו להתעלות פנימית, או – אם הבעיה הפלסטינית תיעלם מחר – נשקע עוד יותר מקודם ביוון־המצולה של איבה בין־עדתית, נהנתנות, פריצות ונדושות, מתוך שאיפה להפוך את ישראל לציון־ליברסיון של כל אגן הים התיכון?

אלוהים יודע כי מחנה המתבוללים, השולט בחברה, יבחר באפשרות השנייה: מיד ובו ברגע, בלי לומר לבורא תודה על ההצלה מיד האויבים, ישראל תערוך מופעי זיקוקים, תרקד ותפוז, תזלול שישליקים – ותהפוך לאותה כתריאלבקה

נדושה ונכלולית כמו קודם.

אלא שהתשובה השנייה בנוגע לשליחות הלאומית, אותה תשובה אחרת שישנה באמתחתה של ישראל – תשובתו של מחנה ה"גטו", אשר בו זוכרים כי יציאת מצרים החדשה התרחשה כדי שהעם יעבוד את אלוהיו – גם היא אינה נכונה, מפני שהעבודה הזאת נראית בעיני ה"גטו" כחזרה אל תקופת הזהב של עבר – אל מלכות יהודה. אולם, גם לפני שנשאל את עצמנו על אודות תקן האיכות של אותו זהב, של אותה ארכאיות מושלמת, יש לזכור כי ההיסטוריה אינה מכונת שכפול אלא ספירלה, ועלינו לחזור לסיבוב גבוה יותר.

אך מהו אותו סיבוב גבוה יותר? לשם מה הוציאנו אלוהים מן התפוצות והקים את ישראל מחדש? כיצד תוכל להפוך לבית תפילה עבור כל העמים? כיצד להופכה לציון של העולם כולו? מה עלינו לעשות לשם כך?

5. תפקיד היהודים

ספר הספרים אומר כי שליחותם של היהודים, פירושה היותם "מלכות כוהנים ועם קדוש". מהו תפקידו של כוהן? הוא מקרב את האדם אל הקב"ה ומקדש את העולם. כלומר, הוא מסוגל לתפוס בתודעתו את חוקי הרוח הנעלים, ויש לו היכולת להאציל אנרגיות נעלות אלה על ישויות חומריות, תוך שהוא מקדש אותן ומשנה את הווייתו של החומר בהתאם לתודעה רוחנית.

זהו ייחודה של היהדות לעומת דתות האחרות, ובראש וראשונה – לעומת דתות המזרח. המטרה שמציבות הן היהדות, והן ההינדואיזם-הבודהיזם – היא ההגעה לתפישת האמת ולהבנת חוקי הרוח. אלא שההגעה לתפישה ולהבנה אלה מביאה את האדם גם אל סוף הדרך: זוהי הגעה להארה אינדיווידואלית במטרה להפר את זהותו העצמית של האדם האינדיווידואלי עם העולם החומרי שבו הוא חי. ואילו מטרת היהדות היא להגיע לתפישת חוקי הרוח כדי להשתמש בהם כתשתית ולבנות מחדש על בסיסם, לתקן ולשנות לטובה את כל חיי החברה של בני אנוש ואת העולם החומרי כולו.

מתוך שלוש הממשויות: חלל, זמן, רוח – הרוח היא הראשונית ללא ספק, והיא ניצבת מעל לכול. אם מגיעים עד לרמה של הרוח, אפשר לקדש הכול.

אבל כיצד נשארים בה באופן מתמיד? והרוב הגדול, אחרי שהספיק להתעלות עד אליה לזמן קצר, נופל, ורבים אינם קמים שוב. המתודולוגיה היהודית בטוחה יותר: אם תִקְדַּשׁ את בשרך ואת זמנך (ברית המילה והשבת הן הדוגמאות הידועות ביותר, וישנן עוד רבות כמותן), תוכל לעלות בהדרגה בסולם יעקב אל רמת הרוח ולהתחזק בה.

דימוי אחר לתפקיד היהודים הנו אַנְתֵּרֹפּוֹמוֹרְפִי (דמוי אנוש). בגופה האחד של האנושות נבחר העם היהודי לשמש כמרכז התודעה – כמין היפותֶלְמוֹס (אזור במוח המפקח על מערכת העצבים), המצוי בין שתי ההמיספירות של המוח, הרציונלית והאירציונלית, ה"חומרית", וה"רוחנית". הבלוטה הקטנה הזאת, שאינה אלא מכלול המרכזים העליונים של הגוף, נועדה להביא הרמוניזציה לפעולת הגומלין שביניהם – כלומר, לשזור בחומרי את הרוחני (מה שמסומל באמצעות צורתו של מגן דוד), לפייס בין אלוהים לאדם, כאשר היא מקדמת את המין האנושי אל רמתו הנעלה של האדם־הָאֵל.

והלוא על כך, על בריאת שמים עלי אדמות, על בואה של מלכות אלוהים, על איחודם של הקב"ה ושכינתו* מתפללים היהודים מדי יום ביומו זה שלושת אלפים שנה.

ניתנה ליהודים שיטה למילוי תפקיד זה, ולה שני פנים: ללמד לעמים את חוקי הרוח ולהראות להם דוגמה ומופת של חיים מוסריים, שאינם אלא יישומם הישיר של אותם חוקים. האנרגיה הזאת שבמוליך היא המביאה אור לגויים. לאחר שמסרו את הידע ובנו את סמלו החומרי הגדול – בית המקדש – היהודים היו צריכים לנהוג בהתאם לפן השני של תפקידם הדו־פני: לבנות את חייהם כדוגמה למימושם של אותם חוקים. הכישלון במילוי חובה זו הביא לחורבן הבית ולגירוש העם היהודי לגולה חדשה.

והנה עכשיו התרחשה יציאת מצרים שלישית, ונקווה שהיא תהיה האחרונה. הלוא אי־אפשר לראות בצורה אחרת את הקמתה מחדש של מדינת ישראל, אם בוחנים אותה בהקשר ההיסטוריה הרוחנית של היהדות.

בהתאם לכך, עם ישראל הובא שוב מן הגולה אל הארץ המובטחת למען מילוי אותו תפקיד מסוים. תפקידו הישן־החדש הזה של ישראל ושליחותו מתבטאים

במשימות הבאות:

1. להעניק לעמי העולם תודעה חדשה שתעזור לאנושות לפתור את בעיות הרוח העיקריות של העידן הנוכחי;
2. להראות דוגמה: ליצור אורגניזם חברתי מושלם, כלומר להפוך את מדינת ישראל למופת החברה שנבנתה על בסיס תודעה זו. ובכן, מהי משימת הרוח העיקרית של זמננו – כלומר, מהי אותה תודעה? ואיזו התגלות צריך להעניק לעולם עם ישראל שחזר לארצו ולאיתנו?

6. האינטגרציה של שתי ההמיספירות

הקונפליקט המרכזי של עידננו הוא הסכסוך הנצחי, שהחריף וחדר לכל תחומי החיים, לרבות הגיאופוליטיקה, בין האגו האנושי ובין אלוהים. היום, זה מתבטא בעימות בין המערב למזרח: מודרניזציה נגד מסורת, האדם האינדיבידואלי נגד קהילה, המדע נגד הדת, הרלטיביזם המוסרי של העולם המערבי, הנוצרי מבחינה פורמלית, נגד אמונתו הטוטליטרית של עולם האיסלאם.

ישראל נתונה בלב הסערה הזאת, במרכזו של הקונפליקט, בקו התפר בין המזרח למערב, הן מבחינה גיאוגרפית והן מבחינה רוחנית. בישראל, נדחס הקונפליקט הזה עד לנקודת הפיצוץ, הן במאבק נגד הפלסטינים, והן בסכסוך בין המזרח למערב בקרב החברה הישראלית עצמה.

מסורת וקדמה, ספרדים ואשכנזים, ימין ושמאל – אינם אלא מצב של פיצוץ, שאת המתח המאפיין אותו מרגישים כל הישראלים; מצב זה צריך להוליד דחף רוחני חדש – הדחף שיפרוץ מוצא מן המבוי הסתום עבור העולם כולו.

ישראל, ולא ארה"ב, תאיר בשביל העולם את כיוון היציאה לדרך הזאת. הנצרות לא תצליח להביא הרמוניזציה ביחסיה עם האיסלאם, לא אם תבוא לביתה, ולא אם תזמין אותה אליה. נגזר עליהם להיפגש – הן מן הבחינה הגיאופוליטית והן מן הבחינה הרוחנית – רק באמצע הדרך, באזור ששניהם נולדו בו – בישראל. המוצא שישראל יצביע לעברו למען העולם כולו, אין פירושו הרחבת הצורה (הדמוקרטיה) לרוחבה, אלא החדרת המהות אל מעמקי המבנה החברתי והאדם. והמהות הזאת היא התודעה האינטגרלית, הממלאת את צורתו הציוויליזציונית

של המערב בשאיפה לאידיאלים הרוחניים של המזרח, והמכוונת את הפסיונריות הדתית של המזרח אל תוך צורות ציוויליזציוניות הומניסטיות ובונות. דווקא ישראל נקראה להחזיר למזרח את האישיות האינדוידואלית שאבדה לו, ולמערב – את אלוהים שהוא איבד, וליצור בדרך זו את אותו "שלום" (או את אותה שלמות!) שנחוצה להמשך ביצועה של השליחות הכלל-אנושית, שהיא – טרנספורמציה רוחנית מודעת של העולם.

דווקא על ישראל, שקמה לתחייה מחורבותיה, מוטל להראות לעולם את אותה הבנה מעמיקה של חוקי הרוח ושל מטרות הבורא, את אותה יצירה משותפת עם הקב"ה, שתהפוך לברית החדשה ביותר מתוך נבואתו של ירמיהו הנביא: "כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרַת אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַיָּמִים הֵּהֵם, נְאֻם ה': נִתְּתִי אֶת תּוֹרָתִי בְּקֶרֶבְךָ וְעַל לִבְךָ אֶכְתַּבְנָהּ; וְהִיִּיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים וְהֵמָּה יִהְיוּ לִי לְעָם; וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר: דַּע אֶת ה' פִּי כוֹלֵם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם..." (ירמיהו לא, לב-לג).

דווקא ישראל נקראה ראשונה להגיע לקץ ההיסטוריה – אם מבינים את ההיסטוריה כהליך התפתחותן של מדינות. לְנֹזֵר בריאתה של ההיסטוריה הזאת צריכה להפוך יצירת אורגניזם חברתי מושלם – מבנה רוחני-פוליטי ייחודי כזה, שיצליח לשמר את הזכויות האישיות ואת חירויות הפרט של המערב, ועם זאת יגיע אל האידיאל המזרחי של אהבת הקהילה. ישראל נקראה להפוך ל"פילוט" של פרוייקט כלל-אנושי, אשר במהלכו היא תהפוך לדוגמת מעבר מן התחרות אל שיתוף פעולה בכל תחומיהם של חיי החברה. מעבר זה יבוסס על ידיעת חוקי הרוח.

בכך יתבטא השירות לכל העמים כולם, ובכך תתבטא קדושתו של עם ישראל החדש: עם זה יביא לאנושות את השלום (השלמות) האמיתי ואת הקדושה האמיתית – בניגוד לאותה פשרה עם הרע, המבאישה מבחינה מוסרית, שאינה אלא התאבדות מבחינה רציונלית. אותה פשרה, הקרויה "שלום" בפוליטיקה של היום.

כאשר תיכרת עם ישראל הברית הזאת, החדשה ביותר – כלומר, כאשר המאסה הקריטית של מוליכי הרוח (היהודים), המרוכזת במשדר העשוי כולו מקשה אחת

(ארץ ישראל), תתחיל לשדר לעולם תדרים רוחניים חדשים – אזי פעימתה של הבלוטה הקטנה הזאת תשנה את אופן פעולתו של האורגניזם כולו ותביא את כל העמים לכריתת אותה ברית חדישה ביותר: כך נסורת מתכתית מסתדרת סביב למגנט, וגם נקודה קטנה מסוגלת להפוך את התווה ובוהו לקוסמוס באמצעות פעימותיה.

7. אהבה מודעת

לאסונם של היהודים ושל האנושות כולה, ישראל של היום רחוקה עדיין מהפנמת הרעיון של שליחותה. כדי להתקרב אליו, חייבת ישראל להגיע בראש ובראשונה לשלום פנימי, ולא לחיצוני: לרכוש שלמות פנימית, אחדות ומלאות. אי־אפשר להגיע לשלום בין יהודים לערבים לפני שמגיעים קודם כל לשלום בין יהודים ליהודים. כלומר, עם ישראל חייב ליצור פיוס בין "שבטיו" שלו, וזאת על בסיס התודעה האינטגרלית הכללית.

למען נוחות הדיון, אקרא בשם "שבטים" למגזריה העיקריים של החברה הישראלית המודרנית. אף על פי שכל היהודים בני זמננו, מוצאם כביכול משני השבטים אשר שרדו את כיבושה של אשור (בלי שמביאים בחשבון את הכוהנים ואת הלוויים), מגזריה היהודיים של החברה הישראלית מפורדים יותר מאשר 12 השבטים ההיסטוריים.

דווקא הפירוד הפנימי, ולא הפלסטינים או איראן, מהווה איום אסטרטגי על ישראל. ואם נימוקי הרוח אינם משכנעים דיים, מדע המדינה והכלכלה מעידים על אותו הדבר: מערכת מדינית נידונה להיקלע למשבר אם למעלה משליש מן האוכלוסייה של אותה מדינה (ערביי ישראל והיהודים־האורתודוקסים הקיצוניים) אינם מזדהים עם המדינה, אינם לוקחים חלק בשוק העבודה, הלכה למעשה, אינם משלמים מיסים ואינם משרתים בצבא; יש להם מערכת חינוך סגורה משלהם; מהיבטים רבים, אינם מצייתים לחוקי המדינה, ויחד עם זאת זוכים למלוא העזרה הסוציאלית ממנה.

אי־אפשר להתמודד עם מצב זה באמצעים חוקיים ובעזרת רפורמות חברתיות בלבד. יש צורך במטאפורה רוחנית כל־לאומית, שתהיה מסוגלת ללכד ולרומם

את מגזרי החברה המפורדים. בתורת מטאפורה כזאת יכול לשמש, לדוגמה, אוהל אברהם, אשר בו ימצא מקום גם לישמעאל (לאחר שיביע חרטה על מעשיו). זו יכולה להיות גם ירושלים החדשה אשר מובילים אליה השערים השונים. זה יכול להיות בית תפילתם של כל העמים, שיש בו חדרי תפילה רבים. אלא שיש דרך אחת ויחידה לקיבוץ ה"שבטים" באמצעות המטאפורה המשותפת הזאת, והיא דרך הרוחניות הרציונלית.

אם שנאת חנם בקרב היהודים היתה זו שהרסה את הבית השני, הרי שהבית השלישי יוקם בזכות אהבה מודעת שתשרור בקרבם. לא הסובלנות המערבית, כאשר אתה סובל את קיומו של הזולת בלי לאהוב אותו בלבך ובזמן שאינך מקבל את דרכו בחיים; לא, דווקא אהבה – ולא אהבה עיוורת אלא מודעת. כלומר, אהבה המתבססת על כך שבכל "שבט" בן-זמננו קיים ניצוץ של קדושה, כי כל אחד מהם מצא דרך ייחודית משלו אל אלוהים, אבל רק במאמץ משותף – לאחר שנערוך אינטגרציה של המיטב הלקוח מכל אחת מדרכינו השונות – נוכל להגיע לשלמותו של עם ישראל.

אם בני משפחה חדלים לאהוב זה את זה, המשפחה מתפרקת. אם אוזלת האהבה שבין שכבות חברה שונות, אפילו לפני שהתחלפה בשנאה, החברה קמלה, מתייבשת ומתפוררת.

ישראל כמדינה תוכל לבנות את חברתה מחדש ולהפוך לדוגמה מוסרית עבור העולם כולו, רק אם תשרור אהבה בין אזרחיה. אי-אפשר להשיג תוצאה כזאת באמצעות רפורמות פוליטיות או שינויים טכניים בלבד.

יש להבין זאת: את כל עם ישראל מאחדת השאיפה אל מלכות אלוהים, אל הגאולה. כל נשמות היהודים מאוחדות בשאיפה לקדושה.

אלא שאלוהים העניק לשכבות החברה השונות היבטי קדושה שונים, וסלל בשבילים דרכים שונות אליה.

את הצדק כלפי הגרים – לאנשי השמאל; את חובת היהודים ליישב את כל חלקיה של ארץ ישראל ולהגן עליהם – לאנשי ימין; את לימוד התורה – לאורתודוקסים; את האינטגרציה בנשמת עם ישראל של ניצוצות הקדושה הקיימים באומות העולם – ליהודי רוסיה. ואלה רק היבטי הקדושה המובהקים

ביותר, המצויים ב"שבטים" השונים. זוהי הליכה על חבל דק. כן, כל אחד מהלך על החבל הדק הזה, מועד ונופל, אבל עצם הדרך הזאת אינה אלא טרנסצנדנציה של אנוכיות בשירותו של הקב"ה בחירוף נפש ממש – והיא נבחרה בגלל השאיפה העזה ממוות להתאחד אתו יתברך, בגלל אותה שאיפה טבעית לקדושה אשר עליה להפוך לבסיס אחדותם של היהודים.

8. הנפט היהודי

את האבולוציה של המין האנושי אפשר לראות כהליך של השתלטות על אנרגיות רבות עוצמה יותר ויותר: מאנרגיית השרירים אל זו המכנית, מן המכנית – אל אנרגיית החום, לאחר מכן – אל החשמל, ולבסוף – אל האנרגיה האטומית.

אלא שאין זה הסוף. לאחר מכן תתחולל השתלטות על האנרגיה בעלת העוצמה הרבה מכול – האנרגיה הרוחנית או, אם תרצו, המנטלית-הנפשית. תתחולל השתלטות על עוצמת התודעה והרצון. ומדובר ברצון חיובי ובונה, אשר צורתו הנעלה מכול אינה אלא אהבה.

ימומש הלכה-למעשה העיקרון המרכזי של כל הדתות – ראשוניות הרוח לעומת משניות החומר. ראשוניות התודעה לעומת משניות ההוויה. החברה שנועדה להשתלט ראשונה על סוג האנרגיה הזו, כדי לשנות על בסיסו בצורה מודעת את כל תחומי חייה וכך לשמש דוגמה לעולם כולו – היא ישראל.

ההיסטוריה עצמה הועידה זאת לישראל, הן ההיסטוריה הקדושה והן זו הארצית.

ישמעאל צווה להתקיים מ"משמני" הארץ, כלומר משמן האדמה. ומהו "שמן האדמה" אם לא הנפט המצוי בתוכה? ישראל צווה לחיות על רוח ה'. לא פיתוח הנאנו-טכנולוגיות יהיה זה שיציל את ישראל, אלא פיתוחן של טכנולוגיות יצירה באמצעות הרוח. כל מה שהיה ידוע מזמן ליודעי ח"ן נבחרים, צריך לעבור מן התחום האוטורי אל תחום ההבנה הכלל-אנושית. חוק קביעת המטרה הנכונה (טלאולוגיה) ומיקוד הרצון הנכון (שנקרא בתורת

הנסתר "כוונה"), הידוע במדע הרוחני, צריך להיוודע לכל תלמיד בית-ספר, בדומה לחוקי הפיזיקה: צורת מחשבה מעוצבת, בתנאי שהיא חזקה מספיק (מחוזקת בכוח הרצון הנחוש) – תתממש ללא ספק.

ראשית כול – הרעיון, המטרה שלך, החלום שלך. יש לפתחו ולחזקו במחשבה מעמיקה על אודותיו לפרטי פרטים, וכן באמצעות אמונה בו. ולאחר מכן היקום כולו יתחיל לעזור לך בהגשמתו.

מה שנכון עבור איש אחד, נכון גם עבור החברה כולה. לכן משימה מספר אחת בשביל ישראל היא יצירת הרעיון הכלל-לאומי והפנמתו. זוהי דמות העתיד שהעם כולו ישאף להגיע אליה.

ואם עם ישראל כולו יצק בבת אחת, תיפול חומת יריחו (שהיא האויבים הלוחצים אותנו מכל העברים). אבל מה שחשוב יותר – תיבנה חומת ירושלים.

איכות הנפש היהודית ועוצמת הרצון היהודי הנן כאלה, שאם אכן תיעשה פעולה כזאת בבת אחת ובו-זמנית – ותושג אחדות השאיפה והאמונה היהודית – הרי שהמטרה היא, שאלה מייחלים היהודים, תושג ללא ספק.

במשך מאות ואלפי שנים התפללו היהודים על שיבת ציון, אבל כאשר כאב השואה וזוועותיה אילצו את כל היהודים להתחנן על כך, ליחל לכך בכל לבבם, בכל נפשם ובכל מאודם – הרי שאז הוקמה מדינת ישראל מחדש.

לכן חשוב כל כך ליצור את דמות העתיד, להציג את המטרה שאליה צריכה ישראל לשאוף, לתפוס בתודעה את שליחותה של ישראל החדשה ואת ייעודה – ולהבינם בצורה ברורה וקונקרטית ככל האפשר, מפני (ש)שוב מדובר בחוק רוחני) ככל שנדייק יותר בהיבט הוויזואלי – בחזון ובחזיון – כן מהר יותר יוגשם הרעיון. היזכרו ב"האמן ומרגריטה"* ובפרח הצהוב שבזכותו התממשה אהבתם.

לכן פרטי בית המקדש תוארו בספר תורה בדקדקנות כזאת. הבית השלישי איננו בניין אלא בראש וראשונה (לפחות בשלב הראשון) הוא המדינה היהודית שקמה לתחייה.

לכן חשוב כל-כך שהישראלים יסכימו ביניהם בנוגע למצע התיאורטי שיעמוד מאחורי מבנהו של המקדש הזה. בנוגע לאידיאל אשר אליו אנחנו מחויבים

לשאוף, אף על פי שהמציאות של היום שוללת אותו. מפני שאם לא נשאף לאידיאל, הוא לא יושג לעולם.

- מה הם גבולותיה האידיאליים של ישראל?
- מה הם מוסדות החברה שלה?
- מה היא שיטתה הפוליטית?
- מה הם יחסיה עם עולם האיסלאם?
- מה הם יחסיה עם העולם הנוצרי?
- מה הם היחסים בין הדת למדינה בישראל?

ברור שהחשוב מכול הוא שהחלומות האלה יחפפו את תוכניתו של אלוהים, מפני שמכות חוק הברזל על אודות שימור האנרגיה וטרנספורמציה שלה, לרבות האנרגיה הרוחנית, קורה שרצונות מתגשמים – ולעתים קרובות מטילים אימה על אלה שחלמו אותם. כך התממשו בחיים בצורה מפלצתית מאין כמוה החימונות המנטליות של הבולשביזם והנאציזם.

ישראל צריכה להתחיל להתלכד בחלום על יחסים בין היהודים לבין עצמם. חלום זה מפעיל יותר מכול את עוצמת האהבה – את האנרגיה העיקרית של העתיד.

9. הטלאולוגיה היהודית

כדי שיהיה אפשר לבחור במטרה הלאומית הנכונה, הנתפסת בתודעתו של רוב העם, חייבות האליטות האינטלקטואליות והרוחניות של ישראל להגיע להסכמה על כך שישראל לא צריכה לרצות להיות מדינה "שאינה שונה מכל שאר המדינות", אלא משימתה של ישראל היא להפוך את עצמה למרכז העולם שיעסוק באינטגרציה כלל-עולמית: לפייס ברוחה בין המזרח למערב (מה שלא קרה עדיין במהלך ההיסטוריה, בהבדל מהכנעת המזרח והמערב בטריטוריה נתונה, דבר שהאימפריות הגדולות הצליחו בו באופן זמני); להפוך את ישראל לציון אמיתי – לציון ולאות, למגדלור עבור כל האנושות – לדוגמה נעלה הנוסכת השראה של אורגניזם חברתי מושלם (קרי: מבנה חברתי מושלם), אשר כל תחומי החיים בו מקודשים תדורים אהבה רוחנית.

הציונות היא תנועה לאומית, אבל מטרתה כלל לא בכך שיהיה ליהודים בית לאומי "כמו לכולם", וגם לא בכך שסוף־סוף יעזבו את היהודים במנוחה. מטרה זו אינה נכונה, מפני שהבית כל העת מט לנפול ולא עוזבים את היהודים במנוחה.

הציונות היא תנועה למען גאולת האנושות כולה. הרצל חזה את זה באומרו: "בבתי כנסיותינו יתפללו כי יצלה הדבר. אבל גם הם בבתי תפילתם יתפללו! כי הנה זה הקץ, קץ הלחץ אשר הציק לרבים." (מתוך אחרית הדבר ל"מדינת היהודים").

הציונות החדשה – האוניברסלית – צריכה להביא לא רק לשחרורו של העם היהודי אלא גם של העולם כולו. יהיה זה שחרור מן הפער הטראגי שבין חיי הרוח החיים והמתפתחים, ובין מכונת הברזל של המדינה. היה צורך בציונות החילונית בשלביה הראשונים של הקמת המדינה, כדי שהישראלים החדשים ילמדו לפעול, ולא להתפלל. היהודי הגלותי הועמד לפני בחירה: אלוהים או פעולה. ישראל של היום צריכה ללמוד לשתף פעולה עם אלוהים.

ישראל הוקמה מחורבותיה לא בשביל שתהפוך להולנד של המזרח התיכון, אלא כדי שתהפוך למרכז הרוחני של העולם: נקודת משען, אשר בה יתחיל השינוי הטוטלי של האנושות – ראש גשר שממנו תתחיל להתפשט הציוויליזציה של ישראל, היא המבנה החברתי שבו רוח החוכמה, הצדק והאהבה שלטת בכל תחומי החיים. כלומר אלוהים הוא השולט במבנה חברתי זה.

דווקא לשם כך זקוקה ישראל לשליטה על כל ארץ הקודש – על אדמת ישראל כולה. שליחותה של ישראל היא שידור התודעה החדשה לאנושות כולה. לשם כך, יש צורך בשלמותה של קופסת המשך – בשלמות ארץ הקודש. הלוא היא צוותה כירושה לעם ישראל בשלמותה, מפני שארץ ישראל מהווה את היטל רוחם הלאומית של היהודים על האדמה, וכל חלק מן הטריטוריה הזאת קשור לתכונה רוחנית מסוימת של עם ישראל.

רק מכלול התכונות האלה יאפשר את מלוא שלמותו של האות המשודר ואת עוצמתו – האות הנחוץ לתחילת המהפכה הכלל־עולמית בתודעת האנושות. לכן

המדינות הדורשות את הקמתה של עוד מדינה ערבית בשטחה של ארץ ישראל, מתעקשות על רצונן להמשיך ולהקשות על העבודה היהודית, שבהצלחתה הן עצמן מעוניינות – וכך הן מתעקשות לדרוש את המשך הפירוד והעצמת השטניזציה בקרב האנושות.

אולם הפירוד הטריטוריאלי של עם ישראל היום הוא רק תוצאה ישירה מפגימות רוחו, מפני שהתודעה היא המעצבת את הנסיבות, ולא להפך. חלוקתו של עם ישראל למגזרים ולקבוצות השונות הביאה למצב הפרגמנטרי בחלוקת שטחי המדינה, מפני שרק בהיותו מאוחד מסוגל עם ישראל לקלוט את האות הנכון – את התודעה החדשה – מן הקב"ה, ולשדרו לשאר האנושות. רק איחודה הפנימי של ישראל עשוי לתקן את המצב הקיים, ואף אחד לא יכול לעזור לה בכך.

הדרך לביצועה של משימה זו עוברת בתהליך החיוני ביותר והנחוץ באופן מיידי למרקמה החברתי המתפורר של המדינה היהודית. תהליך זה אינו אלא פיתוח זהותו הכלל-לאומית של הישראלי.

10. מהפכת המוסר

רבים מן המומחים במדע המדינה ומחוקרי תרבות כותבים היום על אודות העדר פרמטרים ברורים בזהותם הלאומית של הישראלים. מה עושה אותם ישראלים: העברית, היהדות, הדם היהודי, הפטריוטיות, או פשוט מקום לידה (מדינת ישראל) וקבלת דרכון ישראלי?

קיימות גישות קונוונציונליות שונות לשאלה זו: היסטורית, גיאוגרפית, גיאופוליטית – והן נדונות בהרחבה ולעתים קרובות באמצעי התקשורת ובפולמוסים אקדמיים.

נתבונן בשאלה זו מנקודת ראות אחרת – מנקודת הראות המטאפיזית. מה פירוש "ישראל"? "ישרה אל" – אלוהים ימלוך. עם ישראל ממליך את אלוהים עלי אדמות: הוא מוליך את רצונו של אלוהים ומשנה את החומרי – את בשרו של האדם ואת מבנה החברה – בהתאם לחוקיו של הרוחני. נאמר בתורת הנסתר כי ישראל הנו קטגוריה רוחנית נעלה יותר מן ה"עברי" (כלומר, מן אדם

שעבר את טבעו האנושי והתגבר עליו ע"י טרנסצנדנציה) וגם יותר מן היהודי (כלומר, מי שמעיד באמצעות חייו על נוכחותו של אלוהים). דווקא ההבנה הנעלה והנרחבת הזאת של מהות ה"ישראלי" כשותף לעבודת הקב"ה עלי אדמות, היא זו שצריכה להפוך לגרעין הזהות הלאומית החדשה.

נשמת העולם היא מעין גביש מגי אשר נשבר ל־70 שברים, שאת כל אחד מהם ניתן לשייך לאחת מ־70 אומות העולם. הקב"ה רוצה באיחודם. אלא שאין להם פאות משותפות – והם אינם יכולים להידבק זה לזה.

מרכז הגביש הזה הוא ישראל. עם ישראל הוא יהלום בעל 70 פאות, שכל אחת מהן קרובה במיוחד לאחת מ־70 הפאות של אומות העולם. דווקא משום כך, היהודי בגולה מבין בצורה עמוקה כל כך את נשמתה של "פאת הגויים שלו" – את נשמת העם שבקרבו הוא חי, והופך לטוב שבמשורריו, טוב שבסופריו או בשחקניו, ואפילו לטוב שבפוליטיקאים של אותו עם, והוא מזדהה לחלוטין עם האינטרסים של אותו עם.

ייחודה של הנשמה היהודית טמון ביכולתה להבין את מהות נשמתו של האחר ואת ניצוץ קדושתו (את תרבותה של ארץ אחרת ואת דתה – מפני שהקב"ה העניק לכל העמים היבטים שונים של חוכמה ושל קדושה), לשחררו ולהראותו לבעליו – זהו ה"אני" העליון שלך, בעוד שכל השאר – קליפות וזיהום; הנה, כזה אתה באמת, כך רואה אותך אלוהים. בוא נבנה יחד, על יסוד הקדושה הזאת. הישראלי הוא אדם אינטגרלי: כלל־אדם, אשר קיבץ בנשמתו את ניצוצות הקדושה של כל האומות כך, שכל האומות יכולות להכיר באישיותו ובארצו – ישראל – כמרכז המאחד ומשכין השלום.

הציוויליזציה העתידה לבוא היא הציוויליזציה של ישראל. האנטישמים צודקים: תוכנית "כיבושו היהודי של העולם" קיימת, אבל אין מדובר בכיבוש הפיננסי־הפוליטי אלא ברוחני, והוא מתקיים בהשגחה העליונה – ולא בכנסת או בבית הלבן. למרבה הצער, מצחיק אפילו לחשוד מבחינה זו במנהיגים היהודיים בתחומי הפוליטיקה והעסקים.

ליצור את האידיאל הזה של הישראלי החדש – כוהן העולם החדש, המשלב

באישיותו חוכמה קדמונית וידע חדיש ביותר, המסוגל לבודד ולהדגיש בכל אדם או אומה את המיטב ואת הקדוש, והמאחד את כולם על בסיס המיטב הזה סביב לציזון – ליצור את האידיאל הזה ולעורר בעזרתו השראה בקרב הצעירים שלנו, כדי שהם יראו: להיות ישראלי – זה כבוד גדול ואחריות גדולה, ובכלל זה הדבר הכי "קול" שיכול להיות – ובכך מתבטאת המשימה החשובה ביותר של האליטות האינטלקטואליות שלנו.

לזן הזה של "הישראלי החדש" עשויים להשתייך כל אזרחי ישראל, לרבות אלה שאינם נחשבים יהודים על פי ההלכה, עולים שאינם יהודים כלל, ואפילו ערבים – כל מי שנאמן בכנות למדינת ישראל ולשליחותה הגדולה.

הישראלי הלא־יהודי הוא "ציר מטעם האומות" המשוגר לאובייקט המחייב לשאת באחריות רבה ביותר בעולם כולו, כלומר – לפרוייקט ה"פיילוט" של האנושות כולה: בניית אורגניזם חברתי בארץ־קודש מסוימת שנבחרה לשם כך. והרי "ציר" פירושו נבחר, הטוב ביותר. באמצעות הישראלי הלא־יהודי הזה מתקיימת זיקת נשמתו של אותו עם לא־יהודי נתון (העם הערבי, הרוסי או כל עם אחר) אל נשמת ישראל, שבאמצעותה מתמזגות נשמות כל העמים לשלם אחד. הישראלי הלא־יהודי, המשרת בכנות את עניין בנייתו של ציון מחדש, את הקמת הבית השלישי – זהו אדם, שבמובן מסוים, בדומה לגר שנטל על עצמו את קיום מצוות היהדות, "יקר לאלוהים" אפילו יותר ממי שנולד יהודי.

זהותו של הישראלי צריכה להפוך לשותפות פוליטית־מוסרית, בדומה לשותפותם של העברים הקדמונים – לברית בין אנשים, המשתדלים לנהוג ביושר לפני האל – בלי קשר להשתייכותם האתנית. וההשתייכות לברית הזאת צריכה להיקבע על פי הלויאליות כלפי הרעיון הציוני ועל פי האהבה לעם ישראל: לתורתו, לארצו ולשפתו.

הרפורמה היא לעתים קרובות מאוד חזרה אל מה שנשכח מלב. ה"עברי" היה מלכתחילה מסמן פוליטי־מוסרי, ולא אתני־דתי. ל"עברים" השתייכו בני שבטים שונים, ולא רק אלה שהצטרפו לבני ישראל בצאתם ממצרים ובחצותם את הירדן, אלא גם תושבי כנען שורשיים שלא סרו למרותם של מלכים מקומיים. שותפות ה"עברים" ההם לא נסמכה על מסגרת מדינית אלא על המוסר המונותיאיסטי. קהילתו המוסרית של נאמני אלוהים שללה את הנאמנות למערכת שבטית או לזו

המבוססת על אב קדום משותף (מייסד שושלת המלכים). בשביל העולם הקדום, היתה זו מהפכה מוסרית גדולה, המהפכה העל-לאומית של המונותאיזם. ישראל הקדומה היתה כור היתוך לכל דבר, כמוה כארה"ב של היום. כל אדם שהצטרף ל"עברים" והיה מוכן לחלוק את רעיונות המונותאיזם ואת חוקי התורה – הפך ל"עברי" באופן אוטומטי (אחרי ניתוח לא מסובך שבוצע בגברים). במיסטיקה היהודית, הרעיון של "כנסת ישראל" נותר תמיד קטגוריה נרחבת יותר מסתם קהילת אנשים שיש ביניהם קרבת דם – זו היתה שותפות רוחנית, הפתוחה לבניו של הקב"ה שיצאו מכל עם ולשון. ואגב, זאת הסיבה שבגללה מדביקים לשכבת האינטליגנציה בכל הארצות תווית וסטיגמה של "ז'ידים" ו"בוגדים" – בגלל הלויאלית הגדולה יותר שהם מגלים כלפי ערכי המוסר מאשר כלפי הערכים האתניים.

לכן גם היום זקוקה ישראל למהפכת מוסר חדשה, שלא תהיה חילונית וגם לא אורתודוקסית. משמעות המהפכה הזאת היא איחוד הערכים הנעלים של שבטי ישראל השונים.

החילוניים צריכים להבין שכל הקטגוריות הרוחניות האלה הן ממשיות: היותם של היהודים עם נבחר, קדושתה של ארץ ישראל ושלמותה, השורשים שלנו ושליחותנו; להבין שאסור לחזור על הטעות של המערב באמצעות ויתור על כל ערכי העל, לבד מ"זכויות האדם".

הדתיים צריכים להבין שאסור לחזור על הטעות של המזרח: אסור לשפוט אנשים ולטעון כי הם חוטאים מפני שאינם נוהגים כיראי-שמים על פי דרישת המסורת; ואף יותר מכך – עליהם לצאת מן הגטו הרוחני ולהבין שאנשים מאמינים צריכים להפוך לדוגמה ולמופת בתיקון הרעות החברתיות: "צדק, צדק תרדוף", ולא רק במגזר שלך אלא בכל מקום במדינה שאתה רואה בו "מאזני מרמה". דווקא הדתיים, החזקים יותר באמונתם, צריכים להנהיג את הכאתה של האומה על החטא שחטאה: על רדיפת הבצע, על השקר ועל הבגידה בחיי החברה המשותפים לכול.

על הישראלים החדשים לערוך אינטגרציה בין הקוסמופוליטיות של השמאל ובין הציונות הרוחנית של הימין, בשעה שהם יהפכו למאמניה-בפועל של האנושות:

לכוהני העידן הממשמש ובא, שישרתו בחוכמתם את כל הסובלים והתועים – ולא ילחכו פנכה ברודפם אחר כיבודים. בכל פורום בינלאומי, שהליברלים הישראלים מנסים לשווא להתמזג בו עם כל שאר הקהל, כאשר הם מקבלים ברצון את כל הכללים הלא מוסריים, הישראלי החדש צריך לומר: "אינני יודע איך מקובל לפתור עניין זה על פי החוקים שלכם, אבל כך יש לפתור זאת על פי חוקיו של אלוהי ישראל".

מובן מאילו שלשם כך צריך הוא עצמו ללמוד לעומק את חוקי הרוח האוניברסליים האלה. למהפכת המוסר צריכה להילוות רפורמה בתחום ההשכלה, הן במגזר החילוני, הן בדתי והן במגזר הערבי: בבתי הספר המקבלים מימון מן המדינה צריך להיות מבוחר בסיסי אחד של מקצועות חובה, המעצב את זהותו הכללית של הישראלי, והעיקר – המקנה לילדים את אותם חוקי המבנה הרוחני של היקום, שידיעתם היתה עד כה הזכות המיוחדת השמורה לחכמים, אלא שבעידן הממשמש ובא היא צריכה להפוך לנחלת הכלל.

נחזור אל שאלה זו מאוחר יותר, וכעת נתבונן בצורה מפורטת יותר בשתי שליחיותיו הגדולות של הישראלי החדש: הפנימית, המהווה טרנספורמציה של החברה הישראלית בצורה כזאת, שהמבנה הרוחני-הפוליטי הייחודי הזה ישמש דוגמה לאומות אחרות; והחיצונית, המהווה טרנספורמציה של מדיניותה הבינלאומית של ישראל בצורה כזאת, שהפתרון ההולם מבחינה רוחנית של הסכסוך הערבי-ישראלי יסלול דרך לעקרונות חדשים בהתאחדות כל האומות.

11. תודעת הבית השלישי

ובכן, הבהרנו כי ה"עבודה" הצפויה מן היהודים היום אינה אלא הפיכתו של ישראל לאורגניזם חברתי מושלם. דווקא היא, החברה החדשה, המקודשת הזאת, תהיה הבית השלישי. מתי וכיצד יהפוך הבניין שעל הר המורייה* לגזר יצירתו של אותו בית-מקדש חי – זוהי שאלה משנית נכון להיום.

מה היא משמעותה של תקופת הבית השלישי?

בואו נחזור שני צעדים לאחור. תקופות בתי המקדש היהודיים הן שלבי עלייתה של האנושות (בדמותם של חלוצי הרוח, היהודים) בסולם קידושו של הטבע

האנושי: גוף – נשמה – רוח.

הבית הראשון – תקופת קידוש טבעו הגופני של האדם.

הבית השני – קידוש הטבע הנפשי, רגשות האדם.

הבית השלישי – קידוש טבעו המנטלי של האדם, חשיבתו ותודעתו.

חורבן בתי המקדש היה קשור לאי מילוי של שלב הקידוש המיועד. חטאו במעשי רצח, בניאוף, בעבודת אלילים – ונחרב הבית הראשון. חטאו בשנאה – נחרב הבית השני. ואם נחטא בחשיבה לא נכונה, נחריב, חס ושלום, את הבית השלישי שרק הולך ונבנה עכשיו.

אם כך, מה היא "חשיבה נכונה" עבור התקופה הנוכחית?

זהו מעבר מן התודעה המיושנת, הפרגמנטרית, המגזרית (או, על דרך הפישוט: דתית או חילונית) אל התודעה האינטגרלית – הממזגת את הרוחניות עם הרציונליות.

האינטגרליות של החשיבה מתבטאת ביכולת סינְרְגֵטית של שיתוף הזמנים, בהרמוניזציה של כל תהליך שהוא – בחייו של הפרט, בפעילותה של חברה, ארגון או מדינה – מבחינת שלושת הזמנים: עבר הווה ועתיד.

העבר הוא השורשים, המסורת, חוכמת הקדמונים.

ההווה הוא האובייקטיביות והרציונליות.

העתיד הוא החלום, החזון, הוא הענפים והפירות החדשים אשר ספגו את עסיס העבר מן השורשים, והם נתמכים בידי הגזע שאינו אלא אפשרויות ההווה.

החשיבה האינטגרלית מניחה את קיומם הכפול והמשותף כאחד של שני המשולשים המרכיבים את מגן דוד. כאשר בעל החשיבה האינטגרלית ניגש לפתרונה של כל בעיה באשר היא – אם זו דילמה אישית או רפורמה מדינית – הוא בודק קודם כל כיצד אפשר לקדש את הסיטואציה הקיימת, כיצד ניתן לרומם אותה על יסודה של חוכמת העבר ועל סמך המסורת המקודשת (המשולש העולה); ולאחר מכן הוא מחפש את הפתרון האידיאלי שה"אני" הנעלה רומז אל דמותו, והוא גם בוחן כיצד ניתן להנמיך את האידיאל הזה כדי להגשימו על סמך חוכמת העבר ועל בסיס ניתוחו של ההווה (המשולש היורד).

גישה זו מניחה את קיומם של כישורי החשיבה האינטגרלית אצל אדם אינדיווידואלי. היא מניחה את קיומם של כישורי השיתוף הסינְרְגֵטי בין שלושת

היסודות בחברה. בישראל הקדומה, אידיאל ההרמוניה בין שלושת הזמנים האלה היה הרמוניה בין שלושת השלטונות: של הכהנים (העבר – צדוק*), של המלכים (ההווה – דוד) ושל הנביאים (העתיד – נתן).

מנקודת הראות הרוחנית, ישראל של היום היא אורגניזם חברתי שתפקודיו משובשים במידה קיצונית דווקא בגלל העדר ההרמוניה בין שלושת הזמנים האלה. היום ישנם בישראל רק שני זמנים: עבר והווה: "אנשי הכהונה" של היום, שומרי העבר, הם האורתודוקסים; ושליטי ההווה, שהם "מלכות" הממסד החילוני בן זמננו. אלא שגם שני הזמנים האלה אינם חיים בהרמוניה אלא ב"הפסקת אש" מתוחה. לא קיים ביניהם שיתוף פעולה חי ויצירתי, אין קשר בין השורשים לגזע – אלא קיים תפר-הסיליקון של הסטטוס-קוו. כל ההחלטות הלאומיות מתקבלות על בסיס האינטרסים של הרגע בלבד, כלומר על יסוד פולחן ההווה (ה"עכשיו"). לכן, יהא הגזע חזק ככל שיהא, המצב הקיים גוזר עליו נפילה בלתי נמנעת, ואת השורשים הוא דן להפיכה לגדום.

רק אנרגיית האהבה מסוגלת לקשור את הצמרת, הגזע והשורשים למערכת חיה ומשותפת אחת. החברה מסוגלת לייצר את האנרגיה הזאת רק באמצעות תפיסת השליחות הכלל-לאומית בתודעתה הקולקטיבית.

לקלוט את דמותה של השליחות הזאת בעתיד, לעורר בחברה השראה בזכות האידיאל החדש – זוהי משימת הנבואה.

ואולם בישראל בת זמננו פשוט לא קיים עתיד כזה – מעין מעמד נביאים, הנמשך בענפיו לשמים והמעצב פירות רוחניים חדשים. אסור לאורתודוקסים הקיצוניים לחשוב על עתיד כזה, מפני שכל האמת שלהם – בעבר. לשלטון המדיני אין פנאי לחשוב עליו, מפני שכל האינטרסים שלו בהווה. את "המזרח התיכון החדש" של פָּרס אי אפשר לחשוב לעתיד כזה, מפני שלפרספקטיבה הזאת לא זו בלבד שאין שורשים בעבר המקודש, אלא אין לה גם גזע בהווה – כלומר, לא נכלל בא ניתוח מפוקח של כוונות הפרטנרים שלנו ואפשרויותיהם.

מי, איזו שותפות של אנשים בישראל עשויה להפוך לִנְרָז פיתוח תודעת עתיד שכזאת?

כיפה שקופה

תמורות יסודיות בחיי העם היהודי הביאו כל פעם לטרנספורמציות עמוקות ביהדות. היהדות של תקופת הנדודים במדבר סיני היתה שונה באופן עקרוני מן היהדות של תקופת הבית הראשון. היהדות של תקופת הבית השני היתה שונה גם היא, לאחר שספגה את לקחי גלות בבל, את התגלויותיה ואת נסיונה.

היהדות של התקופה הנוכחית, תקופת הבית השלישי, אינה יכולה לחיות על פי חוקי ההלכה שגובשו בעידן הגולה מבלי לשנותם. אינה יכולה לחיות כפי שחיתה פעם, כאילו לא קרה דבר, והגטו פשוט הועתק מאירופה לארץ ישראל. למעשה, התחולל מפנה היסטורי-רוחני עצום, שלא אירע כמותו בעבר. התרחש דבר שלא היה כמוהו בתולדות העם היהודי: יצא אל הפועל קיבוץ גלויות לאחר 2,000 שנות חיים בארצות הפזורה.

העידן החדש הזה בחיי היהודים דורש יהדות חדשה, כזאת אשר בה, על פי קריאתו של הרב קוק, "יחודש הקדוש ויקודש החדש". ההלכה צריכה לשקף את המציאות – היא צריכה להתפתח במקביל להתפתחותם של חיי היהודים. נראה שיהודים יוצאי רוסיה נכספים יותר מכל שבטי ישראל האחרים ליהדות חדשה זו – רבע מאוכלוסיית הארץ, אשר עלו לישראל לאחר שאיבדו את יהדותם במהלך ההיסטוריה הסובייטית, אבל לא איבדו את נשמתם היהודית, ויתרה מזו – העשירו אותה ב"זהבם של המצרים".

בימי יציאת מצרים, לא תכשיטים ומעשי ידי צורפים היו אותו זהב שהיהודים לקחו איתם (אירועיה החיצוניים של יציאת מצרים מסמלים תמיד את אירועי

הרוח), אלא ניצוצות הקדושה, החוכמה והידע, שהיהודים אימצו מן התרבות המצרית. במדבר, במטרה למנוע את הפיכתו של המטען הפגאני הזה לאליל, התיכו היהודים את זהבה של מצרים ועשו ממנו את ארון הברית – על זהבה של חוכמת מצרים (כל הטוב והנצחי שאימצו) הם החילו את הטרנספורמציה שהפכה אותה לאמיתו של המונותיאזום.

כך קורה גם היום: מיליון יהודים עלה מרוסיה עם מטען זהבה של התרבות הרוסית הכלל-עולמית. אי-אפשר להשליך את הזהב הזה, אבל גם אי-אפשר להפכו לאליל. יש להתיכו, כדי שיחזק, יקשט ויקדש את ארון הברית של היהדות החדשה. מה בדיוק מהווה בתרבות הרוסית, בהקשר הנתון, את אותו "זהב" – מה בדיוק מעניק ליהודים יוצאי רוסיה, החיים בישראל, את הפוטנציאל של נבואה קולקטיבית – שהיא מבשרת העתיד והיא המניע לתודעה האינטגרלית החדשה?

1. נבואה קולקטיבית

התרבות הרוסית היא תרבות מסנתזת. היא סיפקה את האידיאל, ומאז פושקין – הציגה דוגמאות רבות לכלל-אדם, שהוא נציגה של הציוויליזציה הממשמשת ובאה: אסיאתי אירופאי, אתאיסט מאמין, לאומן-אוניברסליסט.

דווקא העלייה, הספוגה ברוח הרוסית הזאת, מתאימה באופן אידיאלי למילוי שליחותה הכללית, שעדיין קשה לנסחה, של ישראל החדשה: השכנת ההרמוניזציה בין מערב למזרח, או בין התודעה האינדיווידואלית לזו הקהילתית.

"יהודי בריה"מ לשעבר" הם מתכללים (אינטגרטורים) מלידה ומבטן, הודות לאותה סגסוגת תרבויות, שממנה נוצרו. הם אינטרנציונליסטים וציונים, רציונליסטים ומיסטיקנים, יהודים ורוסים – בעת ובעונה אחת.

בדומה לישראל כולה, שצריכה להפוך לאמצעי פיוס בין מזרח למערב בקנה מידה כלל-עולמי, העלייה הרוסית צריכה ליצור את אותה הסינתזה בתוך ישראל עצמה, כאשר היא תהפוך בקרב העם היהודי לאותו מרכז של יהלום שהוזכר לעיל, אשר מטרת קיומו היא האינטגרציה הזאת – כמוה כעם ישראל בין אומות העולם.

חילוניים מבחינת התנהגותם כלפי חוץ ודתיים במהותם (בגלל החיפוש המתמיד אחר משמעות נעלה לכל דבר), דווקא יהודים יוצאי רוסיה מסוגלים להבין את קדושתם של החילוניים והדתיים כאחד – להבינם, לקבלם, ולפייס ביניהם בתוך עצמם.

כזאת היא העלייה מרוסיה: כוח רענן שאינו שייך לאף אחד מן השבטים הבלתי מפויסים – והיא מסוגלת להציע הבנה חדשה למשימתה הלאומית של ישראל: למלא את הצורות הציוויליזציוניות הקיימות היום בהבנת משמעותן הרוחנית. דווקא המאמינים החילוניים, שמתוך אנלוגיה ל"כיפותיהם השחורות" של החרדים ול"כיפותיהם הסרוגות" של המתנחלים אפשר לכנותם "כיפות שקופות", הם הם אלה שמסוגלים לחזק בישראל את התודעה החדשה שתביא את הטרנספורמציה המיוחלת לארץ כולה ותוציא את ישראל מן המבוי הסתום. יהודים יוצאי רוסיה בנו את הארץ הזאת, ויהודים יוצאי רוסיה הם אלה שיצילו אותה.

ואולם עלי להדגיש מיד, כי שיר ההלל שהשמעתי בשורות אלה אינו מיועד לקהילת יהודים יוצאי רוסיה בישראל, במצבה נכון להיום – הרוחני, האינטלקטואלי וכתוצאה מכך – גם החברתי. שיר ההלל שלי מיועד לפוטנציאל הגלום בקהילה הזאת, שאיכותו והיקפו גדולים באמת, אבל מימושו תלוי ביכולת האליטה של קהילה זו להתגבר על תכונותיה האגואיסטיות, הצנטריפוגליות (האופייניות לכולם, ובייחוד לאינטלקטואלים), על הציניות של הנעלבים אשר בהם – ולהתחיל להגיע לחשיבה מתואמת, ולאחר מכן – גם לפעולות מתואמות. נציין גם דבר נוסף: לכל גל עלייה שהגיע לישראל – שליחות ייחודית ונעלה משלו.

בהתאם למערכת הקואורדינטות האנתרופומורפית*, משימתו של גל העלייה הראשון, האירופאי, היתה לבנות את גוף המדינה, את שלד המערכת המדינית ואת בשרם של המוסדות; ואם מדברים על רמות החשיבה – לבנות את תודעתה הרציונלית של המדינה.

משימת הגל ה"ספרדי" היתה להפיח בגוף את הנשמה – לעורר בו את הטבע הרגשי, או את התודעה החושנית (המזג של יוצאי ארצות המזרח היה חיוני, לפחות, למען הבנת טבעם של שכנינו).

העלייה הרוסית צריכה להוסיף את המרכיב השלישי והמשלים – את הרוח, או

את התודעה האינטגרלית.

אפילו מעמדם החברתי של יוצאי רוסיה בישראל תורם את חלקו להתעלות האינטליגנציה שלהם אל תפקיד הנבואה הקולקטיבית. הנביאים הקדמונים היו על פי רוב אנשים משכילים, ואפילו אפיין אותם סטטוס חברתי גבוה למדי – לפני שהלכו בדרכם כפוית הטובה (ובמקרה של יוצאי רוסיה – לפני עלייתם ארצה). בישראל הקדומה היו גם הם "שוטי העיר": אנשי שוליים ודיסידנטים. בקוראם תיגר על האליטה האידיאולוגית – של אנשי הכהונה והמלוכה כאחד – הם נחשבו לבזויים, ולעתים אף נרדפו בידי הממסד. גם לרשותם לא הועמדו במות ("אמצעי תקשורת מרכזיים"); במקרה הטוב נוצרו סביבם חוגי מקורבים ("אתרי אינטרנט") וברגעים הקריטיים – ההמון הטה אוזן לדבריהם. אלא שהזמן שימר את דבריהם בלבד, והדברים שאמרו – עיצבו את פניה הרוחניים של הציוויליזציה שלנו. קולו של הממסד – קול הפופוליוזם, העדר העקרונות והפסאודו־פרגמטיות – לא הגיע אל ימינו. אין לו הד. אין לו עתיד.

הנביאים מילאו תפקיד כפול: חשפו את רקבוננו של ההווה וניסחו את מטרות העתיד. יהודים יוצאי רוסיה, החיים היום בישראל, יכולים למצוא בכך את ייעודם, והם מתאימים לכך יותר מכל האחרים.

2. מן הברנז'וקרטיה אל מריטוקרטיה

ראשית כול – הכאה על חרטא וחרטה. הן חיוניות ביותר למען הישרדות החברה, מפני שבמדינת ישראל היום, כמו לפני המבול, נשחת כמעט כל מוסד, וכל מנגנון מדיני נמלא חמס. יש לכך סיבות רבות – פוסט־ציונות, שחיתות, מבנה לא רציונלי של מערכות רבות (שהשתמר מאז תקופת המנדט או אפילו לפני), אינרציית חשיבה ועייפות הממסד שהזדקן. לעולים קל יותר לחשוף את העוול שבכל זה ולדרוש העברת ביקורת מקיפה, מפני שאין להם "פרות קדושות" מסוג הנאמנות למפלגות, למערכות ולמוסדות. אמא לא עבדה ב"עבודה",* אבא לא שירת ב"הסתדרות", העולים עצמם לא הלכו לגן של בית"ר, לא שירתו בצה"ל, לא קיבלו קביעות בחברת החשמל. במקרה הנתון, העובדה כי העולים לא מושרשים בישראל, אינה חולשה אלא כוח, כי היא מחזקת את רצונם ללכת

מעבר לרפורמות קוסמטיות ולנסות לשנות את עצם התרבות הפוליטית של המדינה.

והתרבות הפוליטית בישראל בת ימינו דומה עד ייאוש לזו הקיימת גם בעולם הערבי: שלטון החמולות, ה"פרוטקציוניזם". מצב זה אינו עונה לדרישות המאה ה-21. האליטות הישנות מחזיקות בהגה השלטון ואינן מניחות לאליטה ה"רוסית" להתקרב אליו, בעוד שהן עצמן אינן מסוגלות לחולל רפורמה עקרונית במערכות הישנות, הבלתי יעילות, כי אותן מערכות אינן אלא מעשה ידיהן. רוב האנשים האלה מחליטים על גורלה של ישראל לא בגלל היותם בעלי כישורים ויתרונות נדרשים, אלא בגלל השתייכותם ל"ברנז'ה" הנכונה: הם היו יחד באותו גן, באותו בית-ספר, בצבא – חבר מביא חבר. ישראל צריכה לעבור מן הברנז'וקרטיה אל מריטוקרטיה, שהיא שלטונם של בעלי ה-"merits" – כלומר, בעלי יתרונות מוגדרים.

לידיעת הקוראים. מרכז המחקר והמידע של הכנסת דיווח*: יוצאי בריה"מ / מדינות חבר העמים והמדינות הבלטיות, שעלו לישראל במהלך 15 השנים האחרונות (1989–2004), מהווים 15.4% מן הישראלים בגיל העבודה (בני 25 עד 65 שנים). אחוז בעלי ההשכלה הגבוהה בקרב עולי שנות ה-1990 גבוה בהרבה לעומת ילידי הארץ (44.3% לעומת 21.2%). חיילים ממוצא "רוסי" מהווים כ-30% מהרכב חילותיו הקרביים של צה"ל. עם זאת, אחוז הישראלים דוברי הרוסית בקרב עובדי המנגנון הממשלתי, לרבות פקידי כל 21 משרדי הממשלה, מהווה 4.4% ממספרם הכולל של עובדי כל המשרדים (663 אנשים מתוך 14,996). במוסד לביטוח הלאומי, אשר משירותיו נהנים מאות אלפי עולים, וביניהם גם אנשים בגיל מתקדם שאינם שולטים כלל בעברית, מהווים פקידיים דוברי רוסית 2.4% בלבד. עובדים דוברי רוסית (בני העליות של שנות ה-1970 וה-1990) מהווים רק 5.2% ממספרם הכולל של עובדי המשטרה. במשרד החוץ, משרד לבטחון הפנים ובמשרד הביטחון מהווים ה"רוסים" רק 0.5%–1.1% מכלל העובדים. ובפרט, בקרב עובדי משרד החוץ רק 5 מתוך 930 אנשים (0.5%) הם עולים דוברי רוסית; במשרד המדע ובמשרד החינוך, התרבות והספורט – אשר

בהם היו יכולים רבים מיוצאי בריה"מ / מדינות חבר העמים והמדינות הבלטיות לעבוד בהצלחה לטובתה של ישראל, מספרם לא מגיע אפילו עד ל-2% ממספרם הכולל של העובדים. בזמן איסוף ממצאי המחקר (15 באוגוסט 2004) ובעת עריכתו של הפרק שלפניכם (7 במאי 2006) – לא עמד שר דובר רוסית בראשו של אף אחד מן המשרדים האלה.

העולים מהווים רק 0.8% מקרב ראשי המוסדות הממלכתיים. ובפרט, בהנהלת שירות כה חשוב לישראלים דוברי רוסית כמוסד לביטוח לאומי, עולי שנות ה-1990 אינם מיוצגים כלל. במשטרה, בקרב בעלי תפקידים ניהוליים, רק 0.3% הם עובדים דוברי רוסית, שעלו לישראל במהלך חמש-עשרה השנים האחרונות. בתזמורת הפילהרמונית הישראלית, 17.4% מן הנגנים הם עולי שנות ה-1990, ובתזמורת הסימפונית של חיפה – 41.4%. ואולם, להוציא מקרה אחד ויחיד, עולי שנות ה-1990 אינם מיוצגים בין בעלי התפקידים הניהוליים בתזמורות המובילות בארץ. במוסדות הרפואיים של ישראל – 27.3% עובדים הם יוצאי מדינות חבר העמים שעלו לארץ בשנות ה-1990. עם זאת, אחוז העולים בעלי התפקידים הניהוליים במוסדות הרפואה בארץ מגיע ל-1% בלבד.

הסטטיסטיקה הזאת מעציבה ומסוכנת מאוד לישראל. הארץ זכתה לתקומה מהירה כל כך רק הודות לעלייה: ישראל לא בזזה את זמנה ואת כספה על גידול כוח אדם מקצועי. העולים שהגיעו נלקחו ישר מסיפון האונייה, כלבנים מוכנות, ושולבו בבניין הבית השלישי ההולך ומוקם. ופתאום, ברגע מסוים, חלק מן הלבנים שהונחו בקירות "החדרים הפנימיים", החליטו שדי להן בכך – ולא צריך להמשיך ולחזק את קודש הקודשים ולהרחיב את האולמות והעזרות, מפני שהן עלולות, חס וחלילה, להתבקש לזוז ולפנות מקום. העלייה מרוסיה, המונה מיליון בני אדם, על כל המהנדסים והדוקטורים-למדעים שלה יכולה לרצף את החצר החיצונית, ואולי לנוח סתם כך מתחת לגשם בדומה לערימת לבנים – כמו באתר בנייה בבירת-המועצות לשעבר. אבל אם האימפריה הסובייטית יכלה להרשות לעצמה בזבוז משאבים כזה, הרי אסור בתכלית האיסור שישראל הנצורה תנהג כך. ועם ישראל כולו עוד ישלם על הרשלנות הפושעת הזאת. אם כך, מה לעשות? צריך להיאבק בפרנו'וקרטיה. יש להסביר לכל תושבי

המדינה שאין אנחנו נאבקים למען עצמנו אלא למען האינטרסים המשותפים לכל העדות והמגזרים: חיזוקם של ה"רוסים" יחזק את ישראל כולה. יש להסביר שאין אנחנו רוצים לקחת אלא לתת, ונעשה זאת לא על ידי כך שסתם נמלא בדלק של כוחותינו את מערכת המנוע המקולקל שלהם, אלא על ידי כך שנקבל חופש יצירתי למען רפורמה מעמיקה במוסדות החברה – רפורמה כזאת שתמזג בתוכה את הרציונליות של היום עם חוכמתם הרוחנית של הקדמונים.

עוד נגיע בהמשך הדברים אל רעיונות בנוגע למוסדות החדשים האלה, אבל עכשיו נקדים ונגן על עצמנו מפני האשמות במְּנִילֹבֶשׁצ'ינָה*.

היכולת לחלום נכון היא היכולת החשובה מכול, זו שמשנה את המציאות. בהיסטוריה, הכול התממש הודות לחלומות. "אם תרצו, אין זו אגדה," על פי הרצל. כלומר, קודם כול בא החלום, לאחר מכן – מתעורר הרצון להגשימו, ורק בסופו של דבר מגיעים לניתוח, לפעולה ולמימוש הלכה-למעשה. לחשוב על העתיד ולחלום עליו – זהו צורך חיוני. המחשבות על העתיד מעצבות אותו. הצבת מטרה נכונה מגדירה הכול. "ערכו של אדם זהה לערך הדבר שלמימושו הוא חותר," על פי מרקוס אורְלִיוס*. "החיים הם כמו נהר. כשאתה צולח אותו, בחר מקום גבוה יותר במעלה הזרם: כך או כך הוא יסחף אותך מטה," על פי לב טולסטוי.

מנהיג צריך לדעת לחלום. ישראל היא מנהיגת העולם. לא רק גורלה אלא גם גורל האנושות כולה תלוי במידת נכונותם של חלומותיה – עד כמה יהיו מושרשים בעבר, נתמכים בכנפי ההווה ומכוונים אל העתיד.

אילו מטרות צריכה ישראל להציב לפניה? על מה היא צריכה לחלום? לאיזה עתיד צריכה לקרוא לה נבואתה הקולקטיבית של העלייה?
כדי לענות על השאלות האלה יש לנתח את מגמותיה העיקריות של תקופתנו.

3. הייטק רוחני

המגמה העיקרית של זמננו היא חשיפת הרוחני בחומר ורציונליזציה של הרוחני: אותם שני משולשיו של מגן דוד – העולה והיורד.

תהליך חשיפתו של הרוחני בחומר, או תהליך קידוש החומר, זה אשר התחילו בו היהודים והמשיכו לתמוך בו במהלך ההיסטוריה כולה, מביא היום פירות בכיוונים מבטיחים ביותר של המדע והעסקים: ("מרקמים חכמים" – סוגי חומרים, הרגישים לשינויים בגוף האדם ואפילו במצבו הנפשי), נאנו־טכנולוגיות, ביו־טכנולוגיות, אקו־אנרגטיקה וכיוצא באלה.

התהליך שכנגד, המתבטא בתפיסה רציונלית של חוקי הרוח, תהליך שהקבלה היהודית התחילה בו וממשיכה להובילו, מניב היום את פירותיו בתנופה הגדולה של מחקרי כוחות התודעה הנסתרים והאנרגיה הנפשית.

נסיונו הרוחני של ישראל עשוי למנוע מן האנושות את השימוש לרעה באפשרויות הנפתחות לפניה, למנוע את הפיכתו של כל אחד משני ה"משולשים" האלה לפולחן ולהביא את העולם אל הסינתזה האמיתית ביניהם וליישומם העיקרי – לא לחומר ולא למערך הנפשי של האדם, אלא לחברה האנושית.

כן, תנופות מהפכניות במדע טומנות בחובן את הסכנה להופכו שוב לפולחן. אשלייתו החדשה של פרס – "הנאנו־טכנולוגיות יצילו את המזרח התיכון" – הן דווקא מן האופרה הזאת. ישראל יכולה וצריכה להיות אחת המובילות במדע, אבל הידע איננו תרופה אוניברסלית. הידע, בהבדל מן החוכמה, אינו מעניק לאדם את העיקר – את האושר שמסיבים לנו חיים מלאי משמעות. לאחר שהאדם גילה את האנרגיה האטומית ואת ההנדסה הגנטית – כלומר, את הכוחות שביכולתם לגרום להשמדה המונית וליצירת חיים המונית – הוא נכנס לטריטוריה של הקב"ה. אבל בתור מי הוא נכנס לשם? כיצד השותף לבורא, שיקורב אליו, או כפורץ דלתות נעולות שיוענש?

האופן שבו ינוצל הידע הזה תלוי בהישענות על חוכמה. החוכמה היא הדבר העיקרי שישראל תעניק לעולם: תראה לו את הדרך הנכונה (הדאו*, הדהארמה*, ההלכה) בחיי החברה ובמדיניות הפנים והחוץ.

ישראל החדשה תהיה אור לגויים לא בזכות תגליות המדע שלה, לא בזכות

היצירה האמנותית או הטכנולוגית, אלא הודות ליצירה החברתית. האמנות והמדע הם עניין אינדיבידואלי. חיי החברה הם עניין של כולם. אלוהים (או – בהתאם לגישה האתאיסטית – ההיגיון של האבולוציה) רוצה שמערכות מורכבות יותר ויותר יהפכו למקודשות (כלומר, למתקיימות בהרמוניה עם חוקי הרוח האוניברסליים. החברה האנושית היא המערכת המורכבת ביותר. כדי לקדש את מבנה החברה, יש צורך בכך שהתודעה החדשה – האינטגרלית – תשתלט בהדרגה על העולם כולו. לשם כך, לפני הכול, עם מסוים אחד צריך לשלוט בה. הקריטריון לשליטה בתודעה החדשה הוא פרי יצירתו של העם כולו, שיפותח על-ידיו במלואו ובאופן מודע: צורה כזאת של ניהול המדינה, שבה חדלים האזרחים להיות ברגים נתונים למניפולציות והופכים לחלקים אינטגרליים באורגניזם חברתי חי.

ואם אומות העולם יראו את אורח חייהם החדש של היהודים ויאמרו: כן, אנחנו רוצים לחיות כמוהם – הרי שבאמצעות חיקוי חוכמתה של ישראל במבנם החברתי והפוליטי, יתעורר בקרבם רצון לאמץ גם את חוכמתה הרוחנית של ישראל – את חוכמת התורה.

4. חרטה לאומית

אולם, לפני שמתחילים לפתח את הדגם החדש של ניהול המדינה, לפני שמתחילים "להדביק" את ה"בלוקים" של אוכלוסייתנו ברמה הרוחנית כדי להקים את הבית השלישי, חייבים בראש וראשונה, כלשונו של הוראות המופיעות על שופרת של דִּבְק, לנקות את המשטחים המודבקים.

נצטרך להתחיל באותו אופן שישראל תמיד נאלץ להתחיל בו – בהכאה על חטא ובחרטה. על רדיפת הבצע, על הולכת השולל, על אי-הצדק שספוגים בו כל תחומי חייה הפנימיים של ישראל.

הקב"ה הזהיר לא אחת, כי הוא יעניש את ישראל לא על טעויות בפעולות טקסיות אלא על יחס אכזרי "לאלמנה, ליתום ולגר". אלא שישראל בת זמננו מקשה את לבה יותר מכול דווקא ביחס להתגלמויות העכשוויות של שלוש הקטגוריות האלה: לאמהות החד-הוריות, לילדים ממשפחות עניות ולעולים

החדשים.

עלינו להתוודות ולומר לעצמנו, כי לא "הם" (הפלסטינים, אנשי השמאל או הימין, החילוניים או הדתיים) אלה שאשמים בכך, אלא אנחנו עצמנו – אנחנו, הישראלים. "אשמנו, בגדנו..." – אין זו מנטרה, למרבה הצער, אלא רשימה קונקרטי של מעשי עוולה. יחסנו לעניים ויחסנו לעשירים (כאשר מדובר בעולים חדשים!), השחתת המידות שלנו מצד אחד (ודי להזכיר רק את מצעד ה"גאוה" בירושלים!) והתנהגותנו כמורדי אור ממש, מצד אחר (לדוגמה: אתה, כחייל, יכול להילחם למען ישראל, אבל אסור לך להתחתן כאן). הבנקים־הגזלנים שלנו, שיטת העבדות בחברות "כוח האדם" שנועדו למצוא פתרונות תעסוקה הוגנים; ובכלל – אווירת הגזל והשקר (היכן הם "מאזני הצדק" שציוותה עלינו התורה?), אשר ספוגים בה חיי המשק הלאומי בישראל. הבגידות שלנו: פולרד, צד"ל, מתנחלים וכולי.

אף לא פוליטיקאי אחד, מפלגה או מערכת מדינית אינם חשים בושה בגלל העוולות האלה. אף אחד אינו מתפטר מרצונו לעולם, ולא חשוב עד כמה מאוס היה המעשה שעשה ושנחשף לעיני הציבור. לכן, משימתנו המוסרית החשובה מכול היא להחזיר את מושג הבושה אל חיינו הציבוריים. להחזיר את העיקרון: "המצפון חשוב מן החוק". היום בישראל, כתוצאה מחיקוי ארצות המערב, נוצר פולחן החוק – כלומר, פיתחנו תיאבון רב להגשת תביעות. כל אדם גורר לבית המשפט את אחיו, את אביו ואת אמו. הבג"ץ אימץ לעצמו את תפקידה של סנהדרין. הדמות המרכזית בחברה היא איננה חכם, ולא גיבור, ולא נביא – אלא עורך דין. ואולם התורה מלמדת כי צדק ניצב מעל לחוק. "אירשתוך בצדק," אומר היהודי בכורכו כל יום את רצועת התפילין על אצבעו, כטבעת האירושין של הקב"ה, ורק לאחר מכן מוסיף: "ובמשפט". הצדק, כלומר המצפון, הוא היותר חשוב. במקרים רבים מאוד, מה שמותר על פי החוק – אסור על פי המצפון. החוק האנושי הוא קו הגנה שני, שנדרשים לו רק אחרי שנפרץ הקו הראשון – המצפון.

כיצד ניתן לשקם בעם היהודי את שלטון הצדק בניגוד לשלטון הממסד

המשפטי? צריך לגדלו במשפחה ובבית הספר – באמצעות עיגון חוקי הרוח ההכרחיים בתודעת הילדים; לנטוע בוז בלבם כלפי תאוות התביעות ולטפח בקרבם את רגשי החסד והרחמנות כלפי הזולת – בין יהודים ליהודים. הארץ הפכה חסרת רחמים כלפי יושביה – הידרדרנו עד למאבקם האכזרי של החזקים, כמו בארה"ב, ועד לזלזול נפשע בחלשים, כמו ברוסיה.

דווקא בכך טמון גרעינה הרוחני החיובי של "מגמתיות חברתית" במערכת הבחירות הישראלית של שנת 2006, כאשר איום הנשק הגרעיני של איראן ושל החמס שעלה לשלטון באוטונומיה הפלסטינית – קיבלו חשיבות משנית באופן בלתי מוסבר. והעניין כאן לא בכך שארנק ריק מפחיד היום יותר מטילי אויב, המלאים ברעל, שעלולים ליפול פה רק מחר – אלא בכך שאפשר להיפטר מן הרע המאיים מבחוץ רק אחרי שמנצחים את הרע המכרסם מבית.

ואולם, כאשר מדברים על כסף ועל קללת העוני שהתמוטטה על ישראל בנוסף לטרור, אל לנו לחפש תרופה נגד כל המחלות בפופוליוזם סוציאליסטי או בנוסחת שוק מגית. יש לרדת לעומקה ואל לבה של הבעיה: "היהודים והכסף".

מדוע הגויים כה אוהבים לדבר על ה"עושר היהודי" שלא ייספר מרוב, ומדוע יהודי הגולה, לרוב, באמת עשירים יותר מן הלא־יהודים? ומדוע, למרות זאת, רוב היהודים בישראל חיים חיי עוני־למחצה, על פי אמות המידה של המערב? לא ניגע בסבך הסיבות ההיסטוריות והחברתיות־כלכליות, אלא נתבונן בשורשן – בסיבות הרוחניות.

כסף הוא האנרגיה והדם של אורגניזם חברתי, הוא אחד האמצעים היעילים ביותר בידי של כל מי שרוצה לשנות את העולם. והאמצעי הזה, בדומה לכל השאר, שמור ב"בנק" של הבורא. הוא מקצה את האמצעי הזה לידי של אותו אדם, שימצא לו שימוש טוב יותר – כלומר, אחראי יותר.

אפשר להרוויח זכות להשתמש בכסף – אבל להתחיל ליהנות ממנה רק בגלגול הבא. מכאן – כל הכספים שהגיעו לידי האנשים "הלא־טובים". אבל האדם שלא ישתמש בכספו בצורה הנכונה, ייתכן שלא יזכה לקבלו שוב בגלגול הבא. זו הסיבה לעוניים של האנשים ה"טובים".

עם זאת, ייתכן שהאדם ימצא שימוש נכון לכספו, ואף יתמיד בכך – מגלגול לגלגול, מדור לדור – ויגדיל באופן קבוע את היקף המשאבים העומדים לרשותו,

שאינו אלא היקף האשראי של האמון שנותן בו הבורא. מכאן בא המיתוס על אודות "כספי היהודים" ועל הפוטנציאל "הבלתי מוגבל" שלהם. בכך נעוץ ההבדל בין שני סוגי אמונו הפיננסי של הבורא שהוא נותן ב"אומות העולם" וביהודים.

ל"גויים" הלוקחים חלק ב"עסקיו של אלוהים" יש סטטוס של בנים, ואילו ליהודים – סטטוס של שותפים שווי זכויות.

האב – בעל העסק – מקצה לבנו חלק כלשהו (בתחילה – צנוע מאוד) מן ההון, ועוקב אחרי התנהגותו: אם יזבזב את הכסף לשווא, יגער בו אביו ולא ייתן לו עוד. ואם ימצא שימוש טוב לכספים שהוקצו לו – יתחיל אביו להגדיל בהדרגה את גובה הסכום, עדיין בצורה מבוקרת, בלי להרשות לבנו ליטול סכומים בלתי מוגבלים מן האוצר.

אבל בין בעל העסק לבין שותפו שווה-הערך קיימים יחסים אחרים. לשניהם יש זכות חתימה – ושניהם יכולים להשתמש במלוא הסכום של הון החברה. לאיזה סכום אתה זקוק כדי להגשים פרויקט, שלדעתך יקדם את העסק המשותף? אל תיקח את הסכום שהיה "מותר" לך לקחת אילו היית בנו של בעל העסק, אלא קח את כל הדרוש לך, על פי הערכתך, לצמיחת החברה, מפני שאתה – שותף.

התנאי היחיד הוא בכך שפעולה כזאת צריכה להביא רווח ממשי לעסק. ומה טיבו של אותו עסק? זהו תיקון עולם – כלומר בראש ובראשונה מדובר בשינוי תודעתם של בני האדם: יש ללמדם את חוקי הרוח ובמקביל להציג לעיניהם כדוגמה את אורח החיים שבקדושה – את קיומן החומרי של המשפחה, הקהילה והמדינה, שנבנו על פי חוקים אלה.

כל עוד אתה נוהג בהתאם לתקנון החברה ומקדם את האינטרסים שלה – המשאבים שלך אינם מוגבלים. עומדים לרשותך, הלכה למעשה, כל כספי העולם.

אבל אם רימית את שותפך וניצלת כספים לצרכים בלתי חיוניים – ידברו אתך אחרת לגמרי, כלל וכלל לא כמו עם בן שתעה בדרכו. בכך אפשר לנזוף, אפשר לצעוק עליו, להעמידו בפניה או בכלל לעצום עין על כשלונו. אבל אם מי שרימה היה שותף שווה-זכויות, מנתקים אתו יחסים לחלוטין ותובעים אותו

לדין.

וזהו הדבר שקורה לעם היהודי כל פעם מחדש, כאשר הוא שוכח לאיזו מטרה ניתן לו העושר האינטלקטואלי והעושר הפיננסי.

לכן, אחרי שנענש והתחרט ושכנע את ראש החברה בכך שחרטתו היתה כנה – אפשר לקבל אותו חזרה ושוב להעניק לו את הסטטוס של שותף. מפני שיש להודות כי קשה למצוא שותף טוב ממנו: הרי בעל החברה טיפח בו באופן מיוחד את התכונות המסייעות לקידום היעיל ביותר של האינטרסים של החברה.

לאור נסיבות אלה ברור לנו מדוע יהודי הגולה הם עשירים, ואילו יהודי ישראל – עניים. כל עוד אורח חייהם המופתי במסגרת המשפחה והקהילה בלבד נחשב למילוי ההתחייבויות העסקיות במלוא היקפן, היו היהודים "על רמה". אבל כאשר דרגת המורכבות עלתה (ובהתאם לה – גם גובה הרווחים הצפויים), וה"עסק" הגיע עד לעניין קידוש החיים במדינה השייכת ליהודים עצמם, התחילו תקלות בעבודה היהודית. מובן מאליו שהסיבה למצב בעייתי זה לא נעוצה במציאות הפוליטית או הכלכלית, אלא בטעויות מן הסוג הרוחני בלבד.

נובע מכאן שאם ישראל תתקן את הטעויות הרוחניות האלה, היא תוכל לקבל גישה למקורם של משאבים אינסופיים. לא יהיה גבול לעושרה, כפי שמבטיחה התורה: רחובות ירושלים ירוצפו במתכות יקרות, וכל העמים יביאו הנה את אוצרותיהם. אבל לשם כך צריך עם ישראל לקבל את תוכניתו הכלכלית של הבורא, הנשענת על שתי רגליה בעת ובעונה אחת:

1. לא חשוב שאין כאן נפט. הנפט היהודי הוא הרוח. ישראל צריכה לייצא אל ארצות העולם את העיקרי והיקר ביותר מכל אוצרותיה – את מנהיגותה המוסרית ואת הבנת תוכניותיו של הקב"ה, וזאת באמצעות הצגת מופת החיים המדיניים שנבנו על סמך ההבנה הזאת.

2. לבקש מן הבורא מימון לצורך השגת מטרות נכונות. כלומר – לצורכי ה"עסק", ולא בשביל מימוש כל מיני רעיונות הבל מזיקים ומסוכנים.

מה הן המטרות שלצורך השגתן מבקשת ממשלת ישראל תמיכה כספית מאלוהים ומארה"ב, ומכיוון שהם אינם נותנים, היא גובה את הסכומים המבוקשים מאוכלוסייתה ההולכת ומתרוששת של מדינת ישראל עצמה? הקמת גדר הפרדה? הריסת יישובים יהודיים? מימון לאש"ף? מאבק יהודים ביהודים – ציתות לשיחות

טלפון של אנשי האופוזיציה הפוליטית, לאוליגרכים רוסיים וכיוצא באלה? או באופן כללי – שימון מנגנונה של המערכת המדינית חסרת הכישרון, קיום כל המשרדים המיותרים הללו ומתן שוחד לחברי הקואליציה?
 "לא אתן," עונה ראש האחראים על מתן האשראי. "כשתבקשו מימון לצורכי פיתוח העסק – תקבלו."

ובכן, לצורך פתרון כל בעיותיה של ישראל, לרבות אלה הפיננסיות, נחוצה לה באופן דחוף תנועת חרטה ופיוס לאומי, המכוונת כלפי פנים, אל היהודים, ולא אל הערבים. צדק עכשיו. חסד עכשיו. אהבה עכשיו. נחוצה לנו שלמות פנימית עכשיו, ולא "שלום עכשיו". פיוס כלפי חוץ – רק אחרי הפיוס הפנימי.
 העלייה ה"רוסית", בהתאם לתפקידה הנבואי, עשויה להפוך לדוגמה ומופת דווקא במהלך החרטה והפיוס הפנימיים האלה.

כלומר, עליה להיות הראשונה בכך – בהבעת חרטה על עוינותו של איש כלפי אחיו וכלפי השבטים האחרים, על הפסיביות החברתית, על הפירוד.
 חשוב לציין כאן, כי השאיפה לאחדות העלייה כלל אינה מציבה את העלייה בעמדה מנוגדת לישראל כולה. על ה"רוסים" להתאחד – כלומר, להכיר בשליחות של קהילתם ובייעודה – לטובת ישראל כולה: לא כדי לקחת אלא כדי לתת. מטרת התאחדותה של העלייה היא בכך, שאחרי רכישת המשקל הפוליטי הדרוש, היא תוכל להחדיר הן במערכת המדינית והן בתודעת ההמונים בארץ את אותם רעיונות חדישים שישנו את ישראל.

לשם כך, קהילת דוברי הרוסית צריכה לפתח תחילה סולידריות פנים-קהילתית. האליטה של העלייה חייבת לתמוך בצורה מתואמת וגורפת באותם ארגונים מעטים שנאבקים בהפקרות השרירותית בחסות המדינה (המשטרה, בתי המשפט, המערכת הביורוקרטית) המכוונת נגד עולים. נסיונה של אליטת העלייה להצדיק את הפסיביות שלה בכך שפוליטיקאים אלה או אחרים מנסים לנצל את המאבק הזה בשביל הרייטינג שלהם – אין לו על מה לסמוך: הרי לא נסרב לעצור רוצח, גם אם לאחר מכן שוטר כלשהו יקבל אותה הצטיינות על המעשה שעשינו?

מן הסולידריות הקהילתית יש לעבור אל זו הבין-קהילתית. מעליב אותנו

שישראל כולה שותקת כשמכים את בני הקהילה שלנו: במשטרה, בעיתונות, בשוק העבודה וכיוצא באלה. יש רשימה של דוגמאות משוועות להפליית העולים. וכל השאר שותקים: האורתודוקסים, המתנחלים והממסד – הן השמאלני והן הימני. זה מעליב.

אבל כדי להזיז את הגלגל הזה ברמה רוחנית, עלינו להראות דוגמה בעצמנו. אם נתחיל להיאבק למען זכויות ה"שבטים" האחרים, הרי שגם אחרים יתחילו להיאבק למעננו.

כשהמערכת המדינית שברה עצמות לא לנו אלא ל"שבט" אחר – למתנחלים, בעת שהרסה את יישובי גוש קטיף היהודיים שברצועת עזה – והגנה על מעשיה באמצעות "החלטות דמוקרטיות" שהושגו במרמה, אנחנו שתקנו. העלייה – או לפחות האליטה שלה, המייצגת הן את ה"רוסים השמאלניים" והן את ה"רוסים הימניים" – היתה צריכה לבוא אל ה"כתומים", ולו רק לביקור של סולידריות, ולומר להם: "יש בינינו כאלה שתומכים ביציאה מעזה, ויש גם כאלה שמתנגדים, אבל כולנו – נגד הצורה שבה היציאה הזאת מתבצעת: שוברים את הדמוקרטיה ואתכם "על הפרך", וקולות השבירה הזאת לא מניחים למצפוננו לישון".

צעד כזה לא היה מביא לשום תוצאה מיידית, אבל אם אנחנו מאמינים בכך שהתודעה מגדירה את ההוויה, ולא להפך, הרי שמאמץ רוחני נכון – פעולה מוסרית קטנה זו, שבה בעת חשובה מאוד – היה מביא בהכרח לשינויים במציאות.

אבל אם פעולות הסולידריות ההפגנתית עם "שבטים אחרים" הן קשות, ולא רק בגלל רמת הסיכון אלא גם מסיבות טכניות-ארגוניות גרידא, הרי שיש להתחיל לפחות באי-גרימת סבל פסיבית לאותם "אחרים". העניין הזה נראה פשוט רק למראית עין.

- קורבן למען הסרת מצור

כשחילות הבבלים שמו מצור על ירושלים, אנשי האליטה היהודית קיוו כי ברית עם מצרים תציל אותם. אלא שקול הנביא הכריז כי רק חרטה פעילה תוכל להסיר את מכתו של אלוהים מעל חומות העיר: אנשי האצולה היהודית צריכים

לשחרר את העבדים־היהודים (האריסטוקרטיה של אותה תקופה התעלמה באופן שיטתי ממצוות התורה המורה לשחרר עבדים בכל שנה שביעית). המלך צדקיה, איש חלש אופי שגם לא היה מרחיק־רואי, בכל זאת הרהיב עוז וציווה על הנסיכים־היהודים לשחרר את עבדיהם. ואז קרה נס: הבבלים הסירו את המצור והלכו כלעומת שבאו.

בעצם, לא היה בכך נס אלא ביטוי למתמטיקה הרוחנית של היהודים: מצור חיצוני על העם נוצר כאשר החלשים ביותר מקרבו מרגישים נצורים – בגלל עוני, חוסר־תקווה, ביורוקרטיה ועוולות. אם תסירו מהם, מבני חסותו של הקב"ה האלה, את המצור הפנימי – גם הקב"ה יסיר מכם את המצור החיצוני.

כך יושמה האסטרטגיה היהודית העיקרית, שתמיד הצילה את היהודים בעת צרה: זוהי אסטרטגיית החירום של תיקון עכשיו. עיקרו של תיקון כזה הוא סילוק מעשי ומיידי של כל אי־צדק כלפי הזולת: הקלה ישירה ומהירה על סבלו של אחיך, ריפוי היחסים בין יהודי ליהודי. פעולה זו חשובה ודחופה בעיני הקב"ה אפילו יותר מיחסו של יהודי כלפי בוראו.

אולם הממסד היהודי הכריז כעבור זמן קצר, כי חילותיו של נְבוּכַדְנֶצַּר נסוגו מפני שנודע להם על צבא מצרים המתקדם במהירות אל ירושלים כדי להציל את היהודים (דבר שהמצרים לא התכוונו לעשותו כלל); כמו כן הוכרז כי הבבלים לא יעזו שוב להראות את עצמם באזורנו ("יש בינינו שלום לדורות!") ולכן אפשר להחזיר את העבדים לאדוניהם. וזה היה הדבר שהאליטה עשתה, לייאושו של הנביא ירמיה.

עד מהרה חזרו הבבלים. זה היה סופו של הבית הראשון. הבית השלישי שלנו נתון היום במצור בדיוק כמו אז. ובדיוק כמו אז, גם היום תולים אנשי האצולה האטומים וחסרי הכישרון שלנו – הממסד – את תקוותיהם בהסכמי שלום חי־ריים עם אויבים, הסכמים שאינם שונים מתקוותיהם ל"הבנות" בינינו ובין בעלי בריתנו שמעבר לאוקיאנוס, שמקורן באשליה. ובדיוק כמו אז, כך גם היום – את כוס חמתו של הקב"ה על עמו המסרב למלא את תפקידו, אפשר להשיב לאחור רק באמצעות חרטה פעילה: היהודים צריכים להפסיק לענות איש את רעהו. רק זה יכול להפוך לצעד ההכרחי הראשון לקראת תקומת האהבה בין קהילות בית ישראל, לקראת הכרתו של ישראל בשליחותו,

לקראת התעוררותו־מחדש של הרצון השוקק להיטהר ולהפוך לעם הכוהנים של העידן החדש – להיות "אור לגויים".

דווקא בגלל העדר האהבה ההדדית הזאת ובגלל העדר השאיפה הנעלה להצדיק את אינספור הקורבנות, שאותם הסכים העם היהודי להקריב למען הגשמת החלום: תחייתו של ישראל במלוא שלמותו על מנת שישרת את העולם כולו – דווקא משום כך אנחנו נענשים היום על ידי מטה זעמו של האל: לא על ידי הפלסטינים, אלא ידי הממסד הפוסט־ציוני שלנו, קצר הרואי, רודף הבצע והפחדני, שאינו מסוגל להטות את ספינתנו ממסלולה האובדני, ובה בעת אינו מסוגל לסלק את ידיו מן ההגה המרוח בדבש.

כן, מצבנו רע בהרבה ממה שהיה אז. ירמיה הנביא לא נמצא בקרבנו. וגם אין לנו מלך, שהיה יכול להישמע לקולו של אלוהים ולהוציא את הצו הנכון ברגע האחרון.

פירוש הדבר שנותר לנו רק להיות נביא קולקטיבי. אלא שהממסד הישראלי לא יטה את אוזנו אל קולנו, ולא ינחית מלמעלה חוקים שיתקנו את אינספור העוולות, שהיהודים עושים איש לאחיו; לכן יש לתקן את המצב מלמטה – כלומר, אנחנו צריכים לעשות זאת במו ידינו. אין מה לנסות לשנות את השלטון. עלינו לשנות את עצמנו. נציגי האליטה הרוחנית של "שבטי" ישראל העיקריים (המגזרים) צריכים לפנות אל קהילותיהם בקריאה שיוותרו מרצון על הפעולות הגורמות סבל ליהודים "אחרים".

עלינו להתחיל בפעולה זו בראש וראשונה בקרבנו, בקרב הקהילה דוברת הרוסית.

עלינו להכיר בכך שרוב העולים באו לארץ הזאת לא בגלל השקפות ציוניות אלא בחיפוש אחר חיים טובים יותר מבחינה כלכלית. עלינו ללמוד את ארץ ישראל ואת תורת ישראל, בשאיפה להדביק את הפער שנוצר בגלל הניתוק של־מרצון משורשינו היהודיים. עלינו לקרוא בכל לשון של קריאה אל אחינו לארץ המוצא שיוותרו מרצון על פגיעה הפגנתית במסורת היהודית. הפגיעה הזאת פוגעת באחינו הדתיים וגורמת להם סבל: למן להיטות מודגשת אחר מוזן

לא כשר ועד להפרה פומבית של מנהגי השבת והחג. צדיקים גמורים – שאינם מסיבים סבל ליהודים בני ה"שבטים" (המגזרים) האחרים – אינם קיימים כלל בחברתנו. לכן גם לאחינו האורתודוקסים יש סיבה להכות על חטא: גם פעולותיהם מכאיבות ליהודים רבים אחרים.

בין הפעולות האלה: סירובם להתיר דה־יורה את העגונות הגרושות דה־פאקטו, השתמטותם מן השירות הצבאי, סירובם להקל על תהליך הגיור של זרע ישראל – של אלה שאינם נחשבים ליהודים על פי ההלכה ויחד עם זאת מזדהים עם העם היהודי, מגינים על ציון ואינם סבורים כי ישראלי שאביו יהודי ואמו רוסייה הוא "גוי" לכל דבר.

נראה שגם המתנחלים – השבט ההרואי ביותר מכל "שבטי" ישראל של היום, מלח הארץ – גם הם, מן הסתם, יכולים למצוא חטאים בקרבם. אי יכולתם למשוך ליישוביהם – יישובי "הכיפות הסרוגות" – את הישראלים שאינם דתיים דיים, לרבות עולים חדשים (שלפעמים היה מדובר ממש בדחיייתם), לא זו בלבד שהכאיבה ליהודים אחרים, אלא גם בראש וראשונה החלישה את תנועתם של המתנחלים עצמם.

כדי להעז ולבחור בויתורים כאלה, יש להתלהב מדבר כלשהו ב"שבט" האחר – להכיר בכך שהם קדושים יותר מאתנו בדבר זה או אחר. הקב"ה העניק לכל "שבט" דרך משלו אל הקדושה, ניצוץ קדוש משלו, שאין ללעוג לו אלא יש לעזור להבעירו ולמזגו למדורה אחת יחד עם הניצוצות האחרים.

ולבסוף, על הישראלים החילוניים ילידי הארץ להעריך מחדש את מעשיהם שהביאו להיעלמות רוב הערכים היהודיים מחייה של ישראל – הכלכליים, החברתיים, הפוליטיים והתרבותיים.

ובפרט, אנשי העסקים הישראליים, המשתייכים ברובם ל"שבט" זה, צריכים להבין כי היום קיימים בישראל עבדים לכל דבר: עשרות אלפי אנשים שמוצאים עבודה דרך חברות "כוח אדם" ומקבלים אותה בתנאי עבדות. בזמן שהחוק מתמהמה במקום להשמיד את השיטה הגזלנית הזאת, אנשי העסקים היו יכולים לחנוק אותה במו ידיהם ולהציל מסבל אלפי אחיהם: הם היו יכולים לוותר על גיוס עובדים באמצעות חברות "כוח אדם" ולפרסם את מודעות הדרושים שלהם

ישירות באמצעי התקשורת.

כן, ויתור על מעשים אלה ועל מניעייהם האידיאולוגיים והפסיכולוגיים, הוא קורבן. אבל בדיוק באותו אופן הקריבו אנשי האצולה היהודיים חלק מהכנסותיהם, מהרגליהם וממעמדם – למראה חילות הבבלים הצרים על ירושלים – ושחררו את עבדיהם.

רק פעולה כזאת מהווה חרטה שמשקלה רב דיו, המסוגלת להכריע בעולמות הרוחניים את כף הרחמים לעומת אותה כף הדין – דינו של ישראל – שכבר מלאה עד גדותיה ומחשבת להישפך.

רק פעולה כזאת מהווה משקל רב דיו, משקל צעדו של ישראל בכיוון השיבה אל שליחותו – והצעד הזה מסוגל לשבור בעולמות הרוחניים את תהליך אילוץ של ישראל לשוב אל מילוי השליחות הזאת באמצעות סבל המוני איום.

אם לא נקריב עכשיו את קורבן האמת הזה, שאין עמו שפיכות דמים, הרי שמנהיגינו חסרי הכישרון ימשיכו לאנוס אותנו ויאילונו לקרוע מפשרנו קורבנות דמים חסרי טעם: להקריב את פיסותיה של ארצנו הקטנטונת למען "שלום", להקריב את חיילינו למען "איפוק", להקריב את תרבותנו ואת אמונתנו למען ה"רבת-רבותיות" – עד אשר יזרקו אותנו לים.

אולם למען ליכודה של החברה הישראלית במקביל לחרטה הבין-קהילתית ההדדית, שאינה אלא פעולה רגשית, יש צורך גם בפעולות שכלתניות. כדי להגיע להסכמה בין העמדות השונות, לא די ברצון להשיגה בלבד, מתוך אהבה ואחוה, אף על פי שהסכמה כזאת היא נקודת המוצא העיקרית וההכרחית. יש צורך גם בתהליך קבלת החלטות שיתבסס על חשיבה רציונלית.

5. מן הפוליטוקרטיה אל רציוקרטיה

הרצון הכן להגיע לאחוה והטיפול הנכון בפתרונם של ניגודים מורכבים, הקיימים בין אחים – הם אותם שני מרכיבים שיאפשרו לנו לעבור מן הפשרה המשפילה אל קונסנסוס מרומם.

הפשרה המשפילה היא הנוהל היחיד של קבלת ההחלטות, הפועל היום בכל

התחומים: החל בכנסת וכלה בעסקים. מהות הפשרה הזאת היא הסכמה מכורח הנסיבות לעמדה משותפת מינימלית, שמטבע הדברים אינה מספקת אף אחד מן הצדדים המעורבים.

טכנולוגיית המעבר אל קונסנסוס מרומם מוכרת, בין השאר, בשם שיטת המ.מ.פ. (מתודולוגיית המחשבה והפעולה). היא פותחה בקבוצתו של הפילוסוף שצ'רוביץקי, והיא מיושמת בהצלחה לתהליכי קבלת ההחלטות במנעד רחב של מוסדות וחברות: החל בארגונים ציבוריים וכלה בסוכנות החלל האמריקנית NASA. חסידי שצ'רוביץקי דוברי הרוסית, בישראל, ובפרט עמיתי לקבוצת י.ס.ו.ד. – הפסיכולוג טהרן ברזניץקי, שהגה את המונח "הייטק רוחני", הדוקטור ולדימיר פוליאק, מחבר הספר "ישראל ורוסיה במאה ה-21", והמתודולוג איגור פישמן – מיישמים את השיטה הזאת בהצלחה במהלך מתן ייעוץ לתנועות ציבוריות שונות בארץ ובחור"ל.

חשוב מאוד שהטכנולוגיה הזאת תורץ בהצלחה בקרב אחד ה"שבטים" לפחות. אם העלייה ה"רוסית", המהווה מיקרוקוסמוס של העם היהודי (החל בליברלים וכלה באורתודוקסים), תצליח להגיע לקונסנסוס מרומם בדבר שאלות המפתח של ישראל, ותוך כדי כך היא תיצור מעין מצע משותף אחד, המקובל על כל העולים, זה יכול להפוך לצעד ראשון, המעורר השראה, לקראת השגתה של הסכמה כללית בקרב העם כולו.

אם ישראל תצליח להתקדם בדרך זו אל הפרדיגמה של שיתוף פעולה במקום תחרות, הרי שהיא תוכל ליישם את הגישה הזאת גם לפתרון של כל שאר הבעיות: הכלכליות, התרבותיות והגיאופוליטיות.

נדגיש זאת שוב: ניתן להגיע לשיתוף פעולה עם הערבים – כלומר לכונן שלום איתם – רק אחרי שתתרחש בעם ישראל טרנספורמציה פנימית. שום הסכמים או פעולות חד-צדדיות לא יביאו אותנו אל השלום. אבל המצב הקיים עכשיו הוא חרפה לשכל היהודי המהולל: יושבים בכנסת 110 יהודים ומתכננים קומבינות יומם ולילה, כיצד יוכלו לחבל תחבולות זה נגד זה, במקום כיצד יוכלו לפתור יחד ולו סוגיה אחת לרפואה. אילו היו היהודים מחליטים לעשות משהו יחד, לא היתה קיימת בעיה כזאת שלא היו יכולים לפתור: החל בבעיה הפלסטינית

וכלה בביאת המשיח. אבל קשה להם מאוד לשנות את תודעתם: לעמוד מעל להתכתשויות ולראות את גרעין הקדושה, הקיים, כפי שאמרנו, בכל אחד משבטי ישראל. אין לנו מנהיג בעל תודעה כזאת, שבזכותה היה יכול לסחוף אחריו את הארץ כולה. מה גם שחלף זמנם של מנהיגים כריזמטיים גדולים. זמננו הוא זמן ה־Net, זמנם של רשתות גלובליות וקולקטיבים גדולים. קבוצה או רשת של אנשים יכולה וצריכה להפוך למנהיג קולקטיבי כזה. העלייה מסוגלת לזוּם הקמת רשת כזאת.

ביישמה את השיטה הזאת למציאות הפוליטיות של ישראל בת זמננו, העלייה יכלה להציע שינוי עקרוני של הפרדיגמות, שימשש כתוכנית פיילוט עבור האנושות כולה: מעבר מפוליטוקרטיה – שיטה מניפולטיבית שאלה המקיימים את השלטון במסגרתה הם אינם נציגי העם, כפי שצריך להיות בדמוקרטיה, אלא נציגי האליטה הפוליטית שמשחקים ביניהם עד אינסוף ב"כסאות מוזיקליים", ושאי־אפשר לבדוק בדרכים אובייקטיביות את כישוריהם ואת המוטיבים שלהם, בעוד שהעם סומך על "תדמיותיהם" שיוצרו באמצעות כלי התקשורת, טכנולוגיות יחצ"ניות וכיוצא באלה – אל רִצְיוֹקְרַטִיָה רוחנית, שיטה שהשלטון במסגרתה אינו נמצא בידי הפוליטיקאים אלא בידי חכמים בעלי סמכות מוסרית בקרב "שבטיהם", המגדירים את המטרות שיוצבו לפני העם (כלומר, את האסטרטגיה שלו), וגם בידי מומחים, שיעבדו על אופן ההתקדמות אל המטרות האלה (כלומר על הטקטיקה), ושאת התאמתם המקצועית יקבע תהליך בדיקה רציונלי, המקשה (אם לא החוסם) על בעלי מוטיבים סובייקטיביים ועל רודפי בצע למיניהם.

שיטת התהליך הרציונלי של עריכת בחירות לכנסת ולרשויות המקומיות, מתוארת בפרוטרוט בעבודותיהם של שני חברי י.ס.ו.ד. נוספים: הפילוסוף־המתמטיקאי, הד"ר אולג סוֹלֶזֶן והמומחה למדע המדינה בוריס אֶלְקוֹן. במסגרת הספר המונח לפניכם, נוסף: בהתאם לשיטת האינטגרציה של שלושת הזמנים, המערכת הפוליטית החדשה הזאת – כלומר, זו המכוונת אל העתיד – עונה על דרישות ההווה בנוגע לרציונליזציית התהליך הפוליטי, וגם מעוגנת בעברה של המסורת היהודית. שלוש פעמים ביום מבקשים היהודים הדתיים מן הקב"ה בתפילתם: "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחילה". "היועצים" כאן הם לשון אחר למומחי הרציוקרטיה.

עם זאת, המוטיב המרכזי של המעבר אל הרציוקרטיה הרוחנית במדינת היהודים הוא לאו דווקא הרציונליות של החדש, אלא יותר אי־מוסריותם של ימינו אלה. הנה כמה דוגמאות מיידיות, המתבקשות מעצמן: ישיבה על שני הכסאות – של חבר כנסת (האמור לבקר את השלטון) ושל שר (המקיים את השלטון) – היא אינה מוסרית. משא־ומתן קואליציוני – אינו מוסרי. העדר תלות מוחלטת בבוחר ותלות טוטלית בשועי המפלגה העורכים את רשימות חבריה – אינם מוסריים. דמוקרטיה מניפולטיבית, אשר במסגרתה זוכים לא אלה שיכולים לשרת טוב יותר את המדינה, אלא אלה ששכרו צוות יחצנים יעיל יותר – אינה מוסרית. אבל מי יקבע מה מוסרי ומה לא? היכן נמצא את החכמים שדיברנו עליהם קודם?

בימים עברו, את תפקיד המצפון בישראל מילאו הנביאים. אותו גוש זהב, שהיה לפניו מקשה אחת, מחולק היום לגרמים בודדים בתודעתם של אלפים. יש צורך בגוף קולקטיבי של אותם "שופטים" שהתפילה מייחלת להם – אבל זה לא צריך להיות הבג"ץ, שאף אחד לא בחר בו, ושמייצג ברובו את אגף השמאל הקיצוני של החברה – והוא מבטל חוקים שהתקבלו בכנסת. יש צורך בסוג של סנהדרין חדשה, במועצת אנשים אלטרואיסטיים וחכמים, נציגיהם של כל השבטים, המשגיחים על כך שהרציונליות לא תגיע לידי קונפליקט עם מוסר העם היהודי, עם המסורת שלו ועם תרבותו (עוד נחזור בהמשך אל שאלת הסנהדרין החדשה).

יחד עם זאת, שום מערכת, ולו המושלמת והמוסרית ביותר, לא תעבוד אם לא ישתנה הגורם האנושי. אדם רע יכול לשבש גם את עבודתו של המנגנון הטוב והרציונלי ביותר, ובין השאר גם של מנגנון המדינה. משום כך, המשימה הלאומית העיקרית היא שינוי כזה בתודעת הישראלים, שיגרום להתעמקות מתמדת במשמעות פעולתם של חוקי הרוח – כזו שתאפשר לגדל דור מנהיגים חדש, שהפוליטיקה לא תיראה בעיניהם כקריירה אלא כשירות קודש: כשביל תלול, קשה ובה בעת יעיל, המוביל אל פסגתם הפנימית – פסגת ההתפתחות העצמית והשכלול העצמי – דרך שירות חסר־פניות לטובת העם; לגדל דור פוליטיקאים מסוג חדש שיראו ברור את הבלתי־נראה: באיזה אופן בדיוק משחיתה השחיתות את הנשמה וגוררת אחריה קטסטרופה שתיפול הן על ראשו של הפקיד שמעד,

הן על משפחתו והן על עמו.
שינוי כזה בתודעת הישראלים קשור בקשר בל ינותק להתחדשותה של היהדות ולריפוי היחסים בינה ובין מדינת היהודים.

6. ציוויליזצית השבת

היהודים, בהיותם בגולה, קלטו אל קרבם את ניצוצות הרוח מכל התרבויות והאומות: דווקא הניצוצות האלה אינם אלא אותו "זהב מצרי" שהם לקחו עמם מבית העבדים. יהודי רוסיה הביאו איתם את ניצוצות הכלל-אנושיות הרוסית, הקרובה כל-כך לכלל-עולמיות של הרוח היהודית, ובדרך זו הם הפכו לזיקה המפורשת ביותר נכון להיום של ישראל עם "הערב הרב" של אומות, בדומה לאותם המונים יצאו ממצרים יחד עם היהודים.

דווקא מסיבה זו, האליטה האינטלקטואלית של העלייה יכולה להציע פרדיגמה חדשה גם בשאלה הכואבת של היחסים בין היהדות למדינת היהודים. העניין הוא בכך שאי-הבנת השליחות החשובה הזאת: הפיוס הפנימי בקרב עם ישראל בין המערב למזרח – הביאה להדבקות תווית חיצונית ליהדות האורתודוקסלית, המשווה לה מעמד של דת ממלכתית, כלומר, למיזוג פורמלי בין מערב למזרח במקום חדירתם ההדדית מבחינה מהותית.

זה הביא לפירוד רב עוד יותר בין אישיותו האינדיווידואלית של האדם בישראל לבין אלוהים, הקידמה והמסורת. בגלל נוכחותה של היהדות הפורמלית בכל מוסדות המדינה, הידרדרנו עד להעדר מוסר יהודי בכל התחומים הנמצאים באחריות המדינה.

ההפרדה בין דת (כאמונה וכמוסר) למדינה היא עניין לא-יהודי כלל וכלל. העניין היהודי הוא חדירת הקדושה לכל דבר, טרנספורמציה המקדשת כול. ודווקא לשם כך יש להפריד את מוסדות הדת (את מונופול הרבנות החרדית) מן המדינה, תוך הפעלת כל המאמצים להחזרת המוסר הדתי לכל התחומים של חיי החברה.

אבל איך לעורר את הישראלים למען השגת מטרה זו, אם כעבור 3000 שנה

של מילוי השליחות שעניינה להביא לאומות העולם את הידע על אודות אל אחד, חיים היום בישראל מאות אלפי יהודים שאינם מאמינים בקיומו של הבורא! ראשית כול, יש לעבור ממצב הישיבה* אל מצב עמידה. או ליתר דיוק – לריצה. כן, אם החברה המודרנית רצה, יש לתת לה את היהדות "תוך כדי ריצה". יש לפגוש את היהודים הלא-מאמינים בחצי-הדרך. זאת מפני שגם לחילוניים אמת רוחנית משלהם, וגם לדתיים משגים וטעויות משלהם. שנית, יש למצוא דרכים לפנות אל תבונתם של הלא-מאמינים – ולנסות להסביר להם אמונה מהי. כן, הדרך אל לבו של האדם הטכנוקרטי המודרני עוברת בתבונתו, ושום קריאות שהופנו אל לבו, ועל אחת כמה וכמה – אל זיקתו למסורת, לא יביאו מענה. הדוגמה של "קיום המצווה והבנתה לאחר המעשה, בתנאי שקוימה בהצלחה," שוב אינה פועלת היום. היא הוסקה מתשובת היהודים לקב"ה במעמד הר סיני: "נעשה ונשמע." אולם היהודים מבקשים מן הקב"ה שלוש פעמים ביום לתת להם קודם כול "בינה", ורק לאחר מכן – "תשובה", מפני שרק הפנמה חופשית, ולא ציות וכניעות, יכולה להביא את ההומו־ספיאנס בכלל, ובייחוד – את האדם הרציו־צנטריסטי של היום, אל שינויים מעמיקים בחייו.

משימתה של היהדות היצירתית המחודשת היא להסביר לחילוניים את משמעתן העמוקה של המצוות. זוהי טרנספורמציה של המציאות, לרבות העולם הפיזי, באמצעות מיקוד המחשבה והרצון.

כל בני האדם נועדו להפוך לצדיקים – להשביח ולהאציל את מחשבותיהם, רגשותיהם ומעשיהם. אבל היהודים נועדו להפוך לא סתם לצדיקים אלא לקדושים. היהודי מחויב בשירות נוסף: מלבד מחשבותיו, רגשותיו ומעשיו הוא מחויב לקדש גם את החומר, באורח תיאורגי* – לקדש את הגוף, הבגדים, את חיי היומיום, את בעלי החיים, הצמחים, האדמה. כלומר, לעשות עבודת קודש ממש באופן מילולי: להאציל, אגב קיום המצוות, את האנרגיות האלוהיות על העצמים החומריים, לרומם את הוויברציות של העצמים האלה ולהשגיבן – להיות עם של כוהנים, המבצעים את השירות הנוסף בדבר הטרנספיגורציה הפיזית של העולם.

על פי הלוח היהודי, עידננו הוא ערבו של האלף השביעי לבריאת העולם, והוא תואם את יומה השביעי של מעשה הבריאה, כלומר השבת. אנחנו קרבים אל ציוויליזציית השבת, שלא רק תהפוך לעידן הצדק החברתי, שבהתאם לחוקי השבת לא יהיה בו ניצול אדם בידי אדם, אלא יהיה זה עידן של יצירה באמצעות הרוח – השתלטות על האנרגיה המנטלית והרוחנית, המניעה את הכוחות בעלי העוצמה הרבה ביותר, המסוגלים לחולל טרנספורמציה בחומר: כוחות אדירים בהרבה מן האנרגיה האטומית ומן ההנדסה הגנטית.

כאשר האדם תופס בשכלו החופשי, כי החטא הוא לא סתם איסורים טרחניים מתוך ספרים שאבד עליהם כלת, אלא הוא התאבדות אנרגטית – בחירה בחלק בלבד, בניגוד לשלם, כאשר ה"חלק" אינו אלא ריבואות רצונותיו, והשלם – ה"אני" הנעלה שלו; כאשר האדם יראה, ירגיש ויבין שהבחירה השגויה הזאת מביאה אל חייו מחלות, הרס ומוות, רק אז הוא יוכל לנצח את אנוכיותו ולבחור בדרכו של האלטרואיזם.

לבנות את שיטת השכלתו של העם על בסיס למידת החוקים האלה וללמדם לאומות האחרות – זוהי משימתם של הישראלים ככוהניה האוניברסליים של הציוויליזציה החדשה. לא ככוהניו של בית-מקדש, אלא כוהני החיים, המסוגלים לפתור כל בעיה בעולם המודרני, בהתבסס על הבנת ה"מתמטיקה" הגבוהה הזאת של הרוח.

גישה כזאת – המבוססת על הבנת הרוחני, ולא סתם על קבלתו – היא הקרובה ביותר לאינטליגנציה הטכנוקרטית דוברת הרוסית בישראל. לכן דווקא העלייה יכולה להפוך לקטליזטור של יצירת הסינתזה מעוררת ההשראה והמלמדת בין היהדות למדע, בין הדמוקרטיה למסורת, בין התרבות האירופית לתרבות המזרח.

כאשר ישראל – מכוח היותה התודעה של האנושות, המסה הקריטית של הרוח במרחב הטריטוריאלי והלאומי הצר – תתחיל לשדר את האות החדש של החשיבה האינטגרלית הזאת, תתחולל "קפיצת" אטומים מרמה אחת לאחרת: יתחיל השינוי הכולל של גוף האנושות כולו.

7. המצווה החשובה מכול

הפיצוי על ביטול המונופול של הרבנות החרדית צריך להתבטא בהקמת תוכנית שתעסוק בבדיקת התאמתם של כל חוקי המדינה ושל פעילות כל מוסדות המדינה לערכי המוסר של היהדות והמסורת היהודית.

יש להחליש אט-אט את הברגים החלודים, שהצמידו את "הכשרת" החדש אל המתודולוגיה המאובנת, ההולכת ומחמירה את דרישות החוק וממשיכה להקים "סייגים" סביבו. על פי הגדרתו הקולעת של רב אחד מן המחנה הדתי-לאומי, החרדים הפכו ל"קראים של התורה שבעל פה". יש להפסיק לפחד לעשות את הצעד הבא בכיוון הווקטור של התפתחותם הרוחנית של היהודים ושל האנושות כולה: בית המקדש (אבן) – התורה (ספר) – רוח הקודש. המערכת החדשה של ההשכלה והחינוך צריכה להקנות לישראלים החדשים את היכולות לבחון את כל מעשיהם ולפתור את כל הסיטואציות הנוצרות על ידי התעמקות אל מהות החוק היהודי ועל ידי גילוי עצמי של "מפתחות" לפתרון במסגרת החוק הזה, ולא בעזרת השיטה החילונית של חישוב תועלת, או השיטה הגלותית של מציאת פתרון מוכן בגמרא – שהוא תקדים קיים.

הגיע הזמן להבין את קריאתו הראשונה והעיקרית של אלוהים אל בני ישראל באופן חדש, כדי לקיימה בשלמותה: "שמעו!" אצל המוסלמים, הציווי הזה הוא "קרא!" (והכוונה לקוראן): קרא את מה שנרשם אחת ולתמיד. אצל היהודים: שמע את קולו של אלוהים שתמיד מדבר אל בניו. קולו פונה אל אומות העולם ואל כל אחד מאתנו, והוא תמיד מודיע לנו דבר-מה חדש. בתוך סאון האירועים ובתוך המיית נשמתנו שלנו, אנחנו צריכים תמיד לנסות ולהבחין בקול השקט הזה, מפני שבהתאם לרמת הקידמה שלו – הוא תמיד מציב לפנינו משימות חדשות... האמת של אתמול שהועתקה להיום, הופכת לשקר. הרע הוא יישום עיוור, לצורכי היום הזה, של הטוב השייך לאתמול.

מתכונני הוראותיה של ההלכה שהתאבנה סמוך לתקופת ימי הביניים, אינם מתאימים לנסיבות החדשות, שהן: השואה, יציאת מצרים החדשה, תקומתה של ישראל. ההלכה, כפי שכבר נאמר לעיל, חייבת להתפתח, מפני שהיא לא הותאמה לתנאי הקמתה של מדינה מודרנית: כדי לענות על השאלות החדשות,

יש לתת אינטרפרטציה חדשה לחלק מקביעותיה. לדוגמה, קביעת יהדותו של אדם בהתאם ליהדות אמו ("יהודי על פי ההלכה"), וכן הצרת חוק השבות – הורסות את הקדושה. ע"פ ההלכה הזאת, הופכים ל"לא רשומים" *ילדיהם של אב יהודי ושל אם, שבואו נאמר, רק אביה יהודי. בדרך זו היא באה בסתירה עם מוסר הנביאים, בפוגעה לא סתם ב"גר הגר בתוכם", אלא בזרע ישראל – ובמקום מציאת עבודה היא מציעה לאנשים לעבור גיור רב-מכשולים. היא אבסורדית, מפני שאפילו אם מאמצים את הגיונו של חישוב גזעני זה, מסתבר שהיא משייכת לעם היהודי באופן אוטומטי אנשים ש-75% מן הדם הזורם בעורקיהם הוא דם רוסי, שנמצאה אצלם במקרה סבתא יהודייה מן הצד ה"נכון" – מצד האם; ובה בעת אינה מכירה ביהדותם של אנשים אשר 75% מדמם הוא דם יהודי, ורק סבתא אחת ויחידה שלם אינה יהודייה. חוק קביעת יהדותו של אדם על פי ההלכה נוגד את הציונות, מפני שהוא מנסה "לפסול" מאות אלפי יהודים פטריוטים אשר שמרו על זהותם היהודית בגולה (למרות נישואיהם ללא-יהודים), שבו אל ציון, משרתים בצה"ל ונהרגים בזמן שהם מגינים על ישראל. זהו חוק שפשוט מרמה אנשים: לאחר קבלת האזרחות הישראלית הם עולים לארץ בשאיפה להתמזג עם עמם – ופתאום מגלים שהם "אינם יהודים". משקל חטאיה של ישראל בת זמננו רב כל-כך גם בלי זה – אז בשביל מה להוסיף גם את הסירוב הזה לקבל את אחינו כאחים?!

ואשר להסבר הפסאודו-מיסטי הטוען שהנשמה היהודית עוברת באמצעות "דואר הגלגולים" רק בצד הנשי של המשפחה, הרי שזהו ניסיון להסתיר את ההכרח ההיסטורי (שזמנו עבר זה מכבר) לפתור את בעיותיהן של יהודיות שנאנסו בידי אויב. והרי גם הכלל ההוא הרחיב את מספר האנשים הנמנים עם העם היהודי, ולא צמצם אותו!

יציאת מצרים האחרונה (העלייה ההמונית) היא נס ללא ספק, וחטא הוא להפריע לתוכניתו של הקב"ה בהרחבת עמו. ואף יותר מכך, בתקופה שאויביה הפנימיים, הקשים ביותר, של ישראל – הפוסט-ציונים מבית, החותרים מבפנים תחת רוח העם ויכולות הגנתו העצמית – עלינו להגדיר את היהדות לא בהתאם לאם הביולוגית, אלא על פי המולדת-האם: כל מי שמרגיש כי הוא יהודי ומוכן להגן על כל טפה משטחה של ארץ ישראל – הוא היהודי האמיתי, ואף יותר

מכך – הישראלי האמיתי. פטריוטיות היא הקריטריון היחיד לקביעת יהדותו הכפירה של האדם.

עם זאת, למען אחדות העם וכיבוד המסורת, ניתן למצוא פשרה אפילו בשאלה זו. המסורת מגדירה את ילדי האבות־היהודים כ"זרע ישראל", ולכן אסור להחיל עליהם את אותם קריטריונים של הגיור אשר מיושמים בנוגע ללא־יהודים הן מצד האם והן מצד האב. חכמי דורנו צריכים לקבוע עבורם אי־אלה כללי גיור מוקלים (וכלל לא "מזויפים", כפי שמכנים אותם החרדים), כלומר – כאלה שרק ישלימו את הצטרפותם לעם היהודי – את אותה הצטרפות שהתחילו בה באורח לא־מודע בגלל עצם עובדת לידתם למשפחה יהודית בחלקה, אשר למענה הם כבר נקטו צעד ענק כאשר עלו לארץ ישראל.

בעצם, אנחנו מדברים על הצורך ביצירת מדור חדש בתוך מכלול כללי ההלכה הקיימים: פיתוח נורמות התנהגות הולמת מבחינה רוחנית, ברמה ממלכתית, ישראלית ואישית, מול אתגרי הציוויליזציה המודרנית ובהתאם לתנאי חייה של היהדות היום.

מי יפתח את הכללים האלה?

כפי שהוצע לעיל, גוף שאפשר להגדירו כ*סנהדרין חדשה* הוא שצריך לעסוק בכך. *סנהדרין חדשה* זו היא מועצה ציבורית שתורכב מאנשים מוסריים, אלטרואיסטיים וחכמים שייצגו את כל "שבטי" ישראל: החל בפרופסורים חילוניים וכלה ברבנים אורתודוקסיים ובפובליציסטים "רוסיים". זו צריכה להיות כנסת רוחנית, שלא יהיו בה אינטריגות, מפני שמטרת חבריה לא תהיה העדפתו של מגזר זה או אחר, אלא נצחונה של השליחות המשותפת. ייקחו בה חלק אנשים שהגשימו את עצמם הן מבחינה רוחנית, והן מבחינה חומרית, במידה כזאת שכבר אינם מחפשים דבר בשביל עצמם באופן אישי, לא בשביל משפחתם ולא בשביל מפלגתם – לא כסף ולא תהילה. הם ייחלו רק לכך שישראל תקיים את שירותה הנעלה.

סנהדרין חדשה זו צריכה לדון בכל השאלות הכואבות ביותר ולהגיע לקונסנסוס מרומם באותם נושאים: החל ביהדות על פי האב וכלה בתהליך הדיפלומטי. לא יהיה לגוף זה מעמד מעוגן בחקיקה, אך יחד עם זאת הוא צריך לרכוש בהדרגה סמכות מוסרית בחברה: סמכות כזאת, שהממשלה והמחוקקים לא יוכלו להתעלם מהמלצותיו.

לסיום חלק זה, נזכיר כי אסתר, שהיתה יהודייה מתבוללת לחלוטין, הצילה את העם היהודי. כך יהודים מתבוללים יוצאי רוסיה יכולים להציל את ישראל, כאשר הם יחליפו את תודעתה המגזרית שאבד עליה כלח בתודעה אינטגרלית ויוציאו את האומה מן המבוי הסתום של הפוסט־ציונות אל אופקיה החדשים של הציונות האוניברסלית.

החלק הבא של הספר שלפניכם יספר כיצד מסוגלת האידיאולוגיה של הציונות האוניברסלית לחולל טרנספורמציות בפוליטיקה הבינלאומית.

מן הגיאופוליטיקה אל תיאופוליטיקה

בגיאופוליטיקה, ישראל נידונה לכליה. על גבי לוח השחמט הגדול, היא פיון שמחליפים אותו באחר. סיכוייה היחיד להינצל הוא לצאת ממשחקם של אחרים ולחזור אל מילוי שליחותה: לעבור מן הגיאופוליטיקה לתיאופוליטיקה. תיאופוליטיקה היא קיום תנאים נחוצים לכך שהעם ימלא את שליחותו הרוחנית. המדינה היא שצריכה להבטיח את קיום התנאים האלה. מבחינת כל אומה בעולם, בורות הפוליטיקאים ביחס לשליחות כזאת, הבנתה השגויה או העדר קונסנסוס ביחס אליה – מהווים בעיה. מבחינת היהודים, זוהי טרגדיה.

1. הלכה מדינית

על פי טבעה, ישראל חייבת לנהל מדיניות נבואית. עליה להיות נביאה בזירה הבינלאומית, גם אם תהיה נרדפת ולא תזכה להכרה. עליה לשמש מצפונה של הפוליטיקה הבינלאומית, להיות מדינה שהיא המשיח, משרתו של הקב"ה, ולא להתרפס בשירותם של מלכי השחמט ומלכותיהם.

המצוות החלות על כל יהודי כאישיות אינדיווידואלית, חלות על אחת כמה וכמה גם על מדינת היהודים. לדוגמה: "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים". חל איסור על היהודי ועל מדינתו להתרועע עם רשעים. רובנו ממלאים אחר הכלל הזה. אם כך, מדוע ייצוגנו הקולקטיבי – המדינה – מתנהג בצורה אחרת? חמאס, איראן, ושאר הברברים אחוזי הדיבוק רואים בנו "רשעים" ומסרבים להכיר בנו – אבל אנחנו משפילים את עצמנו ומתחננים לפניהם שיסעדו ויתנשקו אתנו.

אנחנו יוצאים מדעתנו מרוב שמחה כאשר שגרירה של איראן נד בראשו לשגריר שלנו במסדרונות האו"ם. הידד! אמצעי התקשורת הישראליים משתפכים באושר היסטרי: מועמר קדאפי, אוכל־האדם ממדבר סהרה, שוקל את האפשרות להכיר בקיומנו!

ישראל צריכה להראות לאומות העולם דוגמה של הלכה מדינית. נא לא לבלבל עם מדינת הלכה! אין מדובר בנורמות היהדות האורתודוקסית שהועלו לדרגת חוק מחייב באמצעות חקיקה בכנסת, אלא בצורת התנהגותן השלמה של האומה והמדינה. ולא בסתם צורה, אלא בהתנהגות קדושה, המבוססת על ידע בחוקי הרוח או, במילים אחרות – על שלמות, המשלבת בתוכה מוסריות ורציונליות. סירוב מודע לקיים יחסים דיפלומטיים עם משטרים נפשעים, הוא דוגמה מובהקת להלכה מדינית. דווקא אנחנו (ולא הם) צריכים לסרב להושיט יד לרשעים, לפני שהתחרטו על חטאיהם. שלום עם עמלק לא זו בלבד שאינו מוסרי מבחינה תיאופוליטית, אלא הוא אפילו לא מצדיק את עצמו מבחינה גיאופוליטית – ומשמים דוגמה לכך לא רק צ'מברליין וגרמניה הנאצית, אלא גם מצב מדיני הקרוי "שלום" בין ישראל למצרים ולאש"ף, שהביא ליהודים נזק אסטרטגי רב הרבה יותר ממלחמה.

הפציפיזם, שהבג"ץ מפגין לעיני העולם, בהגישו לרוצחים את הלחי השנייה, אינו מהווה אלטרואיזם ביחס לפלסטינים, אלא אנוכיות ביחס לכלים המסכנים האלה, הנתונים בידי האידיאולוגיה השטנית, וכן ביחס לכל אומות העולם, מפני ששלמותה של ארץ הקודש תחת שלטון יהודי ריבוני – היא הבסיס ההכרחי לכך שישראל תמלא את שליחותה לטובת האנושות כולה. והשליחות הזאת, כפי שהגדרנו לעיל, היא הפיכתה של ישראל השלמה והמקודשת לדוגמת אורגניזם חברתי מושלם.

הציונות האוניברסלית נגד האיסלאמיזם והגלובליזם

ישראל חייבת להתיימר לחולל מעשה לא פחות מבנייתו של העולם מחדש, כלומר – ללא פחות מהפיכתו לבית־מקדש, ולא באמצעות אלימות אלא בעזרת טרנספורמציה עצמית לדוגמה ומופת: לארון הברית בתוך אותו בית־מקדש,

למגנט שהתהוו וזוהו של נסורת מתכתית תסתדר סביבו כמעשה־בריאה חדש. משימתה העיקרית של התיאופוליטיקה הישראלית היא להסביר למערב את מהותו הרוחנית של הקונפליקט הקיים בעולם, וגם לעמוד בראש המערב בעימות המתרחש.

מהותו של הקונפליקט – בהתנגשות בין שתי הדרכים השגויות ("פרויקטים") שמטרתן איחודו של העולם. במאה ה־20 התנגשו חזיתית שני הקטרים, בשעה ששניהם דהרו אל המבוי הסתום – *הקומוניזם והפאשיזם*. בצורה דומה התנגשו עכשיו *האיסלאמיזם והגלובליזם*.

הטוטליטריות האידיאולוגית של המזרח, עם חלומו על הכליפות הכלל־עולמית, מנוגדת לרליטיביזם המוסרי של המערב, עם חלומותיו על העולם כ"רשת בתי מלון" גדולה אחת. מהותן של שתי הדרכים האלה, שאמורות לכאורה להוביל אל "המטרה המבורכת של הסכמה כלל־עולמית" – היא דרכה של בבל, זו שמובילה אל האחדות דרך ציות טוטלי לחלק, ולא לשלם. ציות לתחום האי־רציונלי – או לתחום הרציונלי.

במקרה הראשון מדובר בציות לכוח־האיתנים האלים והמתשוקק למוות, המתעטף באצטלת הציות לנביא. במקרה השני מדובר בכוחו האדיר של השוק ובנשיאת פנים לנביא – לרדיפת הבעצ שבוכותה (כפי שמניחים הליברלים בשיא הנאיביות) אפשר לקנות את אי־קבלתה של האמונה השטנית.

היום, ישראל מצאה את עצמה לחוצה בין שתי המדורות האלה רק מפני שגם בתוכנו מצויים שבבים שלהן: אמונת האורתודוקסים בטקסי הדת, והעדר האמונה בקרב הליברלים.

לכן, כדי להציל את עצמה ולהציל את העולם, צריכה ישראל להראות את הדרך השלישית אל השגת אחדותן של האומות, והיא דרך האמת. זוהי הציונות האוניברסלית, המובילה אל הפנמה חופשית של חוקי הרוח בקרב החברה כולה. כמו כן, דרך זו משאירה בחירה חופשית לבוחרים בה, ומניחה להם לקיים את חוקי הרוח מרצונם.

הדרך הזאת היא דרכה של ירושלים, ומי שבוחר בה – בוחר ללקט זרעים בריאים ולסנתז ביניהם, בין אותם זרעים עצמם שנקברו חיים בעיוותיהם האיומים של האיסלאמיזם והגלובליזם. דווקא ישראל יכולה וצריכה להיות הראשונה

שתיצור חברה, אשר בה השאיפה אל קדושת הכלל ואל העניין המשותף והקדוש – תתמזג עם חירות היצירה של הפרט ועם קדושת חייו של האדם האינדיווידואלי וזכויותיו האישיות.

האסטרטגיה האחרת של המאבק באיסלאמיזם – כלומר, הניאו־שמרנות – אינה יכולה להציע סינתזה כזאת, ומשום כך היא נכשלת.

טעותה של הניאו־שמרנות

הניאו־שמרנות אינה פועלת כשיטה בגלל טעותה ביסוד החשוב ביותר: בטְלֵאולוגיה, בקביעת המטרה. כינון הדמוקרטיה אינו יכול להיות המטרה, מפני שהוא רק צורה, שאותה מקבלים מרצונם האנשים שהצליחו להחיל אינדיווידואליזציה על תודעתם: להתעלות עד להבנת זכויותיהם וחובותיהם, המבוססות על הדו־שיח האינדיווידואלי עם הבורא.

לכן המטרה לא צריכה להיות שחרור המוסלמים משלטון הרודנים שלהם, אלא שחרור תודעתם מן העדריות והקולקטיביות השקרית: האינדיווידואליזציה הרוחנית של התודעה.

ישראל, היודע את נפשו של ישמעאל כנפש אחיו, יכול לעזור לארה"ב לבנות את האסטרטגיה הנכונה של שלוש ה־D ביחס לאיסלאם: דה־מיליטריזציה (פירוק חימושם של המשטרים המסוכנים), דה־קולקטיביזציה (פיתוח תודעה אינדיווידואלית במשטרים אלה, באמצעות שחרור האשה בפרט, וכן – מתן פתחון פה לאופוזיציה פוליטית ולמיעוטים אחרים) ודה־ג'יהאדיזציה (מתן פרשנות חדשה לקוראן והפניית אנרגיית הדת הפסיונרית אל אידיאל הפיכת המדבר שלהם לגן פורח).

מדובר בראש ובראשונה לא בטכנולוגיית השקיה במדבר סהרה (העניין יגיע לכך בעתיד), אלא באידיאולוגיה. ודווקא כאן צריכה מדינת היהודים, מצד אחד, לשמש כדוגמתה של חברה אשר מיזגה בקרבה באורח הרמוני את המסורת ואת המודרנה, את האיר־ציונלי ואת הפרגמטי, את אמונתה הלוהטת של הקהילה ואת רצונו החופשי של האדם האינדיווידואלי; ומצד אחר – היא צריכה לגייס את ציוויליזציית התנ"ך למטרת ביעור סיבותיו הרוחניות (ולא הפוליטיות!) של

הטוטליטריזם האיסלאמי (ראו פרק 3 בהמשך). מעשים אלה, ולא נסיונות השווא לשלם למפלצת הג'יהאד כופר־נפש באמצעות פיסותיה של ארצנו הקטנטונת, היו הופכים לפעולתה הנבואית והמנצחת של התיאופוליטיקה הישראלית.

"אני אוביל!"

אבל לשם כך צריכה ישראל להבין קודם כול, שבזירה הבינלאומית היא צריכה להיות לא שחקנית אלא נביאה. לא שרוליק הקטן, אלא ישראל. מדינה־משיח. מרכז היהלום. מרכז העולם החדש.

אם האליטה של שני מגזרים (לפחות) של החברה הישראלית – "הרוסים" ו"המתנחלים", שמחשבתם מורגלת לפעול בקטגוריות אלה – תרצה בכך, הרי שתצטבר בארץ מסה קריטית של תמורות – והגלגל הירוק הקרב ומאיים לרמוס את ישראל ללא רחם, יהפוך להגה בידיה.

לא רק ישראל מצפה לכך. כל העולם מצפה לכך. הוא מצפה שישראל תאמר לו: "אני אוביל". אבל לא אוביל "קדימה", אל עומק המבוי הסתום, ששם מתכתשים שחקני הגיאופוליטיקה בחושך מוחלט, אלא למעלה – אל האור. העולם מצפה לשמוע את דברי הנבואה האלה מפיה של ישראל, והוא יוצא מגדרו מרוב כעס בשומעו מירושלים רק איזו פעייה בלתי ברורה.

2. ישראל – מנהיגת הג'יהאד

בדברה על האיסלאמיזם, ישראל, כמנהיגה מוסרית, צריכה להסביר לעצמה ולעולם כולו על אודות האיסלאם הרדיקלי, ולעשות זאת בצורה ברורה: מה הם כוחו וחולשתו, ומה הם תועלתו ונזקו.

השטן, אויב המין האנושי (הכוח הרוחני שמתמיד במאבקו על השליטה בתבונת האדם), נָדָר בעידנים שונים אל בתים רוחניים רבים, במטרה להופכם ל"עמדה קדמית" של התפשטותו. היו אלה בבל, רומא העתיקה או הנצרות הקתולית, שהאויב ניסה להופכם לאינקוויזיציה עולמית; היו אלה החלום הפרבוסלבי על

קִיטוֹ' האגדית* שהסתכם בכולשביזם, וגם הרומנטיקה ההרואית של הפילוסופיה הגרמנית, שעברה מוטציה והפכה לפשיזם.

האיסלאם היה יכול להביא את צאן מרעיתו אל האמת, ולו גם בהדרגה, בקצב איטי ואגב טעויות, בדומה לדתות אחרות. לכן השאלה כיצד הוא חדל לשמש מניע לקדמה הרוחנית, עבר את תור הזהב שלו והפך בהדרגה לכלי נשקו של האויב – זהו נושא נפרד ואחר לגמרי. אבל התהליך הזה הסתיים לקראת סוף המאה ה־20, כשהחיה האדומה נפחה את נשמתה, ומרכז הכובד וההימור הועברו אל הירוקה.

אם קודם לכן רתם האויב למרכבה החומה את שד הגזענות, ולכרכרת הקרב האדומה – את השד המעמדי, הרי שעכשיו סוסי האפוקליפסה הם אלה שמטיסים את העגלה הירוקה: שד האיסלאם האבסורדי פונה אל העולם השלישי כולו, בהלהיטו הן את השד המעמדי ("האיסלאם הוא ברית של עניים"), הן את שד הגזענות ("האיסלאם הוא ברית האומה הערבית"), "האיסלאם הוא בריתם של כל צבעי העור"), הן את השד הדתי ("האיסלאם הוא הדת האולטימטיבית, נצחונה הכלל-עולמי של אמונת האמת"), והן את השד המיני, כאשר הוא מגרה את תאוות המוג'אהדין ואת תוקפנותם באמצעות הבטחת הרמוניות עלי אדמות ובשמים.

אבל המסוכן מכול הוא בכך שהג'יהאד מפתה באמצעות תקווה לתיקון העולם רבים מן הקיצונים שבמזרח ומן הליברלים שבמערב, כאשר הן אלה והן אלה נבוכים מבחינה מנטלית ורוחנית. מפתה אותם התנופה החדשה אל האחוה הרוחנית והטוהר, מפתה אותם הרומנטיקה הקומוניסטית החדשה של החופש והשוויון. המוג'אהדין הם צ'ה־גווארים חדשים: הג'יהאד הוא "rage against the machine".*

האיסלאם כביכול עומד בראשו של מרד חדש נגד השיטה הקפיטליסטית חסרת הנשמה, אשר בה כל דבר נמדד בכסף וביעילות. נגד האפליה והניצול. נגד השוק החופשי, המדכא את חופש הפרט. זהו, כביכול, מרד חדש נגד מלכות הקיסר העתיקה, המכונה היום בשם "גלובליזם" או "סדר עולמי חדש". זהו מרד רדיקלי, כמו במקרה של הכולשביזם הרוסי. האומה האיסלאמית היא קומונה. האיסלאם פונה אל אלה שהמערב הנוצרי והמזרח הקומוניסטי לא הצליחו

להביא להם אושר: אל חלכאים ונדכאים, אל צבעוניים ועניים. שד האיסלאם האבסורדי כובש מיליוני לבבות, בפנותו בעורמה אל משאלתם העיקריות: אל השאיפה לכבוד עצמי ולעיסוק בעניין משותף בקרב קהילת אחים כלל-עולמית. אבל כיצד הצליח שד האיסלאם להציג את ישראל כמכשול העיקרי בדרך אל המטרה הנפלאה? מדוע היהודים, אבות הרוחניות האנושית, הפכו לסמל הרוע החומרני בעיניהם של מיליארד בני אדם?

היהודים כ"בלם" הגאולה

בפעולות האויב ישנם תמיד הן זרעים של טוב והן זרעים של רע. הרוע של שד האיסלאם, בנוסף לשאיפתו השטנית אל האינ-קיום ולמשיכתו למוות, אינו אלא פחד האופף את דרכה של בבל מפני דרכה של ירושלים.

המרכבה הירוקה דוהרת בינתיים ללא מעצור: מסלולה שהשתרע מהודו עד ספרד, כובש עתה את המוניו של העולם השלישי ואת אנשי השוליים של הראשון והשני; מסלולה פורץ אל דרום אפריקה ואל דרום רוסיה, אל סין ואל דרום-מזרח אסיה. ופתאום, באמצעיתו של הגוש המונוליתי המתרחב הזה, של הצל המוטל על פני כדור הארץ מן האימפריה הרוחנית של שד האיסלאם, מופיע גוף זר – מדינת ישראל. גוף קטן ובה בעת רב עוצמה, המשווה קצב משלו לכל היש – בדומה ללב הפועם בגוף האדם.

זהו כוח לוחמיו של אלוהים שהוצנח אל תוך ריכוז הנוכחות העוינת. ברור שהאויב מזניק את כל כוחותיו נגדו. בהפעילו את כל שדיו, הוא מתקומם נגד הגוף הזר, מאחר שהוא מרגיש כי אין מדובר כלל באיום טריטוריאלי אלא בסכנה מהותית לכל האימפריה שלו: בדומה לזמזום מלכת הדבורים, נודע להווייתה של ישראל הפוטנציאל לשנות את כל ה"כוורת" הרוחנית של המזרח התיכון. שד האיסלאם מנסה להשמיד את כוח החלוץ הזה של אלוהים. הוא יודע כי אחרת יפעל רוחו את פעולתו וישחרר בהדרגה את מיליוני הנשמות שהאויב כלא בחושך, מפני שפירוש רוחו של ישראל הוא חופש מוחלט מכל סוג של שלטון ארצי: משלטונם של מלכים, שייחים ואייטולות – ומתן דיין-חשבון לבורא בלבד.

רוחו של ישראל מהווה איום על שלטון העריצים המושחתים, שהאויב כה אוהב לשים בהם את מבטחו: למן השטנים הגדולים מסוגם של סטאלין והיטלר, ועד לשדים הזוטרים עם קרני הכפיייה, שמחזיקים את נתיניהם הן בחד מפני המשטר, והן – במידה שווה – בשנאה כלפי ה"אויב" החיצוני.

עצם הרעיון של מדינת ישראל – של ה"ישות הציונית" הזאת – הורס את מבנה החברה המוסלמית, המשותתת על עדריות החמולות והנשלטת בקלות, אותה חברה שהפקידה את אחריותה בפני אללה בידי השייחים והאייטולות.

אנשי האליטות של העולם המוסלמי מרגישים כי עצם הרעיון של מדינת ישראל מאיים על שלטונם. הם מרגישים כי עבדיהם – החל בנשותיהם וכלה בתיאולוגים שלהם – יכולים לצאת לחופשי בזכותו.

שנאת אנשי האליטות של האיסלאם כלפי ישראל היא הרע בהתגלמותו. ואולם שנאת המוני המוסלמים כלפי ישראל, שצמחה מתוך תעמולת השקר האנטי-ציונית המפלצתית (אותה תעמולה שאנשי האליטות של האיסלאם מזבלים בה ללא לאות את שכבות האוכלוסייה הנרחבות ביותר) נושאת את זרע הטוב בשורשה הרוחני. והזרע הזה הוא שאיפתם לגאולה. נצעד צעד אחד לאחור כדי להתבונן בזרע הזה.

לאחר הניצחון על הנאציזם, תפסה האנושות בתודעתה את האיסור לחשוב על עליונותו של כל גזע באשר הוא. ואף יותר מכך: הגיעה להבנת ייחודיותו של כל עם והצורך בקיומו, בזכות משימתו המיוחדת והחשובה בעניין הכלל-אנושי המשותף. התנועה האנטי-קולוניאלית שהתפתחה אחרי מלחמת העולם השנייה, תודעתן העצמית של מאות אומות "צבעוניות" ושחרורן – כל אלה פירותיו הרוחניים של הניצחון על רעיון הנאציזם.

ועכשיו – שני צעדים קדימה.

לאחר נצחונה הבלתי נמנע על האיסלאמיזם תבין האנושות את ההכרח שבאיסור המחשבה על ייחודיותה של כל דת, אבל יחד עם זאת אלוהים כגורם פוליטי, שהועלה שוב על סדר היום בידי הג'יהאד האיסלאמי, כבר לא יירד משם שוב. כן, צריך להודות לאיסלאמיזם על שיכריח את הפסאודו-ליברלים להבין: ההפרדה הרדיקלית בין הדת למדינה הרסנית באותה מידה כפי שהרסנית גם

התמזגותן הרדיקלית בתיאוקרטיה האיסלאמית. תשובתה של האנושות, שתחכים בשל סבלה החדש, לאיסלאם הפוליטי תהיה תיאופוליטיקה אמיתית – כלומר, פרק חדש בהיסטוריה, כאשר, בתנאים של שמירה על חופש המצפון, כל המערכות המדיניות וכל התחומים בחיי החברה יהיו חדורים בחוכמה רוחנית. וכאן אנחנו חוזרים אל היהודים.

הנאציזם הפך את היהודים לאויבו המרכזי בגלל היותם גורם בתחרות שאין דוגמתו, כי הרי חי בהם זרע הטהרה הנכונה – הרוחנית ולא הגזענית. האיסלאמיזם רואה ביהודים גורם תחרות שאין דוגמתו ב"קִמְפֶּף" * שלו – בתיאולוגיזציה של הפוליטיקה והחיים. ואולם היהודים, בהתגלמות האליטה השלטת בישראל, מוותרים על המשימה הזאת – וכך מעוררים שנאה רבה עוד יותר.

בואו ננתח את הפרדוקס הזה. המודעות לכך ש"הישועה מן־היהודים היא" (הבשורה ע"פ יוחנן ד, 22) חיה בתת־הכרתם של כל העמים אשר דתותיהם "נבנו" על היהדות – הן הנוצרים, והן המוסלמים. הנוצרים עינו את היהודים על סירובם להתנצר דווקא מפני שהיהודים "בלמו" את הגאולה הכלל־עולמית: העמים שהתנצרו הבינו באופן לא מודע, כי התעלותם הקולקטיבית של היהודים "תייצר" מסה קריטית של רוחניות ותתחיל בשינוי העולם, כלומר – בטרנספורמציה כזאת של הטבע האנושי, אשר בה יאבדו כל האינסטינקטים של הרוע את שליטתם באדם. וההתעלות הזאת בקרב היהודים היתה צריכה להתבטא, על פי התיאולוגיה הנוצרית, ב"קבלתו של ישוע".

העמים הנוצריים לא רצו להתאמץ בעצמם כדי לכבוש את מלכות האלוהים אלא היו מעדיפים "ללכת בדרך הקיצור" – ולרכוב אל אותה מלכות אלוהים על גבי צווארם של היהודים. הם שכחו כי השליח פאולוס הבהיר לעובדי האלילים בכל האופנים האפשריים: "אל לכם ללכסן את מבטכם לעבר היהודים – הם נותנים לכם סיכוי להיוושע בכוחות עצמכם, מה שיקנה לכם זכות גדולה יותר". ואולם העמים אכן לכסנו את מבטם לעבר היהודים. ובתחילה נעלבו, בדומה לילדים שלא טופחו ולא לוטפו, לאחר מכן נתפסו לשנאה ולבסוף עברו להשתוללות אמיתית: התחילו להוכיח לעצמם ש"אין להם צורך בשום דבר שבא מן היהודים",

ובדרך זו הגיעו לידי כך שטענו בזמן השואה כי "אין להם צורך ביהודים". (זוהי דיאלקטיקה שאין לה פשר! אלוהים רוצה שהיהודים יתקדמו אל מעמד הקדושה מהר יותר ולכן הוא מרשה לעמים־הרוכבים להצליף בהם בשוט האנטישמיות, אבל בינתיים אינו מרשה ליהודים להגיע לקו הסיום, כדי שהרוכבים לא יכנסו אל גן העדן ישובים על צוואר העם היהודי, אלא יירדו לארץ ויפתחו שרירים משלהם.)

מיד לאחר השואה, "ירדו" הנוצרים מן היהודים מבחינה מטאפיזית, וויתרו על דרישתם שיתנצרו. מצד אחד, ענפים שהורכבו (על פי אותו פאולוס) על "שורש עץ הזית הטבעי" של עם ישראל, שרפו את השורש הזה עצמו... וגילו כי בלעדיו מתייבשים הענפים: הרוח נוטש את הכנסייה, בדומה למיצים המזינים את השורשים (ומכאן נובע צמאונם של הנוצרים־הציונים להתרפק על מעיינות הרוח היהודיים). ומצד אחר, הנוצרים ראו כי "הו'ידים העקשנים", שהסבל המפלצתי דחפם, עשו צעד ענקי אל הגאולה הכלל־עולמית: התעלותם הקולקטיבית של היהודים תיתכן רק בתוך הקולקטיב של המדינה היהודית, ולכן בנוי של בית יעקב הקימו את מדינת ישראל מחדש.

אבל מבחינת המוסלמים, לא די בשלב הראשון הזה של הגאולה הכלל־עולמית בשביל שהם "ירדו" מן היהודים. העולם האיסלאמי אינו אלא מאות מיליוני מוז'יקים, ששני האינסטינקטים הבסיסיים מענים אותם: הרצון לעשות סקס והרצון להרוג. אָרוס ותַנְטוּס*. כאשר הַשְּׂרִיעָה מדכאת את התשוקה הראשונה, היא מאלצת אותה להתערות במלואה אל התשוקה השנייה – הודות לג'יהאד העולמי שמאפשר זאת היום. ואף על פי שתודעת עבדיו האומללים של שד האיסלאם מוכנעת לחלוטין בכוחם של החרב ושל איבר המין, אי־שם בקרקעית העמוקה של אותה תודעה חיה עדיין ההשתקקות להשתחרר מן העול הזה. ואף יותר מכך: ככל שהתודעה הזאת פראית יותר, כן פראי ושוקק יותר הצימאון הלא מודע לצאת לחופשי. משרתיו של שד האיסלאם, אנשי האליטה הדתית־הפוליטית, אומרים להם: "השחרור שכולכם מייחלים לו – הוא הכליפות הכלל־עולמית. רק היהודים עומדים בדרככם אל החופש. תשמידו את ישראל – ותשחררו!"

והנפט השחור והמסריח הזה שנשפך על תודעתם של המוני המוסלמים, מתלקח כדליקה של שנאה ומגיע עד לגחלת של תת־ההכרה, שאומרת להם: "אילו

היהודים היו רוצים, הם היו משחררים אותנו! אילו היהודים היו הופכים לעם של קדושים... אלא שהחלאות האלה אינם רוצים! הם דחו את הספר שלהם. הם ויתרו על ירושתם. הבזויים האלה אפילו אינם רוצים להיאבק על ארצם! הם אינם רוצים לעשות מאמץ שהוא הג'יהאד. הם ויתרו על העבודה היהודית, שכתוצאה ממנה כולנו היינו ניצלים. הם מתבטלים-בזדון, מזלזלים בחובתם ומתעללים בנו! אנחנו שונאים אותם! אבל אם נכריח אותם לשוב אל אלוהים באמצעות סבל – אנחנו נינצל!"

לכן, ככל שהיהודי הקולקטיבי – ישראל – מוותר יותר על שליחותו הייחודית, ככל שהוא מתעקש יותר על כך שהוא אינו שונה משאר העמים, וכל רצונו הוא "ללכת לאיבוד" בעצרת הכללית של האו"ם, ככל שהוא משתדל יותר לקנות "שלום" מידי המוסלמים, בנותנו להם כשוחד פיסות שלמות של אדמת ארץ ישראל, שקיים צורך מוחלט בשלמותה למען ביצוע העבודה היהודית – כן שונאים אותו יותר.

בשנאת המוסלמים הזאת כלפי ישראל מבצבצת איבת בנים כלפי אבא'לה שמונע מהם את הירושה – וכך מטיל על כתפיהם את ההכרח הכבד להשיג כל דבר בכוחות עצמם – בלכתם בדרך ארוכה ועקיפה, המלווה בשגיאות קשות. העניין אפילו לא בכך שישראל "גזלה" מהם משהו (כמה עשרות קילומטרים רבועים של מדבר שומם), אלא בכך שהיא נתנה להם יותר מדי: נתנה להם את המנהיגות במאבק למען מבנה עולם קדוש וצודק.

ועד אשר ישראל לא תישא בראש האנושות כולה את דגל הג'יהאד היהודי – המאבק הלא-אלים למען החדרת הרוחניות בחיי החומר והחברה, אלוהים יניח לישמעאל לשאת את הדגל הזה, ויהפוך אותו לסמל הג'יהאד האיסלאמי, לקריקטורה קופית אלימה ומפחידה על מה שהיהודים היו צריכים לעשות. עד אשר ישראל תשווע אל אלוהים על כך שהיא רוצה להיות מדינה-משיח, עד אשר לא תאמר לעצמה שהיא תעמוד בראש הג'יהאד הרוחני הגדול של האנושות, ותתחיל בקידוש חייה הממלכתיים, ותעשה את זה אפילו ללא השוט של הג'יהאד האיסלאמי – עד אז יצליף בה הטרור וידרבן אותה, ולא יניח להירדם לישורון* אשר שָׁמַן.

ניצבת לפנינו ברירה אחת ויחידה: או שישראל תנהיג את הג'יהאד הרוחני, או

שהג'האד הצבאי ישמיד אותה.

ואם כך, האם נובע מכאן שלא צריך להילחם בג'האד האיסלאמי אם הקב"ה מניח לו להתרחש?
 כלל וכל לא! סיסמתם של אדריכלי אוסלו חייבת להישמע אחרת: "עלינו להיאבק בחטא של עצמנו, בפלסטינים שבתוכנו, כאילו הטרור אינו קיים – ולהיאבק בטרור הפלסטיני כאילו כבר הפכנו ללוחמי ישראל הקדושים".
 ואם לנסח זאת אחרת: היחס לטרור צריך להיות דומה ליחס למחלה. יש להכות על חטא ולהשתדל להתרפא בעת ובעונה אחת.
 דיברנו על החרטה בפירוט בעמודים קודמים. ועתה הגיע הזמן לדבר על דרך הריפוי – על אזמל הכוח ועל אנטיביוטיקת האמת.

3. על נשות המזרח

האליטות הישראליות, הן השמאלניות והן הימניות, הנן נאיביות להפליא בתחום האסטרטגיה – הן הפוליטית, והן הרוחנית.
 בסכסוכו עם ישראל, העולם המוסלמי מנצל את הפלסטינים כחוד החנית – ויש לניצול זה יעד ארוך-טווח, יש לו חזון: השמדתה של ישראל והחלפתה בפלסטין המוסלמית כחלק מן הכליפות הכלל-עולמית. והעולם המוסלמי ממשיך להתקדם אל היעד הזה לאט ובבטחה, בהתקיפו אותנו בג'האד הצבאי, הפוליטי, הפסיכולוגי והדמוגרפי.
 המוסלמים יכולים לענות בצורה ברורה וחד-משמעית על השאלה מהי דמותה של ישראל הרצויה מבחינתם יותר מכול. ומהי דמותו של העולם המוסלמי, הרצויה מבחינתה של ישראל? אין לנו תשובה. אנחנו פשוט מצפצפים עליהם. לא חשוב לנו מה קורה שם אצלם. מבחינתנו, העיקר הוא שיעזבו אותנו במנוחה.
 ההבדל היחיד בין השמאל הישראלי לימין הישראלי הוא שאנשי השמאל רוצים ש"יעזבו אותם במנוחה" בגבולות של 4 ביוני 1967, והימין – בגבולות של 12 ביוני 1967.
 ישראל מתכווצת בד' האמות של רחבת העונשין שלה ומנסה להדוף את

הכדורים. המרכז השמאלני, שדעתו נטרפה עליו, מניח שכאשר תוגשם תוכנית ה"הצטמקות" של אולמרט, שאמורה לצמצם את שטחנו עד לסדר גודל של השער, יהיה לנו קל יותר להגן על עצמנו, ואילו אנשי הימין טוענים בהיגיון, כי יהיה לנו נוח יותר להתגונן אם נישאר בגבולותיה של "רחבת העונשין" החוקית שלנו.

אלא שנוכל להימנע מן התבוסה הטוטלית רק אם נעבור למתקפה, ורק אם נשגיח על המתרחש בשדה כולו ונגבש לעצמנו ראייה ברורה של מצב היריב אשר יובס בעתיד, כאשר הכדור יילקח ממנו והוא יכיר בנצחוננו.

הפרסוניפיקציה של האומה הערבית

מה פירוש "להשגיח על השדה כולו"? מה פירוש נצחונה של ישראל על העולם הערבי? אין מדובר בכיבוש הטריטוריה שלהם, ועל אחת כמה וכמה – לא בהשמדתם או השפלתם. זהו מילוי שליחותה של ישראל: הבאת האור אליהם; טרנספורמציה של תודעתם ושל המבנה החברתי שלהם; שחרורו של האיסלאם מאותו שד אבסורדי – שד האלימות וחוסר המשמעות – שהתבצר בביתם הרוחני.

חזונה של ישראל בנוגע לעולם האיסלאמי לא צריך לדגול בדמוקרטיזציה על פי בוש, אלא באינדיוידואליזציה על פי אברהם, בפרסוניפיקציה של תודעת העדריות המוסלמית: החזרתו של ישמעאל אל מורשת אביו – אל הדיאלוג האינדיוידואלי עם הבורא, אל זכויות הפרט ואל האחריות האישית.

החזון הזה צריך להפוך לאש בוערת בקרבו של עם ישראל: החזון על מזרח תיכון חדש. לא אותו אחד, שבו הרודנים והטרוריסטים שפועלים בשם האיסלאם יישבו בבתי מלון חדשים וברשתות מזון מהיר של חברת מקדונלדס. לא, זה צריך להיות החזון שבו תתגשם הנבואה: "וַנִּגְפֵה ה' אֶת מִצְרַיִם נֶגְף וּרְפּוּאָה; וְשָׁבוּ עַד ה' וְנִעְתַר לָהֶם וּרְפָאֵם. בַּיּוֹם הַהוּא תִּהְיֶה מְסֻלָּה מִמִּצְרַיִם אֲשׁוּרָה, וּבָא אֲשׁוּר בְּמִצְרַיִם וּמִצְרַיִם בְּאֲשׁוּר; וְעִבְדוּ מִצְרַיִם אֶת אֲשׁוּר. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יִשְׂרָאֵל שְׁלִישִׁיהָ לְמִצְרַיִם וּלְאֲשׁוּר; בְּרִכָּה בְּקִרְבֵּי הָאֲרָץ, אֲשֶׁר בָּרְכוּ ה' צְבָאוֹת לְאָמֵר בְּרוּךְ עַמֵּי מִצְרַיִם, וּמַעֲשֵׂה יְדֵי אֲשׁוּר וּנְחֻלְתֵּי יִשְׂרָאֵל." (ישעיה יט, כב-כה).

כן, זה יהיה נס. יהיו אלה ימות המשיח. אבל חובתו של ישראל – לסלול את הדרך לגואל. ואלוהי ישראל יחולל ניסים רק בתשובה למאמציו של עם ישראל.

למען המטרה הנשגבת הזאת צריכה ישראל לפתח אסטרטגיה גיאופוליטית ברורה ולעמול ללא לאות למען מימושה המעשי. ישראל, ולא השמרנים החדשים מארה"ב, צריכה להפוך לחוד החנית במתקפה נגד שד האיסלאם האבסורדי. דווקא ישראל צריכה לעמוד בראש המתקפה הזאת, מפני שדווקא יצחק יודע את נפשו של ישמעאל כנפש אחיו.

לשם כך לא צריכה ישראל להפציץ את דמשק ואת טהרן בניסיון למחוק מעל פני האדמה את הפירמידה של שד האיסלאם האבסורדי. לשם כך יש לשלוף את אבני השתייה מיסודותיה – והיא תמוטט מעצמה. את אחת מאבני היסוד האלה – את "הבעיה הפלסטינית" – נבחן בפרוטרוט בפרק הבא. ובינתיים נאחז נא בגוש השקוע בקרקע עמוק יותר ממנה.

הפמיניזם האיסלאמי

לאחרונה מומחים מערביים רבים, אתאיסטים גמורים, שיחד עם זאת ניגשים אל הבעיה ללא הגבלות התקינות הפוליטית שמשתקת את השכל, מכירים בעובדה הבאה: סיבתה העיקרית של שנאת האיסלאם כלפי המערב היא הסרבול המפלצתי של התודעה הקולקטיבית בקרב המוסלמים, ואי-יכולתה של התודעה הזאת לתת תשובות הולמות לאתגרי העידן המודרני.

בנוסף לעריצות התיאולוגיה, שאסרה במהלך עשר המאות האחרונות על יצירת חידושים כלשהם בפרשנות הקוראן, אחת מן הסיבות העיקריות להתאבנות הרוח הזאת היא האפרטהייד הגנדרני – כלומר, הפליה מינית ממשית (ולא מצוצה מן הסיגריה בידי הפמיניסטיות המערביות) ואכזרית ביותר ביחס לנשים. האשה בעולם המוסלמי באמת אינה נחשבת לאדם – וזוהי הסיבה העיקרית לחוסר התפתחותן של תכונות אנוש מסוימות בקרב הגברים המוסלמים.

לא סתם היתה לכל אחד מאבות העם היהודי אשה אחת בלבד – המחצית האחרת של ישותו, אלופת נעוריו, בחירת לבו. נישואיהם הפכו למופת המונוגמיה בשביל

העולם כולו, מפני ששרה, רבקה, רחל – למרות קיומן הטכני של הפילגשים או של אשת יעקב השנייה – העניקו לאנושות דוגמה של פרטנריות רוחניות אמיתיות של בעליהן. עם אשתו היחידה, היועצת שלו ובת לווייתו היחידה בדרך החיים מנהל הגבר דיאלוג אמיתי: הוא נאלץ להבין את הברייה הזאת שאינה דומה לו, ושלבה ותבונתה בנויים בצורה אחרת. המאמץ הזה להבין את תודעתו של האחר מפתח את תודעתך שלך: עושה אותה גמישה ורגישה כלפי השינויים המתחוללים בעולם שמסביב, וכתוצאה מכך מגביר את יכולות האדפטיביות והעמידה בתחרות. את קיום התכונות האלה בקרבם חבים היהודים למוסד הנישואים לא פחות מאשר לכישורי הפלפול התלמודי ולרדיפות הבלתי־פוסקות.

השריעה נתנה תוקף חוקי לויתור לתאוות הבשרים (המוסלמי מחויב לחקות את הנביא בכל תחומי החיים, והלוא היו למוחמד 16 נשים), שיחקה הפוליגמיה משחק מרושע עם המאמינים: כשיש לך ארבע נשים, לא תוכל לפתח יחסי פרטנריות אמיתית עם אף אחת מהן – אין צורך להבין את האשה, מפני שכל רצונותיה וזכויותיה המעטים הוגדרו ותוקננו בחומרה רבה; ועל אחת כמה וכמה אין צורך (ואפילו אסור לך) להתייעץ איתה במהלך קבלת החלטות כלשהן. המוסלמי הולך לבקש עצה מן הדומים לו – כלומר מן הגברים שתבונתם אינה שונה משלו.

כתוצאה מכך, מפרק תודעתם נותר מקופל לנצח במצב מסוים אחד, כאילו היה כבול במלט של ארתריטיס רוחני, וכאשר העידן מכניס בעיטה לאיש שהשתוחח בתפילתו, ודורש ממנו לקפץ ולרוץ, האומה האיסלאמית זועקת בכאב ונאחזת בחגורת השאהידים.

ג'קסון־וניק הנשי

בניגוד לפלישות מזוינות, היה הרבה יותר אפקטיבי מבחינת המערב להפעיל על העולם המוסלמי לחץ דיפלומטי־תועמלני כבד: הסרת האמברגו, הסכמי סחר, יחסים דיפלומטיים – כל זה רק לאחר מתן זכויות שוות ומלאות לנשים (ובאותה הזדמנות – גם למיעוטים הדתיים וגם לפרשני הקוראן הליברליים). כאשר יושם קץ לדיכוי נשות המזרח ויוחל באמנציפציה שלהן – יירדו בחדות שיעורי הילודה

בעולם המוסלמי, רמת החיים שם תעלה, המנהגים ירוככו, והעיקר – תחול אינדיווידואליזציה תודעה בחברה ותסולק אבן השתייה מן המבנה החברתי הטוטליטרי שלהם, ולאחר מכן כותלי בית הסוהר כולם יתחילו להתפורר. דווקא ישראל צריכה להעמיד לסדר היום של הניאו-שמרנים האמריקניים את ההכרח להפעיל נגד העולם המוסלמי את הגירסה הפמיניסטית הזאת של תיקון ג'קסון-וֹנִיק*.

ישראל צריכה להביא אור לכל הסובלים ושחרור לאסירים, והלוא אסירי האיסלאם הם מאות מיליוני נשים – כמעט מחצית אוכלוסייתו של העולם המוסלמי.

אחזור ואומר: אסטרטגיית פעולה כזאת היתה אפקטיבית הרבה יותר מהפצצות, כי הרי לפני שהמוסלמים יהיו מסוגלים לראות בנוצרים וביהודים לא "כופרים" בזויים אלא בני אדם השווים להם עצמם, הם חייבים לתפוס בתודעתם את שוויון הזכויות של הנשים שלהם.

לא נסיונותיהם העקרים של היהודים לפטור את עצמם מאיומה של מפלצת האיסלאם בתשלום הכופר המתבטא בהחזרת פיסותיה של ארץ ישראל הקטנטונת, אלא דווקא האסטרטגיה הזאת היתה מהווה פעולה נבואית של הפוליטיקה הישראלית.

להצטמצם ולשכוח

ויהא הדבר קשה ככל שיהא, עלינו להבין: אם לא נפעל בדרך זו, הם לא יעזבו אותנו במנוחה. הם ימשיכו עד אין קץ להתקיף אותנו בפרובוקציות מכל הסוגים, כדי שנתחיל סוף-סוף לטפל בהם. מפני שבקרקעית שנאתו של האיסלאם כלפי ישראל מונח הדחף להתקרב אלינו – מונח הרצון העז להשתחרר, "להיושע באמצעות יהודים".

וככל שישראל מסרבת יותר למלא את שליחותה ולהוציא לחופשי את אסיריו של שד האיסלאם; ככל שהיא עקשנית יותר ברצונה להתגדר, להיבדל, להצטמצם ולשכוח את עצמה – כן הם שונאים אותה יותר.

הטרגדיה טמונה בכך שאפילו המחנה הפטריוטי של ישראל אינו נוהג לחשוב

בקטגוריות אלה; אינו מרחיק רואי מעבר לנהר הירדן, הוא לא פיתח חזון על עתידו של האיסלאם, ועל אחת כמה וכמה אינו מעוניין ליטול על עצמו אחריות על הטרנספורמציה שלו. ואולם הברירה הניצבת בפני ישראל היא כזאת: להיות למושיעת המוסלמים או לא להיות כלל.

4. לא טרנספור אלא טרנספורמציה

כפי שנאמר לעיל, כל פעם שהקב"ה מחזיר את עם ישראל לארץ המובטחת כדי שהוא יעניק לאנושות התגלות חדשה ודרגות חדשות של חופש רוחני – מתחוללת מתקפתם של כוחות הרוע, כדי למנוע את ההחזרה הזאת. בתחילה – פרעה. אחר־כך – המן הרשע. היטלר, פרעה של העת החדשה, כמעט הצליח להשמיד את יהדות אירופה ערב יציאת מצרים האחרונה.

הג'יהאד האיסלאמי – אותו יסוד הרוע שבו, שדיברנו עליו קודם לכן – מנסה להשלים את מה שהיטלר לא הספיק לסיים.

אם כך, הסכסוך עם הפלסטינים אינו תופעת העת החדשה אלא המשך סכסוכו הקדום של ישראל עם אויבו הנצחי, שרק מחליף את מסיכותיו.

ערביי השטחים לא סתם קוראים לעצמם "פלסטינים". אף על פי שאינם צאצאי הפלישתים הקדומים בדמם (אם כי היסטוריוני השקר מנסים לשווא להוכיח את ההפך), הם צאצאי גְּלִיַת הפלישתי ברוחם. הם הקימו לתחייה לא רק את שנאת הפלישתים לישראל, אלא גם את התועבה הפלישתית הקדומה של קורבנות אדם, ובייחוד קורבנות הילדים, בהועידם את תינוקותיהם לשאהידים שיובאו קורבן על מזבחן של מולך החדש: הג'יהאד.

במילים אחרות, אי אפשר לפתור את הסכסוך הזה בדרכי שלום, כלומר באמצעות פשרה עם הרוע, בהסכימנו לחיות את חיינו לצדם – בדיוק כפי שלא היה אפשר לחיות לצדו של הנאציזם.

הדבר אינו אפשרי לא רק מבחינה מטאפיזית אלא גם מבחינה מעשית. כל היסטוריון או חוקר מדע־המדינה, שאינו משוחד, יאשר: לא היה בהיסטוריה תקדים של קיומן זו לצד זו בשלום של שתי מדינות על גבי פיסת טריטוריה זעירה כל כך (לדוגמה, יותר מ־60% ממקורות מי השתייה שלנו נמצאים בשטחה

של האוטונומיה הפלסטינית), שבכמותה ממוקמת מדינת ישראל מערבה מנהר הירדן; וגם אי אפשר ליצור תקדים כזה, כאשר שתי המדינות האלה משתייכות לציוויליזציות שונות, הדוגלות בערכים שונים לחלוטין.

ואולם אין פירוש הדבר שיש להשמיד את נשאי הרוע. לא לשווא הניח להם אלוהים להתיישב כאן. לא כדי שנגרש אותם מכאן שוב, אחרי שיבתנו לארץ ישראל, כפי שקרה בתקופת יהושע בן-נון. ההיסטוריה איננה "מכונת שכפול" אלא מסלול אירועים ספירלי, סליל. בנוגע לפלסטינים, ניצבת כעת לפני ישראל משימה נעלה יותר מבחינה רוחנית: לא טרנספר אלא טרנספורמציה, מפני שהפלסטינים הם לב לבה של אותה חשכה חדשה שמנסה לבלוע את כל העולם. וניתן להתמודד באיזומה של החשכה הזאת רק אם נאיר ונבהיר את ליבתה ולא את שוליה כדוגמת אפגניסטן ועיראק. דווקא הם, הערבים שהקב"ה הרשה להם לגור בארץ ישראל, יכולים להפוך לגרעין השינוי המיוחל של העולם המוסלמי כולו. ורק אנחנו יכולים לעשות זאת.

אולם אי-הבנת שליחותו של עם ישראל כמתכלל ומחבר בין המזרח למערב, כהופך את החושך לאור, מאלצת הן את ה"ימין" והן את ה"שמאל" להתעקש ולנסות לחולל טרנספר, ולא טרנספורמציה.

ההבדל היחיד בין ה"ימין" ל"שמאל" היה כזה: ה"ימין" (בצורתו ההתחלתית) ניסה לחולל את טרנספר הערבים מעבר לנהר הירדן, ואילו ה"שמאל" וה"מרכז" שחברו יחדיו – אל מעבר לגדר של קו הפסקת האש ששורבט איכשהו בצורה שרירותית למדי בשנת 1948, והוא מתקרא היום בשם "הקו הירוק", בעוברו (לפעמים ממש באופן מילולי) דרך חדר השינה שלך או שלי. אולם המהות היא אותה מהות: שני המחנות אינם רוצים ליטול על עצמם את האחריות על הפלסטינים. ה"אור לגויים" אינו מעוניין להביא אור לעם הקרוב אליו ביותר מבחינה גיאוגרפית. אנחנו מספקים להם חשמל – אז שיאירו את חייהם בכוחות עצמם, שם, מעבר לגדר.

האליטה הישראלית הקימה לתחייה, הלכה למעשה, את המנטליות הגלותית העלובה: לשלם לעולם הרע כל כופר שיידרש, ובלבד שיעזוב אותנו במנוחה. להצטמק בכל גטו, יהא קטן ככל שיהא, וגם להתגדר בחומה: העיקר שיניחו

לנו, מפני שאנחנו לא קשורים לכל זה וכלל לא הוטל עלינו לשנות את העולם הרע הזה. אלא שאלוהי ישראל חושב אחרת, וכל עוד לא תמולא השליחות בנוגע לאומות העולם, אומות אלה לא יניחו לישראל אף פעם.

החטא העיקרי של אוסלו לא היה בגידה בחיי היהודים. הבגידה היתה כבר תוצאה. בראש ובראשונה, מדובר בבגידתה של השליחות היהודית בנוגע לחירותם של הערבים. קברניטי אוסלו החליטו: במקום להתעסק עם הפראים האלה עוד מאה שנה (ובמשך כל הזמן הזה להרוס את חומת הדומן של תודעתם העדרית-השבטית; לפתח אותם כך שילמדו להפוך לבעלי אישיות אינדיווידואלית; להביא אל קרבם את ההשכלה; לקרבם לציוויליזציית ההולכים ישר אל האל, הם עם ישראל) – עדיף שנעשה הסכם עם המוות: נעמיד מעליהם את הליסטים והרודן, ניתן לו כסף, נשק, הכרה בינלאומית, ובתמורה הוא יבטיח את בטחוננו.

הציפור השנייה שהרגו אדריכלי אוסלו באותה מכה – באותו הסכם עם המוות – היתה, כפי שנדמה להם אז, תבוסתו הסופית של מחנה הלאומנים (הוויזיונרים בעלי החזון). אם נחזיר את ה"שטחים" עם כל המתנחלים, זה יביא את הקץ על תנועת ההתנחלות. וגם – קץ למחנה הימין. פירוש הדבר שאפשר להנציח את מונופול הממסד השמאלני. קייסינג'ר צדק: מעולם לא היתה (ואין) לישראל מדיניות חוץ, שלא לדבר על התיאופוליטיקה, אלא יש בה רק אינטריגות פנימיות.

אלא שמחנה הימין כלל אינו חף מחטא, מפני שגם הוא אינו מקבל את הנוסחה כולה אלא רק חלקים ממנה: ארץ ישראל וכל העמים הגרים בה שייכים לתחום האחריות שלנו. ואם אלוהים הניח לערבים לגור כאן, פירוש הדבר שגם את נשמותיהם, כמוהן כאדמה עצמה, עלינו לעבד בזיעת אפנו.

על ישראל להפוך לאש"ף האמיתי – לארגון שחרור הפלסטינים, שמטרתו – שחרורם משלטון העריצים שלהם, מפראותם, מקורבנות אדם, מפולחן השקר והמוות. רק אחרי שישראל תשחרר את מחשבות הפלסטינים מן הערפל הדביק והמטמטם את החושים של הג'יהאד, שממלא אותן עד אפס מקום, הם יתעוררו ויראו את האמת הפשוטה: את אושרם הם ימצאו לא בהשמדת ישראל ולא בהקמת מדינה פלסטינית, אלא בשיבה אל בריתו של אברהם אבינו, בגילוי נוכחותו של אלוהים בקרבם, וגם – שרק היהודים יוכלו לעזור להם בכך.

כבר שילמנו מחיר אכזרי ביותר על סירובנו כעם לבצע את עבודת השליחות הזאת: בין השנים 1993 ל-2003, במהלך עשור אחד של "תהליך השלום", לאחר שהסרנו מעצמנו את האחריות על הערבים, נספו במעשי טרור למעלה מ-1,700 ישראלים ויותר מ-3,000 פלסטינים. ואם נשווה את הנתונים האלה עם שני עשורים של הכיבוש (כלומר, אותה אחריות ששנואה כל כך על נפשם של האסימילטורים*) – למן שנת 1973 עד 1993 – נגלה כי במהלך אותן עשרים שנים נספו במעשי טרור קרוב ל-150 יהודים ומספר ערבים קצת גדול יותר מזה. במהלך תקופת זמן גדולה כפליים – פי עשרה פחות קורבנות! ואם הערבים לא יקבלו שום "שחרור" מידינו? הו לא. הם לא יבקשו זאת לעולם. אבל אם נעשה זאת – הם לא סתם יקבלו, אלא גם יעזרו לנו בכך.

בשנת 2004 ניהלתי שיחה מפורטת עם פלסטיני אחד בעל השפעה רבה מאוד. הוא כבר אינו גר בשטחים ולכן יכול להרשות לעצמו את המותרות לחשוב ולדבר בחופשיות; אלא שקשרים מסוגים שונים עדיין קושרים אותו לאוטונומיה הפלסטינית, ומשום כך עדיף שלא לנקוב בשמו. אביא ציטוטים מקוצרים מן הדברים שאמר:

"ישראל ניצחה באינתיפאדה הראשונה. הפלסטינים היו מותשים, ערפאת הגיע לשפל הקריירה שלו בתוניסיה. ישראל יכלה אז לכפות על הפלסטינים כל פתרון שהיו רוצים – והם היו מקבלים אותו. אבל במקום זאת הגעתם לאוסלו. לא התייעצתם עם ערביי השטחים ולא עם ירדן... והערבים החליטו שערפאת ניצח.

"הפלסטינים היו מוכנים לקבל את הסטטוס-קוו, את השלום דה-פאקטו, אלא שישראל כפתה על הפלסטינים את כנופייתו של ערפאת שדגלה במנטליות הערבית הישנה – בסירוב להגיע לשלום מכל סוג עם ישראל. הדבר הראשון שעשו אנשי פת"ח בשובם היה סגירת כל עיתוני האופוזיציה ופיטורי כל העיתונאים הבלתי-לויאליים.

"בזמן חתימת הסכם אוסלו חשבנו שתהיה לנו משטרה המושה בנשק קל, כדי לשמור על הסדר. אבל כשראינו את הבחורים האלה עם תת-המקלעים, אמרנו כבר ביום

הראשון: לא מדובר כלל במשטרה, אלה הם פדאיון. קוראים להם במערב "מיליציה" (militants). כבר ביום הראשון הם אמרו: חזרנו כדי להמשיך במאבק. מכאן נוח יותר להילחם בישראל מאשר מתוניסיה.

"קמו אצלם כעשר התארגנויות מזוינות – וכולם עשקו אנשים, אנסו, הטילו מיסים על הסוחרים. לא היה קיים שום חוק: האנשים חיו בפחד ורק התלחשו ביניהם: מי שייד לאיזה ארגון, ומי עומד מאחורי מי... קרוב משפחה שלי החזיק חנות סמוך למטה של אחד הארגונים. ה"קצינים" האלה באו אליו כל יום, לקחו כל מה שרצו ואמרו: תרשום את זה על חשבון הארגון. וכאשר כעבור חצי שנה הוא הציג להם חשבון על סך 15,000 ש"ח, הם עצרו אותו ואמרו שהוא משתף פעולה עם ישראל. החזיקו אותו במרתף שלושה ימים ושחררו רק אחרי שהסכים לשכוח את עניין החשבון. עם שובו הביתה, הוא התפלל שאללה ימחה את ה"מטה" הזה מעל פני האדמה. וכעבור כמה חודשים ישראל הפציצה את הבניין. הוא התקשר אלי וצעק: 'אללה שמע את דברי!...' כל פלסטיני יספר לך עשרה סיפורים כאלה.

המבצע שלכם "חומת מגן" הפך את הפלסטינים לחופשיים יותר: שירותי הביטחון של האוטונומיה חדלו לפעול – מה שהקטין את מספרם של מקרי האונס, הסחיתות והעינויים.

"ישראל מטעה אותנו – היא משגרת אותות דו־משמעיים. אתם אומרים שערפאת שוב לא פרטנר שלכם, אבל שרון מתכוון להיפגש עם אבו עלא, ועומרי שרון נפגש עם רג'וב. אבל אצלנו כולם יודעים שהם אנשי ערפאת. והפלסטינים חושבים שבישראל קיימת קנוניה שמטרתה לחזק את ערפאת... או שתסלקו את ערפאת ואת כנופייתו אחת ולתמיד, או שתגידו: אנחנו עובדים אתו. תנהגו ביושר ותדבקו בקו מסוים אחד בקביעות. אמרו את האמת.

"ערביי ירושלים רוצים להישאר 'תושבי קבע': הם רואים מה קורה בגדה המערבית, מה ערפאת עשה לתושביה... עכשיו הם בפאניקה, הם אומרים: ה'עבודה' רוצה למסור אותנו לידיו של ערפאת. ה'עבודה' רוצה להביא את המאס לירושלים... ישראל היתה יכולה להפוך אותם לדוגמה בשביל כל שאר הערבים: היו תושבי קבע של ישראל, ותוכלו

לחיות טוב בדיוק כמו אזרחיה.

“הפלסטינים רוצים לחזור למצב שהיה לפני 1987, כדי שיהיה אפשר לנסוע מרמאללה לרמת־גן, להרוויח כסף ולשוב הביתה. בלי ערפאת, בלי מחסומים.

”תכריחו את לבנון ואת סוריה להסיר את המגבלות שהוטלו על הפליטים הפלסטינים: שיותר להם לעבוד ולגור בכל מקום שירצו. אל תכריחו אותם לפרק את מחנות הפליטים. תכריחו את לבנון ואת סוריה לבטל את החוקים הגזעניים שמגבילים את זכויות הפלסטינים – והם יעזבו את המחנות מרצונם.

”תפרקו את כל הכוחות המזוינים של האוטונומיה מנשקם. תשאירו רק את האדמיניסטרציה האזרחית. אם לא תעשו זאת עכשיו, יבואו אלפי ערפאתים אחרי ערפאת. תיכנסו לשטחים, תפרקו את כל “שירותי הביטחון” מנשקם ואל תצאו. האנשים ייתנו בכם את אמונם ויעזרו לכם אם יידעו שאתם נשארים לתמיד... שלעולם לא תביאו הנה שום ג'יהאדיסטים ולעולם לא תרשו להם לצמוח כאן.

”הפלסטינים לא יילחמו למען ערפאת או למען שום מנהיג אחר. האינתיפאדה איננה התקוממות עממית. זוהי מלחמה שמנהלים אותה כמה קבוצות מושות. המוצא האחר היחיד שיש לכם הוא לחזור אל גבולות 1967, להסתתר מאחורי חומה ולהתכונן לגרוע מכול: לבואו של חמאס למזרח ירושלים ולעיר העתיקה, למלחמת ההשמדה הטוטאלית. אלא שהאלטרנטיבה הזאת תהרוג את שני העמים: את היהודים ואת הערבים.

”ברור שאף אחד מהפלסטינים לא ייצא היום עם הצהרה כזאת. קודם כול תיכנסו לשטחים ותוכיחו שאתם רציניים. אז אתן לכם 500 ערבים בעלי השפעה שיתמכו בכם.”

כן, הראיון הזה מעורר זעזוע ובושה. זוהי חרפה לישראל: להחזיר לערבים את אדמותיה מתוך מודעות מלאה למעשה זה, ולאחר מכן – לצאת מדרום לבנון

ולהפקיר את אדמתה לשלטון הרוע. חטאנו חטא נורא: בגדנו ברוח היהודית של ההגנה על האמת, בגדנו במוסר היהודי, בגדנו בשליחותם של היהודים להביא אור לגויים.

החטא שסהרורי אוסלו ושקרניה החטיאו בו את עם ישראל, וחטא הבריחה מדרום לבנון – שניהם נשטפו בדם קורבנותינו החפים מפשע. שילמנו מחיר נורא על החטאים האלה. ועכשיו – או שנתחרט, או שנשלם מחיר כבד עוד יותר. כן, צריך להיכנס לשם – לשחרר את הפלסטינים ולהביא ביטחון לישראלים. זוהי ההחלטה היחידה שאפשר לקבל. ההחלטה הנכונה והצודקת היחידה. להיות חזקים ואמיצים. ולא חשוב שרבים, אשר הסתנוורו מאשליות ומשנאה, יכפישו את שמנו ויקללו אותנו. שני העמים – הן היהודים והן הערבים – יברכו על הצעד הזה, בסופו של דבר. עלינו להיכנס אל תוך החושך – עם נר ביד אחת ועם חרב באחרת. ואלוהי ישראל יילך לפנינו.

אבל מה יקרה לאחר מכן? נשמיד את חמאס ונשחרר את הפלסטינים, ולאחר מכן תכונן מדינה דו-לאומית, כלומר תיעלם המדינה היהודית? כלל וכלל לא. שום חיקוי של דוגמאות מערביות לא יכול להפוך לפתרון: two – state solution או one. אין מדובר בסכסוך רגיל, ולכן גם פתרונו לא צריך להיות שגרתי אלא יצירתי ונבואי.

הפלסטינים דוחים כל היגיון של הפקת בצע או כל פתרון ש'ישתלם' להם, מפני שהם מונעים מכוחה של אמונה – שטנית ככל שתהיה, אבל בכל זאת אמונה. אמונתנו צריכה להיות חזקה יותר – עלינו להציע להם מטרה בעלת עוצמה ונעלה יותר מן הכליפות או מן המדינה המוסלמית פלסטין. עלינו להובילם אל המטאפורה הכלל-רוחנית המרוממת, שהאידיאל שלה יכול להתבסס לא רק על התורה אלא גם על הקוראן: "ואחרי כן אמרנו לבני איסראיל: 'התיישבו בארץ (הקדושה) וביום האחרון (באחרית הימים) תופיעו בפנינו יחדיו'." (סורה 17, 104).

נקרא לאידיאל הזה כך: בריתם של בני אברהם, או – קונפדרציית העמים של ארץ הקודש. קווי המתאר המעשיים שלו יכללו את מובלעות הערים הערביות

שתושביהן – אזרחי ירדן (המלכות ההאשימית-הפלסטינית) ומצרים. כל זה יחד מהווה מין ברית או קונפדרציה.
זה יהיה מזרח תיכון חדש שלא יבוסס על מטרות פרגמטיות ורדיפת בצע, אלא על אמונה; והשפעתה הרוחנית של ישראל באמת תשתרע בו מן היאור עד הַפֶּרַת.

אבל זה יתגשם אך ורק אם נוכל להפקיע מידי הפלסטינים לא את בתיהם אלא את צדקתם בשלוש הטענות הבאות:

1. את צדקת ההאשמה בפחדנות שהם מטיחים בפנינו: "הישראלים הם רקובים, מושחתים, אין להם ערכי-על שלמענם יהיו מוכנים להילחם. די רק להפחיד אותם, והם ינטשו הכול: את הר הבית, את ירושלים, את ישראל כולה".

עלינו להאמין בשליחותנו – לשגר את גלי האות הרוחני החדש אל העולם כולו. לשם כך, גוף המשדר שלנו צריך להיות שלם – אנחנו זקוקים לריבונות על כל הארץ הקטנה הזאת. צה"ל ורק צה"ל, תמיד ולעולם, יבטיח את בטחונה של ארץ ישראל ושל כל העמים החיים בה. לעולם לא ישלוט כוח מזוין אחר בין הים לירדן.

2. את צדקת ההאשמה באדישות שהם מטיחים בפנינו. עלינו לשכנעם ששוב לא נצא מן ה"שטחים" – שוב לא נשליך אותם טרף לא לכנופיה התוניסאית, ולא לשום ארגון אחר. מי שירצה יוכל לקבל פיצוי כספי ולעזוב לארצות אחרות. נעודד אותם לעשות זאת. אבל את אלה שירצו להישאר, נשתף בציוויליזציה של ישראל – של העם החי על פי חוקיו הרוחניים של אל אחד. אנחנו נעניק להם את רגש הגאווה של היותם חיל החלוץ המוביל של העולם המוסלמי, במהלך הג'יהאד הפנימי הגדול.

3. את צדקתם בכך שהאיסלאם מוביל את הג'יהאד העולמי נגד פריצות המערב, רדיפת הבצע שלו, תחרות חסרת נשמה והאתאיזם שלו. כאשר משרתיו של אלוהים אינם מנהלים את המאבק הזה, מתחיל לנהל אותו קופו של אלוהים, הוא השטן, במושכו את היושבים בחושך באמצעות אור האידיאלים, אבל הלכה-למעשה הוא מוליך אותם לתהום. ישראל צריכה להשיב לעצמה את דגל המאבק הזה; ישראל צריכה להפוך למנהיגת הג'יהאד העולמי, שהוא מאבק בכל מה

שאינו צודק, חסר נשמה ומושחת. העולם מצפה מגן היהודים לכך שימלאו את התפקיד היהודי של אנשי כהונה חדשה – ומכּה אותם כאשר אינם מעניקים לו את העבודה הצפויה מהם. וככל שישראל מנסה יותר לוותר על שליחותו, כן מכים אותו חזק יותר.

את "שחרור הפלסטינים" הזה יש להתחיל מערביי ישראל. בנוגע אליהם, צריך לשלב מדיניות נוקשה שתעניש אותם על מעשים בלתי לויאליים בתוכנית בנויה על יסודות רוחניים שתפתח אצלם את זהותו הכללית של הישראלי, שהוזכרה לעיל.

אשר למטאפורה הכללית המנוסחת כ"ברית בניו של אברהם", הרי לאידיאל הרוחני הזה ניתן לצרף "מפת דרכים" קונקרטי לחלוטין. היא נקראת "D-A 3 Vision of Peace" – תוכנית הראייה התלת־ממדית של שלום במזרח התיכון: גירסתה ה"אזורית" של תוכנית שלושת ה-Dים שמטרתה לחולל טרנספורמציה בעולם הערבי. את התוכנית הזאת פיתח ה"סאמיט הירושלמי", אשר עם מומחיו נמנים האנשים הפרגמטיים כפרופסור דניאל פייפס, חבר בהנהלת מכון השלום של הקונגרס האמריקני; כגנרל צבא ארה"ב פול וֶלְלִי; ראש מחלקת הקונגרס לענייני המלחמה בטרור ובנשק השמדה המונית ג'וזף בּוֹדְנֶסקי; הדוקטור לתיאולוגיה האיסלאמית חליל מוחמד ואחרים.

הנה תקציר שלבי התוכנית הזאת:

1. פירוז האוטונומיה הפלסטינית

פירוק מוחלט של כל ארגוני חמאס ופת"ח מנשקם. אין זה אפשרי היום, בגלל העדר כוח רצונה הפוליטי של ישראל, ואולם פעולותיו של חמאס יכולות לעורר ולחזק את כוח הרצון הזה בעתיד קרוב למדי. רוב המומחים הצבאיים הבלתי־תלויים בארה"ב ובישראל מסכימים כי מדינת חמאס תהפוך לבסיסם של אל־קאעידה, חיזבאללה ודומיהם; ואין ספק כי היא תחרחח מלחמה שיישאבו אליה לא רק סוריה ואיראן, אלא, אולי, אפילו מצרים. נקווה שישראל תצליח לנצח. ונתפלל שנצא מכך באבידות מינימליות.

יש לציין כי לא זו בלבד שפירוז הפלסטינים יהיה נכון מבחינה פוליטית אלא גם תקין מבחינה רוחנית. השטן ניזון מקרינת השנאה וההתאכזרות: האקסטזה

התופתית של מעשי הטרור, הדם, הפחד והסבל – הם תקרובות עסיסיות על שולחנו. וככל שזה יימשך זמן רב יותר, כן הוא יתחזק יותר. יש להפסיק את משתה השטן הזה, ואם לא באמצעות שלום – כי אז באמצעות מלחמה. בדרך זו לא רק יימנע מזון מפיו אלא יוגש הלחם שלנו על שולחנו של הקב"ה: יכולתו של ישראל לנצח את הרוע מבלי לחוש פחד ושנאה כלפי נשאי החשוכים. ואם היהודים נכספים יותר מכל לכך שיאהבו אותם, ומוכנים להצטמק ולסבול השפלות לשם כך, הרי שהדבר החשוב ביותר למוסלמים הוא שיכבדו אותם. הם עצמם מכבדים את הכוח, אבל לאחר שנכנעים לו – הם מצפים מן המנצח ליחס של כבוד כלפיהם.

ובהיבט הזה ממשיכה ישראל לעשות טעות פסיכולוגית איומה: היא מפגינה חולשה כאשר אינה משמידה את הטרוריסטים ללא רחמים; ויחד עם זאת היא משפילה את האוכלוסייה הערבית כאשר היא מסבכת לה את החיים בהקמת מחסומים, בחיסולים נקודתיים ובשאר השיטות הצמחוניות של המאבק בטרור. השנאה ההדדית היתה פחותה בהרבה, אילו היינו מציגים לפלסטינים את כללי המשחק המובנים להם, כלומר – אחריות קולקטיבית שתבטא בנקם המוני, מיידית ואכזרי מצדה של ישראל על כל מעשה טרור, ובד בבד עם כך – במתן חופש תנועה מלא וביחס של כבוד בחיי היומיום, בתנאי שהשקט יישמר. ובכן, אם בתרחיש כזה יחזיר אלוהים לידינו שוב, בפעם השלישית והאחרונה, את הארץ שהובטחה לנו – אל לנו לחזור על טעויותינו משנות 1967 ו-1973. עלינו להחליט מראש כיצד ננהג במצב כזה.

2. דה־ג'יהאדו־ציה

בהתאם לאנלוגיה לדה־נאציפיקציה, פירושו הג'יהאדיסטי של הקוראן צריך להיות אסור בגלל היותו סיבה לקטסטרופה שפקדה את כל האזור ואת העולם כולו.

ישראל צריכה לתכלל את הפלסטינים בצורה עקבית לציוויליזציה של בית אברהם. פירוש הדבר הוא שיתבצע תכנות־עקבי־לאחור בתודעת הפלסטינים, לאחר שמכונת התעמולה של ערפאת שטפה את מוחו של הדור הצעיר שלהם באידיאולוגיית הג'יהאד במרוצת 13 השנים שחלפו אחרי אוסלו – ושטיפת המוח

הזאת בוצעה במימונם של ישראל והמערב! ישראל והמערב צריכים לכונן מנגנוני השגחה על מערכות ההשכלה, על כלי התקשורת ועל הדרשות במסגדים. מטיפי האיסלאם באוטונומיה הפלסטינית צריכים להסביר לאוכלוסייה, בהתמדה ובהרחבה – כאשר ישראל מספקת לכלי התקשורת שלהם הגנה, תמיכה ומימון – צריכים להסביר כי התאבדות (ורצח ה"אויב" באמצעותה) היא חטא נורא באיסלאם, והשאהידים אינם מקבלים את 72 החוריות אלא הולכים ישר לגיהנום; הם צריכים להסביר כי אללה נתן את הארץ הזאת לישראל, והתפייסות עם היהודים היא רצונו של אללה.

כבר היום קיימים בעולם תיאולוגים מוסלמים (השייח עבדול פלאצי, הדוקטור חליל מוחמד, ועשרות אחרים), המוכיחים באמצעות פסוקים מן הקוראן כי השנאה כלפי ישראל היא כפירה איזמה אשר חדרה אל קהל המאמינים.

כאשר המוסלמים ייפטרו מן הכפירה הזאת, כשהם יגרשו מקרבם את הדיבוק הדוחף אותם להשמיד את זרע יעקב, שממנו יצאו כל הנביאים והברכות, כי אז ייפקחו עיניהם והם יראו שהוויתור הזה לשכל הישר ולצדק – כלומר, ההסכמה לכך שלעם ישראל יש זכות לגור בארץ ישראל (והלוא מדובר רק בחלק ה-1/650 משטחי הטריטוריות שמתגוררים בהן ערבים) – יביא להם שלום אמת, כבוד ורווחה.

כן, היום קשה להאמין כי יבוא זמנה של ציונות מוסלמית, אבל רק לפני 50 שנה היה אפשר להגדיר כ'בדיונית' את הטענה שבעולם בן זמננו יהיו מאות מיליוני נוצרים-ציונים.

3. דה־פוליטיזציה

יש להגיע למצב שבו יסרבו הצדדים לראות בערבים המתגוררים מערבית לנהר ירדן סובייקט פוליטי אחד. יש לעבור מן הדיון בזכויותיהם הקולקטיביות אל דיון בזכויותיהם האינדיווידואליות. לשאוף לפתרון הומניטרי במקום פתרון פוליטי.

על בסיס אינדיווידואלי, יש להעמיד לבחירתם של הפלסטינים את האופציות הבאות: הגירה עם פיצוי כספי, אזרחות ירדנית או מצרית (אם ישראל תנצח, עליה להכתיב למנוצחים את תנאי הפתרון האזורי כולו) עם סטטוס של תושבות

קבע בישראל (ייתכן שמדובר בתושבות קבע באותן מובלעות עירוניות שהוזכרו קודם לכן) או תהליך ממושך של קבלת אזרחות ישראלית באמצעות מעבר הדרגתי בשלביה של לויאליות מוכחת.

ניתן למנוע את האיום הדמוגרפי על אופייה היהודי של המדינה בשיטות אחרות, ולא באמצעות הנסיונות הקטסטרופליים להקים מדינה פלסטינית. משאל דעת הקהל הפלסטיני, שהועבר בידי ה"סאמיט הירושלמי" באוקטובר 2004, הראה כי רובם המכריע של הפלסטינים מוכנים לדון באופציה הראשונה: קבלת פיצוי כספי לצורך הגירה למדינה שלישית. הנמקה להיותה של האופציה הזאת בת מימוש מובאת בצורה מפורטת במאמר שנכתב בידי המנהל האקדמי של ה"סאמיט הירושלמי", מרטין שרמן, פרופסור למדע המדינה באוניברסיטת תל-אביב.

"הגישה המסורתית לפתרון הסכסוך הישראלי-פלסטיני נחלה כישלון חרוץ ולא הביאה דבר לבד מסבל וייאוש לשני הצדדים. הגישה המסורתית הסתכמה בניסיון לפתור את הסכסוך בדרך פוליטית, על פי הנוסחה 'שטחים תמורת שלום', שהניחה מראש הקמת מדינה פלסטינית עצמאית בשטחי יהודה, שומרון ועזה, המוחזקים בידי ישראל מאז 1967.

ניתוח אובייקטיבי של תולדות הסכסוך ומצבו העכשווי נותן יסוד מוצק להניח כי כל הנסיונות להמשיך ולהשיג פתרון פוליטי על בסיס הגישה המסורתית יתגלו במקרה הטוב כנסיונות שווא, ובמקרה הגרוע – יביאו נזקים נוספים. נובע מכאן שיש לחפש פתרונות חלופיים.

בעת שמנתחים את דברי הפלסטינים ואת מעשיהם במהלך שנים רבות, קשה להימנע מן המסקנה שבעצם הם לא זו בלבד שאינם יכולים להגיע לעצמאות אלא גם אינם רוצים להשיגה.

איי-כולתם של הפלסטינים. התנועה הפלסטינית הלאומית התפתחה בתנאים נוחים יותר מאשר כל תנועת שחרור אחרת מאז מלחמת העולם השנייה, ובפרט: הכרה בינלאומית נרחבת, תמיכתה של אחת ממעצמות-העל בימי המלחמה הקרה, שהתחלפה בתמיכה מתמדת מצד ההתאחדות האירופית ובסימפטיה מצדה של

ארה"ב; סיקור ידידותי בכלי התקשורת החשובים בעולם; עובדת היותה קיימת במהלך יותר מעשר שנות כהונתן של ממשלות ישראל כאלה, שלא רק הכירו בשאיפותיהם הלאומיות של הפלסטינים אלא לפעמים אפילו הזדהו איתן. למרות כל זה, התנועה הלאומית לשחרור פלסטין השיגה פחות מכל שאר התנועות הדומות בעולם, ולא הביאה לעמה דבר לבד מצער ועוני.

אי־רצונם של הפלסטינים מתבטא בכך שהחל בתוכנית חלוקת הארץ משנת 1947 וכלה בהצעותיו של ברק משנת 2000, הם דחו וממשיכים לדחות כל הצעה ממשית שהיתה עשויה להביאם להקמת מדינה עצמאית.

נובע מכאן שהרבה יותר קל להבין את התנהגות הפלסטינים אם להניח שהמוטיבציה שלהם נובעת לאו דווקא מהעדר הגדרתם העצמית־הלאומית, אלא יותר מעובדת קיום הגדרתם העצמית־הלאומית של היהודים; ולא דווקא מן הרצון להקים מדינה פלסטינית אלא יותר מן השאיפה להשמיד את מדינת היהודים.

ומכיוון שמצעים המוצהר של הפלסטינים, כלומר שאיפתם להקים מדינה עצמאית משלהם, שנתקיים בשלום לצדה של מדינת היהודים, אינו נתמך בשום פעולות מצדם – אלא אדרבה, כל פעולותיהם מכוונות לקידום מצעם האמיתי, שהוא שלילת זכות היהודים להגדרתם העצמית – מצעם הפוליטי האמיתי הזה של הפלסטינים אינו מתקבל על הדעת על פי כל הקנונים הבינלאומיים, ולכן יש לראות בו מצע בלתי לגיטימי לחלוטין.

בעיית הלגיטימיות בהקשר זה היא בעיה קריטית. הקהילייה הבינלאומית וישראל עצמה תומכות בפתרוננו הפוליטי של הסכסוך – כלומר, בהקמת מדינה פלסטינית – כאשר הם יוצאים מנקודת הנחה מוטעית על אודות הלגיטימיות של המצע הפלסטיני הנוכחי.

יש להסיר מסדר היום הבינלאומי את הקמתה של מדינה פלסטינית עצמאית בשטחי יהודה ושומרון.

אף על פי כן, ראיית מצב מפוכחת זו לא תקל על הטרגדיה ההומניטרית של הפלסטינים המתגוררים באזורים המוחזקים בידי ישראל. יש לפתור את בעייתם. אלא שאין לפתור אותה כבעיה פוליטית אלא כבעיה הומניטרית.

הפתרון ההומניטרי המלא לבעיית הפלסטינים יכול את שלושת המרכיבים העיקריים הבאים:

1. ביטול ה־UNRWA, כדי לשים קץ להפליית הפלסטינים כפליטים.
2. הפסקת הפלייתם האתנית של הפלסטינים החיים בארצות ערב, בכל הנוגע לסטטוס החוקי שלהם בארצות אלה.
3. מתן מענקים גדולים לפלסטינים המתגוררים בשטחים המוחזקים בידי ישראל, שיביעו את רצונם להגר לארצות אחרות. המענקים יחולקו על פי בסיס אינדיווידואלי, ולא דרך ארגון פלסטיני כלשהו.

נתבונן במרכיבים אלה בפירוט רב יותר.

1. פליטים

ועדת האו"ם העליונה לענייני פליטים (UNHCR) נושאת באחריות על כל הפליטים בעולם, שמספרם מגיע לעשרות מיליונים: למן הסודנים והבוסנים ועד לאפגנים והבורמזים. על כולם, מלבד הפלסטינים. מוסד נפרד הוקם למענם באו"ם, ושמו UNRWA. שני המוסדות משתמשים אפילו בהגדרות שונות למונח "פליט" – ודניאל פייפס ציין ב"סאמיט הירושלמי" כי נודעות לכך תוצאות פוליטיות מרחיקות לכת. מפני שאם מסתמכים על הגדרתה של ועדת האו"ם העליונה לענייני פליטים, הפליטים אינם אלא אותם אנשים שנאלצו לעזוב את ביתם – הם עצמם ולא צאצאיהם שנולדו בחו"ל, הרי נובע מכאן שמספר הפליטים מצטמצם במרוצת הזמן. אולם על פי הגדרת ה־UNRWA, כל צאצאי העקורים מוגדרים כפליטים, ולכן מספר "הפליטים הפלסטינים" ממשיך לגדול. הפער הזה בין ההגדרות מביא לסיטואציה מפתיעה.

אם הגדרתה של ועדת האו"ם העליונה לענייני פליטים תחול על הפלסטינים, מספרם ייפול עד ל־200,000 – כלומר, יסתכם בפחות מ־5% מן המספר שנוקבים היום – 4,5 מיליונים – על פי הגדרת ה־UNRWA. ובכן, סוכנות ה־UNRWA מנציחה את הבעיה, שלמען סילוקה הוקמה.

מכאן שביטול ה־UNRWA מהווה תנאי הכרחי למימוש כל פתרון מלא ובר־קיימא של בעיית הפלסטינים.

לאחר ביטול ה־UNRWA, הפליטים הפלסטינים, שמספרם יצטמצם במידה רבה, יועברו לחסות ה־UNHCR, בהתאם לתקנות הבינלאומיות בנוגע לטיפול בפליטים.

2. הפליית הפלסטינים בארצות ערב

אותם פלסטינים שיאבדו את סטטוס הפליט שלהם, צריכים לקבל את כל הזכויות המגיעות לשאר תושבי ארצות ערב אשר בהן הם מתגוררים – לרבות הזכות לקבל את אזרחותה של אותה מדינה.

לצורך מילוי משימה זו יש להעביר מערכה דיפלומטית ותקשורתית נמרצת, שמטרתה להניע את הממשלות הערביות לחדול ממדיניות ההפליה הנוקשה שלהן כלפי הפלסטינים המתגוררים בארצותיהם ולקלוט אותם בחברותיהם כאזרחים שווי זכויות. הלוא הפלסטינים עצמם טוענים (בסעיף הראשון של אמנתם הלאומית) כי הם מהווים חלק מן האומה הערבית.

בעולם הערבי כולו שומרים השלטונות על מעמדם המיוחד של הפלסטינים באמצעות הפלייתם הגלויה לעין כול. לדוגמה, לא מכבר הכריזה ערב הסעודית על הקלת הדרישות לקבלת האזרחות הסעודית עבור אזרחים זרים, החיים בממלכה כתושבי קבע. הקלות אלה חלות על כל המוסלמים שבעולם... מלבד הפלסטינים, שחצי מיליון מהם מתגוררים בסעודיה.

אמצעים דומים ננקטים גם בארצות אחרות. הישאם יוסף, נציג הליגה הערבית המאחדת 22 מדינות, הסביר לא מזמן את אפליית הפלסטינים הכלל-ערבית כמדיניות שמטרתה "שמירה על זהותם הפלסטינית". לאחר מכן הכריז כי "אם כל פלסטיני שחיפש מקלט בארץ זו או אחרת, ייקלט בחברתה של אותה מדינה, לא יישארו להם סיבות לשוב לפלסטין" (sic!). משתמע מכאן שהערבים הלא-פלסטינים נאמנים לרעיון הזהות הפלסטינית יותר מן הפלסטינים עצמם.

3. מענקי הגירה אישיים לפלסטינים

במסיבת העיתונאים שהתקיימה ב"בסאמיט הירושלמי – 2004" הוצג משאל דעת קהל מעודכן שמטרתו היתה לבחון את הלכי הרוח בקרב הפלסטינים. אלמלא היו הנשאלים פלסטינים, איש לא היה מבחין בתוצאותיו. במשאל הביעו הפלסטינים

את חוסר סיפוקם הרב מנסיבות חייהם: מיחס השלטונות כלפיהם ומן הסיכוי לכך שמצבם ישתפר בעתיד הקרוב.

למעשה, מה יכול להיות טבעי ונורמלי יותר מן העובדה שרבים מהם חושבים ברצינות על הגירה, במטרה לשפר את רמת חייהם וחיי משפחותיהם? למה עוד ניתן לצפות מכל עם החי במצב כזה? אבל כל זה שונה בנוגע לפלסטינים. תוצאותיו של אותו משאל התקבלו בתדהמה ובחוסר אמון.

חוגים מסוימים, ובייחוד באגף השמאל של המפה הפוליטית, ניסו להטיל ספק בתוצאות האלה ואפילו להתעלם מהן. לא קשה להבין תגובה כזאת, מפני שהמשאל קיעקע במידה ניכרת את הדוקטרינה הפוליטית שלהם, המבוססת במידה רבה על המיתוס שנבנה סביב לנחישות הפלסטינים להיאחו באדמתם, ויהי מה. יתר על כן, התוצאות מפריכות את הדעה השלטת – שמקובלת כיום אפילו על אנשי ה"מיין" הישראלי – כי הדרך היחידה להתמודד באיום הדמוגרפי היא לעזוב את השטחים הנמצאים מעבר ל"קו הירוק" של שנת 1967.

ופתאום מופיע משאל שהועבר בידי מכון ישראלי נודע בשיתוף עם מרכז סוציולוגי פלסטיני נכבד, והמשאל הזה מראה כי, על פי המדגם המייצג בקרב אוכלוסייה ערבית בוגרת של יהודה ושומרון, למעלה מ-40% של הפלסטינים שוקלים את אפשרות ההגירה לארץ אחרת. יתרה מזו, רק 15% (!) הכריזו כי לעולם לא יעזבו את מולדתם. לעומתם, 70% הגדירו תמריצים חומריים מסוימים, שווי ערך לכסף (מקום מגורים, השכלה, פיצוי כספי), שהיו יכולים להניעם להגר לתמיד.

תוצאות אלה מראות כי הפלסטינים, למעשה, אינם שונים בהרבה מכל עם אחר. אלא שקבלת קביעה זו, שלכאורה מובנת מאליה, גוררת אחריה תוצאות פוליטיות מרחיקות לכת. בעצם, את העובדה שהבעיה הפלסטינית מתעקשת להתקיים במהלך תקופה ממושכת, ניתן להסביר במידה רבה באותו מעמד ייחודי אשר הציבוריות הבינלאומית מייחסת לה. כפי שצוין לעיל, הדבר ניכר יותר מכול בבעיית הפליטים ובנסיונות העולם הערבי לשמר את מעמד הפלסטינים במצב של קורבן, ועקב כך – גם לשמר את הסכסוך עם ישראל.

ובכן, בכל הנוגע לפלסטינים המתגוררים בישראל, קיימת רק חלופה נבונה

ומציאותית אחת, אשר:

1. תפטור אותם מבעיותיהם השוטפות בתחום ההומניטרי;
  2. תשחרר אותם מעול שליטיהם, המכביד על האוכלוסייה הפלסטינית במשך שנים רבות;
  3. תבטיח את הישרדותה של ישראל כמדינה יהודית.
- החלופה הזאת היא הצעת מענק נדיב שמטרתו לממן את מעברם למקומות אחרים ואת סידוריהם הראשוניים שם. מענק זה יאפשר להם ולמשפחותיהם לבנות חיים חדשים בארצות בעלות צביון דתי וסוציו-תרבותי דומה (אף-על-פי שאין הדבר הכרחי).

כדי לצמצם עד למינימום את נסיונותיהן של קבוצות פלסטיניות אינטרסנטיות להפריע ליוזמה זו, צריך "לחלק" את הצעת הסיוע הכספי עד לרמה פרטנית. כלומר, יש להציע אותו בצורה אינדיווידואלית, לראשי משפחות, על בסיס אישי – ולא לעשות זאת ברמה ציבורית, באמצעות ארגונים פלסטיניים רשמיים. אם מדברים על עלותה הכללית של ההצעה, הרי שלצורך מעברם של 85% מאוכלוסייתה הפלסטינית של ה"גדה המערבית", שהביעו נכונות לעזוב את "פלסטין" תמורת פיצוי כספי (כלל האוכלוסייה הפלסטינית של יהודה ושומרון מונה 1.3 מיליוני בני אדם, או כ-150,000 משפחות), יידרשו כ-15 מיליארדי דולרים, כאשר מדובר במענק בסדר גודל של 100,000 דולר לכל משפחה (זהו תשלום חד-פעמי של שכר עבודה ממוצע למשפחה בעולם הערבי, תמורת 50 (!) שנות עבודה).

נניח שיחד עם פדיון חלקות האדמה והמבנים הפרטיים מידיהם של ערביי יהודה ושומרון, הסכום שיידרש לביצוע הפרויקט המוצע יגיע ל-50-75 מיליארדי דולרים. לשם השוואה נזכיר כי מחיר המלחמה בעיראק כבר עלה על 400 מיליארדי דולרים. אם נביא בחשבון כי התל"ג השנתי של ישראל מסתכם בכ-100 מיליארדי דולרים, הרי שאם ישראל היתה מחליטה כי היא מוכנה להקצות כל שנה בין 3% ל-5% מן התל"ג שלה לפתרון הבעיה הפלסטינית בהקשר ההומניטרי – כלומר, 3 עד 5 מיליארדים בשנה – היה אפשר לממש את הפרויקט כולו במשך 15 שנה לכל היותר.

אילו התורמים הבינלאומיים – ארה"ב או ההתאחדות האירופית – היו רוצים להצטרף לפרויקט על בסיס של השתתפות שווה לחלקה של ישראל (מה שיהווה אחוז זניח מן התל"ג של הארצות האלה), זה היה מצמצם את מועד מימושו של הפרויקט עד לשנתיים-שלוש, בלי שיוטל עול כבד מדי על הכלכלה העולמית. אדרבה, מימוש הפרויקט יגרום להזרמת עשרות מיליארדי דולרים לארצות שהכנסתן נמוכה ויעניק לכלכתם שגשוג חיוני.

שאלת קבלתם של המהגרים הפלסטינים לארצות השלישיות לא תתעורר כלל: הרי לא ידובר בזרם המוני של פליטים עניים, אלא במעבר משפחות מבוססות על בסיס פרטני. הודו והארצות של דרום אמריקה ושל דרום-מזרח אסיה יסכימו לקבל את המהגרים שלא יהוו עול כבד לאוצר המדינה אלא יתמוגו מיד עם שכבת מעמד הביניים המבוסס, בשעה שתהיה להם אפשרות מיד לרכוש מכספם בית, מכונית ועסק קטן. בדרך זו הם יעוררו שגשוג בכלכלת הארצות האלה (המתפתחות ברובן), הזקוקות בדחיפות דווקא להזרמת משאבים מסוג זה.

אפשר לראות את האומדן היחסי של ההוצאות המתוכננות גם מזווית אחרת: על פי טענת העיתון "הארץ", רק שנתיים הראשונות של האינתיפאדה עלו לכלכלתה של ישראל כ-8 מיליארדי דולרים; ועל פי טענת "ידיעות אחרונות", תוכניתו של אולמרט בנוגע לחיסול היישובים היהודיים ביהודה ושמרון תעלה לישראל כ-25 מיליארדי דולרים, כלומר – סכום העולה כמעט כפליים על הנדרש להגירתם של כל ערביי הגדה המערבית.

היוזמה המוצעת היא הצעה שקבלתה תשתלם לכל הצדדים המעורבים ו:

1. תקל (או אפילו תפסיק) את הדרמה ההומניטרית של הפלסטינים ברמת הפרט;
2. תבטיח לישראל, כמדינה יהודית לאומית, ביטחון ושנות קיום רבות;
3. תשפר בצורה חדה את מצבן הכלכלי של הארצות המתפתחות;
4. תהפוך פליטים עניים למהגרים בעלי אמצעים

בהקשר זה מסתמנים שני סיכומים ברורים. ראשית כול, בעיית הפלסטינים היא בעיה מלאכותית מבחינות רבות, שהוחרפה

בגלל שנאת המדינות הערביות וכן בגלל טיפשותה וחוסר כשרונה של ההנהגה הישראלית.

שנית, נדמה כי שילוב שני המרכיבים שיצורפו זה לזה בתבונה, היה יכול לצמצם את הבעיה במידה ניכרת, ואולי אף לפותרה אחת ולתמיד. לשם כך:

1. המדינות הדמוקרטיות צריכות להפעיל לחץ דיפלומטי על הארצות הערביות, כדי שאלה האחרונות יפסיקו את הפליית הפלסטינים המתגוררים בארצות אלה, ויקלטו בחברתם את הפלסטינים שיביעו את בקשתם להיקלט.
2. יש להעניק סיוע כספי נדיב לתושביהם הערביים של יהודה ושומרון, כדי להקל עליהם את ההגירה ולאפשר להם להתחיל חיים חדשים וטובים יותר בארצות אחרות.

בסופו של דבר, מה יכול להיות יותר ליברלי והומני מן הדרישה לשים קץ להפליה על בסיס המוצא האתני ולהקל על אנשים פרטיים את חופש הבחירה לעצמם ולמשפחותיהם?"

מה חבל שבישראל הפוסט־ציונית אין די כוח רצון למימושן של כל שלושת ה־D; לכן תוכנית המינימום שתבלום את ההידרדרות לתהום יכולה להיות התמקדות ב־D אחד בלבד – בדמוקרטיזציה של האוטונומיה הפלסטינית. אם דרישת הדמוקרטיזציה היא היחידה שארה"ב מכירה בלגיטימיות שלה, הרי שהקונסנזוס הישראלי במדיניות החוץ יכול להיות רק עמדה נוקשה כזאת: ויתורים חדשים לפלסטינים – רק אחרי תהליך דמוקרטיזציה ממש. ואין מדובר בבחירות אלא בזכויות המיעוטים (הנוצרים, ואם כבר מדברים על כך – גם היהודים), זכויות הנשים, שקיפות תהליכים, דיווח מסודר, מערכת השכלה שתקנה לילדים את ערכי העולם הנאור ואת הסובלנות הדתית, איסור על תעמולת האלימות והאנטישמיות, וכיוצא באלה.

ואולם אי־יכולתן של האליטות הפוליטיות בישראל להגיע לקונסנזוס בשאלות קלות מאלה – מפחיתה את הסיכוי הלא גדול הזה למנוע מלחמה. בעצם, אלוהים מציע לאדם עד לרגע האחרון את הבחירה: בין דרך הסבל לדרך הידיעה. אבל הכול יהיה אפשרי, אם רק ישראל תפגין את יכולת המנהיגות המוסרית הבינלאומית, אשר דווקא לה מצפים ממנה עמי העולם.

יש לציין שהכול היה אפשרי כבר לפני 40 שנה – בשנת 1967.

ארבעים שנות קללה

בתחילת ספר "דברים", כבר בראותו את ארץ הקודש לנגד עיניו, מזכיר משה לבני ישראל כי הם היו יכולים להגיע לביתם הלאומי שהובטח להם תוך 11 יום בלבד, שבמהלכם היתה נמשכת הדרך מִקְדֵש־בְּרִנֵּעַ – המחנה, שנשלחו ממנו לכנען 12 המרגלים לראות את הארץ; אלא שבגלל החטא – בגלל פחד ה"הענקים" – התארכה הדרך הזאת ונמשכה 40 שנה, במקום 11 יום... לאחר מלחמת 1967, נסיכי ישראל החדשים שבו וחטאו את חטא המרגלים: לא סיפחו את השטחים, החזירו את הר הבית, ושוב נבהלו מ"ענקי" העולם הערבי והקהילייה הבינלאומית.

חטא המרגלים היה בסירובם לקבל את מתנתו של הקב"ה, שנפלה ישר לידיהם. הפחד להגשים את החלום. פחדו של עֶבֶד. אחרי 1967, סחטו אותו מאתנו בטיפות דם במשך 40 שנה. הסירוב לנהוג בגבורה ולחולל טרנספורמציה בישמעאל שולם בדמו של ישראל: אלוהים יאלץ אותנו להיות גיבורים. אולי כעת, כעבור 40 שנות הנדודים ברחבי מדבר הצייה המת של תהליך השלום, נתחיל לבסוף לחצות את הירדן ובאמת לרשת את ארץ הקודש כולה – ובראש וראשונה תתחולל טרנספורמציה של ישראל למדינה רוחנית.

אנחנו בעלי הבית כאן. אין כאן נחלה לישמעאל, אבל אם הוא יכיר בשלטונו של ישראל בארץ הקטנטונת הזאת – בבקשה, הוא יכול להישאר כאן. אבל אותם בני ישמעאל שירצו להישאר בארץ, יצטרכו להכיר בכך שהם – ענף שהתפתח מן היהדות, ויצטרכו לכבד ולאהוב את השורש שממנו צמחו, כפי שאוהבים אותו הנוצרים־הציונים. בדיוק כשם שאלה האחרונים ניתקו את קשריהם עם הכנסיות והתיאולוגיות שאינן חולקות את אהבתם לישראל, כך גם המוסלמים־הציונים יצטרכו לנתק את קשריהם עם כלל האומה האנטי־ישראלית או, לחלופין, לקבל את המענק ההומניטרי שהוזכר לעיל.

אולם במקום הפעולות האלה, המעוגנות בדבר הנבואה, במקום חציית הירדן,

מקווה ההנהגה הישראלית מוגת הלב לכך שהסכמים כלשהם עם נשיא ארה"ב, שהושגו מאחורי הקלעים, יעזרו להם להחזיק מעמד ולהישאר בכיסא שלהם, ושהארץ תוכל איכשהו לשרוד. אפילו בנוגע לארה"ב, מצב זה מעיד על אי-הבנה מוחלטת של מנגנון השלטון האמריקני ושל הרוח השוררת בו. הקונגרס, המייצג את העם האמריקני, תופס ברובו המכריע עמדה פרו-ישראלית ברורה. כ-70 מיליוני נוצרים-שמרנים בארה"ב וכמעט מאתיים מיליוני נוצרים-ציונים בעולם כולו – בעדנו. ממשלת ישראל צריכה לפנות אליהם: הם ידרשו מן הבית הלבן להפסיק את הלחץ על ירושלים. אבל אם ישראל עצמה בוחרת במסלול שיוביל אותה לתהום, כיצד יכולים להפריע לה הכוחות המצדדים בה? סנטורים אמריקניים אומרים בגלוי לידידיהם היהודים: הבעיה אינה בלחץ האמריקני אלא בזיגזגים של ישראל. "אם תנקטו עמדה נוקשה, נדרוש שיכבדו אותה. אבל אנחנו לא יכולים להיות קדושים יותר מן האפיפיור".

ואם כבר באפיפיור מדובר, הנה עוד דוגמה למהלך תיאופוליטי כזה שישראל היתה יכולה להעביר בזירה הבינלאומית: להציע לוותיקן, לארה"ב ולרוסיה לפייס בין הכנסיות – המערבית והמזרחית – בעריסת הנצרות ממש, בבית-לחם, כאשר ישראל תפקיע אותה מידי האוטונומיה הפלסטינית ותהפוך את העיר הזאת למובלעת נוצרית בינלאומית. הלוא אחרי שבית-לחם הועברה לשליטתה של האוטונומיה, כתוצאה מהסכמי אוסלו, חלקה היחסי של האוכלוסייה הנוצרית בעריסת הנצרות הצטמצמה במשך 10 שנים מ-70% עד פחות מ-20%, בשעה שמספר המסגדים בבית-לחם גדל מ-5 בשנת 1970 עד ל-72 ב-2004.

אולם משרד החוץ הישראלי עסוק מדי כדי לשקול יוזמות מסוג זה. מה גם שלשם כך יש צורך בסנהדרין החדשה, שהוזכרה קודם לכן. יש צורך בה כדי שיהיה אפשר לעצב נכון מבחינה רוחנית לא רק את מדיניות הפנים של ישראל אלא גם את מדיניות החוץ שלה.

5. ההידרה בעלת שבעת הראשים

מתוך נאום שנישא בפרלמנט ההתאחדות האירופית בפני קבוצת חברי השדולה הנוצרית למען ישראל

(בריסל, 2004)

עצם עובדת הקמתה של הקואליציה שלכם – פירושה שאירופה, אולי, עדיין לא נידונה להפוך ליבשת יורו־ערבית, ועדיין יש בה די אנשים הממשיכים לשמור על בהירותם המוסרית ועל רוח אירופית אמיתית – רוח היושר האינטלקטואלי והמאבק למען האמת.

לדעתי, המאבק לעמן האמת מתבטא היום בחשיפת שתי תרמיות היסוד, המאיימות על קיומו של העולם כולו ושל אירופה בפרט.

השקר הראשון הוא הטענה שהאויב שלנו הוא הטרור.

הטרור הוא נשק טקטי בשירותה של אידיאולוגיה מסוימת.

הטענה כי אויבנו הוא הטרור אינה שונה מן הטענה כי בתקופת מלחמת העולם השנייה האויב המרכזי שלנו היה חיל האוויר הגרמני – הלופטוואפה. לא, אויבנו היה הנאציזם.

ואילו היום, האויב שלנו הוא גלגולו החדש של הנאציזם – האיסלאמיזם.

עלינו להכיר בעובדות: האידיאולוגיה הזאת כבשה את רובו הגדול של העולם המוסלמי. רוב התושבים של ארצות האיסלאם ורוב המוסלמים המתגוררים באירופה תומכים היום באיסלאם הרדיקלי – האיסלאם שמטרתו לכבוש שליטה פוליטית בכופרים – הנוצרים והיהודים – ומדובר בכיבוש בכל האמצעים העומדים לרשותם. כל עוד אין להם נשק גרעיני, הם משתמשים בטרור. אבל ברגע ששיגו אותו, ישנו את הטקטיקה שלהם. תהיה זו סחטנות גרעינית ומלחמה גרעינית. עידננו העשיר אותם גם בשיטות שימוש בטכנולוגיות יחצ"ניות ובתהליכים דמוקרטיים.

באלה האחרונים הם משתמשים בהצלחה, מפני שהליברלים המערביים איבדו לחלוטין את צלילותם המוסרית ואת כוח הרצון להתנגדות.

עלינו להבין את קנה המידה של האיום. עלינו להכיר בעובדה ששום משא־ומתן לא יעזור, גם אם ההכרה בכך תפר את הנוחות שלנו ואת שאיפתנו לפתור את כל חילוקי הדעות ליד שולחן הדיונים. אויבנו אינו מעוניין בפשרות. הוא מעוניין בניצחון. נצחוננו המלא והסופי של האיסלאם. בניצחון טוטלי. טוטליטרי. למען השגת הניצחון הזה מנהל האיסלאם את הג'יהאד הכלל-עולמי, המתפתח בשבעה כיוונים, כאשר הוא מזין את שבעת ראשי הדרקון האלה בכספי הנפט האיראניים והסעודיים.

הג'יהאד הצבאי הוא הניסיון המתמיד להרחיב את גבולות הדמים של האיסלאם (אם נאמץ את ביטויו של האנטינגטון): לכבוש ולאסלם את אותם נתחים מן הציוויליזציות הסמוכות שהם יהיו מסוגלים לבלוע. אני רואים את התנהלותו של הג'יהאד הצבאי הזה מסודן עד קווקז, מקוסובו עד קשמיר ומישראל עד לדרום-מזרח אסיה. "הפצצה הגרעינית האיסלאמית" תהפוך את התהליך הזה למסוכן עוד יותר.

הג'יהאד הפוליטי נועד להשיג לגיטימציה בינלאומית לתוקפנות הזאת. תחת כיסוי השקר על אודות זכויות האדם, הגנת זכויות המוסלמים וכיזא באלה, האיסלאם הפוליטי מבטיח לעצמו את ההחלטות הנחוצות לו שמתקבלות באו"ם ובפורומים בינלאומיים אחרים. אין בכך קושי, מפני שארצות האיסלאם ושאר הארצות הלא דמוקרטיות מהוות רוב באו"ם. ומה שעוזר לשחד את הפוליטיקאים והפקידים המערביים, וכן להפעיל לחץ כלכלי על המערב, הוא –

הג'יהאד הכלכלי. על פי ביטויו של לנין אין זו אלא תלייתם של הקפיטליסטים באותו חבל שהם עצמם קנו. ואין מדובר רק בתלות במקורות הנפט ובשעבוד המערב באמצעות השקעת מיליארדים רבים של הסעודים בכלכלתן של ארה"ב והאיחוד האירופי, אלא גם בכיבוש תחומי השפעה בעולם השלישי באמצעות רכישתם בידי סוכני הג'יהאד: מאפריקה עד אינדונזיה, הג'יהאד משקיע לא רק בבנקים, בכלי התקשורת ובתעשייה – אלא גם בתחום החברתי, כאשר הוא פותח בתי חולים ובתי ספר ולוכד ברשתותיו מיליוני נפשות חדשות. לאחר לכידתן, האיסלאם מטפל בהן בעזרת –

הג'יהאד הכלכלי. כ-40 מיליוני בני נוער בעולם האיסלאמי לומדים על פי תוכנית הלימוד הוואהבית במדרסות האיסלאמיות – בתי ספר דתיים שהפכו לסרט

נע של ייצור לוחמי הג'יהאד. באינדונזיה לבדה יש 37,000 מדרסות כאלה, ויש מהן 10,000 בפקיסטן. כמעט בכולן – מהללים את בן־לאדן, את האינתיפאדה והפלסטינים – וגם שונאים את ארה"ב, את הנוצרים, את ישראל ואת היהודים. אותם הדברים מתרחשים גם בכחמישים ארצות מוסלמיות נוספות. הדבר הציני והמסוכן ביותר בכך, הוא שהמוסלמים המתגוררים באירופה ובארה"ב מקבלים את אותה שטיפת המוח הוהאבית בבתי הספר האיסלאמיים שלהם, הממומנים מכספי משלמי המיסים שלכם; ומצב דומה קיים גם בחוגים לחקר בעיות המזרח התיכון, ששם מלמדים את הסולידריות עם הג'יהאד תחת מסווה פסאודו־אינטלקטואלי־אקדמי.

הג'יהאד המיסיונרי מאסלם ללא לאות את דלת העם של העולם השלישי, ברוכשו, לדוגמה, את נשמותיהם של מיליוני אפריקנים שחורי עור תמורת נזיד עדשים ממש. אם הצלב האדום ושאר ארגוני הצדקה המערביים מאכילים את האומללים האלה בהודיעם כי המזון והמים האלה ניתנים להם מטעם "הקהילייה הבינלאומית" – ואין הם מעמיסים על הרחמנות הזאת שום תנאים ושום אידיאולוגיה – הרי שבסעודים מכריזים עם כל כף מזון שמחולק באפריקה, כי זו מתנתו של אללה, והכף הבאה תגיע לפיו של המסכן רק אחרי שיתאסלם. אבל מדוע עלינו להרחיק לכת עד לאפריקה? הרי 80% מאסירי בתי הכלא בארה"ב הם אפרו־אמריקנים שהתאסלמו, ובפובליק'ה הרוסי – הפיכתו של מסגד מסורתי למסגד והאבי עולה 10,000 דולר.

הג'יהאד הדמוגרפי הוא הפוליגמיה המוסלמית: ריבוי הנשים והפלייתן מאפשרים לאיסלאם להקדים בהרבה את העולם הנוצרי בקצב הילודה – ואם הוא יישמר, הרי שלא רק אפריקה ואסיה אלא גם אוכלוסייתה של אירופה תהפוך בקרוב למוסלמית ברובה המכריע, והמעבר אל השריעה והכליפות יתאפשר הודות להליך דמוקרטי בלבד.

אבל החשוב ביותר הוא הג'יהאד השביעי, האידיאולוגי. בהשפיעו על תודעת המערב, הוא מצליח לשתק כל כוח רצון להתנגדות לסוגי הג'יהאד האחרים; וחוד החנית של המתקפה הזאת מכוון אל לב לבו של המערב – אל נס הציוויליזציה התנ"כית, סמלה ונשמתה – אל ירושלים.

העניין הוא בכך שעצם תקומתה וקיומה של ישראל מהווים עלבון כבד

לאיסלאמיסטים, וזאת מפני שהיא משמשת אישור רב עוצמה לכך שכל תולדותיו של התנ"ך וכל נבואותיו – נכונות; ומשום כך, בפרט, נכונות גם ציפיות היהודים והנוצרים לנצחוננו הסופי של ציון ולהשתחוות כל העמים לאלוהי אברהם, יצחק ויעקב. זה מוחק במחי יד את חלומות הג'יהאדיסטים על אודות נבחרותם לצורך שליטה בעולם כולו; זה חושף את החלפתו של יצחק בישמעאל, ואת החלפת התנ"ך בקוראן. לכן, להוכיח כי ישראל אינה לגיטימית, כי יסודה בטעות, ואין לה זכות קיום מוסרית – פירושו להוכיח שכל ההיסטוריה שלכם, כל התנ"ך שלכם – אינם חוקיים, כוזבים ובלתי מוסריים.

אם אין ליהודים זכות על אדמתם, גם לכם אין זכות על אדמתכם. אם אפשר להשליך לאשפה את הזיקה בת 3000 השנים בין היהדות לארץ ישראל, הרי שאפשר לזרוק לסל גם את הזיקה בת 1500 השנים בין הנצרות לאירופה – ולדרוש שהבלקנים והפירנאים "יוחזרו" לאיסלאם. אם יצליחו לשלוף מתושבתו את דגלך, ירושלים, ולשבור אותו – הרי שיצליחו גם להניף את דגלם הירוק על הביג'בן ועל מגדל אייפל.

המפחיד מכול הוא שכלי התקשורת המערביים וה"אינטלקטואלים" המערביים עוזרים לאיסלאמיסטים יותר מכל גורם אחר בג'יהאד האידיאולוגי שלהם – וכך מסייעים להם בהשגת מטרתם. הם מוכנים להחזיר את ירושלים בתקווה כי הוויתור על שורשיהם, על אמונתם, על כל ה"ישן והלא רציונלי" – כל מה שגאוות העם ורוחו מורכבים ממנו – בתקווה כי הוויתור הזה ירצה את המרצחים, וגם שההכרה בכניעתם המוסרית תציל את חייהם. אבל זוהי הונאה עצמית איומה: המערב הנאור לא יצליח להציל את עצמו במחיר הכופר שאינו אלא ארץ ישראל ועם ישראל, כפי שלא הצליח לחלץ את עצמו מידי של היטלר במחיר חייהם היהודים. היום ויתרתם את ישראל. מחר – על ארה"ב. מחרתיים – יגיע תורה של אירופה. אבל אז כבר לא יהיה בסביבה אף אחד שיוכל לעזור.

השקר הנוסף הוא ההרדמה המוסרית, אשר באמצעותה מנסה המערב לאלחש את ההבנה המכאיבה כי יש להילחם בג'יהאד בעל שבעת הראשים, מפני שהחלופה היחידה היא מוות. ההרדמה הזאת נקראת רב-תרבותיות.

כמעט מיליארד מוסלמים חיים תחת שלטון של דיקטטורות: אין שם ולו רמז

קל שבקלים לזכויות האדם ולחופש הביטוי. העבדות "חוגגת" שם, נשללות מן הנשים זכויות אזרח, כורתים שם לאנשים ידיים ורגליים על פי חוק, רוגמים אותם באבנים; שוטפים את מוחות הילדים, דורות על גבי דורות, באידיאולוגיה הקנאית, שמבטיחה להם אחרי מותם את סיפוק תאוותיהם תמורת רצח היהודים והנוצרים... אלא שכל זה, בעיני הפסאודו-ליברלים המערביים, אינו אלא תרבותם הלגיטימית של המוסלמים. ואילו אנחנו, חדורי רוח הסובלנות, חייבים לקבל את התרבות הזאת כמות שהיא – מבלי לגנותה ובלי לנסות לשנות אותה; ועל אחת כמה וכמה – לא לנסות לסלק את המשטרים הקניבליים בדרכים צבאיות. המדיניות הזאת, השלטת באירופה, נקראת רב-תרבותיות. לכן, הפסאודו-ליברלים ממשיכים לשמור על נוחותם הנפשית ומגנים את פעולותיה של ארה"ב בעיראק, תומכים באיראן ואינם מאפשרים להפעיל כוח למען הצלת הנוצרים המתגוררים בסודן או באינדונזיה, כאשר פשוטו כמשמעו צולבים אותם – מצמידים במסמרים אל עצים – בעידננו הנאור. לכן הם מגנים את ישראל.

אבל אין זו רב-תרבותיות. זוהי גזענות מהופכת – *inverted racism*. למעשה, אנחנו רואים את המצב לאשורו כך: אנחנו – אנשים לבנים, בני אירופה, ומוכן מאליו שאנחנו מוקירים את זכויות האדם, את חופש הביטוי, את זכויות האשה, את חירות המיעוטים הלאומיים והדתיים. אלא שהאנשים ההם עדיין לא התפתחו עד לרמה הזאת, הם אינם מסוגלים להבין את ערכם של המושגים האלה – ואם כך, מדוע עלינו לסכן את השקט הנפשי שלנו ולנסות לשנותם?

ידידי, אין זו אלא גזענות. כל בני האדם נולדים שווים בערכם האנושי, וכולם שואפים לכך שערך זה יכובד במידה שווה. אבל לא כל העמים יכולים להפיל את רודניהם ולממש את שאיפתם.

שליחותנו האנושית, הנוצרית, היהודית והאירופית היא לעזור להם בכך. הרקליטיביזם המוסרי כופה עלינו את שלילת שליחותו המיוחדת של המערב, ושל אירופה בפרט.

אבל אירופה מחויבת לשליחות הזאת, שאינה אלא איחוד הנצרות המערבית

(ארה"ב) והמזרחית (רוסיה) למען המאבק באיום הטוטליטרי החדש (האיסלאמיזם), המאבק שישחרר את העולם המוסלמי מן העיוות השטני של האיסלאם. מפני שהעולם המוסלמי לא ישתחרר מן העיוות הזה בכוחות עצמו. לקוות שנוכל לנצח את האיסלאמיזם באמצעות מאמצים דיפלומטיים ובזכות תמיכתנו בדיסידנטים שלהם – זוהי עמדה מתחסדת ותמימה, בדומה לתקווה שהתמיכה באנטי־פאשיסטים גרמנים היתה יכולה לנצח את היטלר. הפילוסופיה הרקובה, הטוענת כי אם לא ניגע בברברים או שננסה לפטור את עצמנו מהם באמצעות סוגי כופר שונים, הם לא ייגעו בנו – עלולה להוביל את אירופה לאבדון. הברברים ייגעו בנו בכל מקרה. אי אפשר להיפטר מהם בתשלום כופר מכל סוג. אפשר וצריך לשחרר אותם ולהביאם אל האור. אם לא נשחררם, הם יבואו וישעבדו אותנו. לכן – מה נורא הדבר – צפויים לנו שוב היוע, הדמעות והדם. והחלופה לכך היא מלחמת גוג־ומגוג גרעינית או כליפות אשר שטחה ישתרע מספרד עד סין. כן, אין בנו רצון לחיות בתקופה הרואית. אנחנו רוצים שיניחו לנו. אלא שההיסטוריה מעמידה לפנינו את המבחנים האלה – ועלינו לעבור אותם למען עתיד ילדינו ולמען העולם כולו. איננו גיבורים כפרטים אינדיווידואליים. אף אחד מאתנו לא יוכל להתמודד עם המצב כשהוא לבדו. אבל ישנם סימנים מעודדים, המעידים על נכונותנו להתאחד. הקמת הקואליציה שלכם – היא סימן של תקווה.

6. אש"ף-אופיום לאירופה

מתוך נאום שנישא בפני הנוצרים-הציונים הבריטיים (לונדון, 2005)

גם אני, כמו כל הישראלים, התרגלתי לאנטי-ציונות האירופית, והצהרותיה הראוותניות, החוזרות ונשנות, של הברית המעוותת בין הליברלים לג'יהאדיסטים אינן מעוררות בי דבר מלבד עצבות קלה על אודות אירופה הזקנה שבחרה בהתאבדות. אבל כאשר חדשות כאלה מגיעות מאנגליה, זה מעורר בי צער מר במיוחד, מפני שהולך ומתמוטט מה שמהווה את אחד מעמודי התווך לא רק של אירופה לבדה אלא גם של ציוויליזציית המערב כולה: מתמוטטת הרוח הבריטית.

אולי מדבר בי רגש סנטימנטלי-איש: למדתי בילדותי את השפה האנגלית על פי ספרי לימוד להיסטוריה בריטית. בריטניה היתה הראשונה שהביאה את אור התנ"ך להמוני עם בארצות רחוקות –

ועשתה זאת ללא אלימות, בהבדל מן הקונקיסטדורים. בריטניה היתה הראשונה במאבק למען זכויות האדם. בריטניה היתה הראשונה במאבק נגד העבדות. בריטניה היתה המדינה האירופית היחידה שלא נכנעה לנאציזם.

בריטניה היתה מעוז האנטי-קומוניזם באירופה: לא סתם עריקים סובייטיים חיפשו להם מקום מקלט בשגרירויות בריטיות ולא אמריקניות. הם ידעו: הבריטים לא יסגירו אותם. והחשוב מכול הוא שבריטניה קיבלה את הצהרת בלפור, ועל ידי כך שיחקה את תפקיד המפתח בהשבת הצדק ההיסטורי על כנו ובהגשמת נבואות התנ"ך – בתקומתה של מדינת ישראל.

וזה היה מקור גדולתה האמיתית של בריטניה: נאמנותה למוסר התנ"ך ונכונותה להגן על ערכי הציוויליזציה היהודית-נוצרית, ויהי מה.

אבל מתי התחילה נפילתה המוסרית של אנגליה? הרוח הבריטית התחילה להחליד זמן רב לפני שלונדון של היום הפכה ללונדוניסטן. לדעתי, הפרולוג היה בשנת 1921, כאשר בריטניה חילקה את ארץ ישראל למען מה שנדמה לה אז ככדאיות פוליטית. וינסטון צ'רצ'יל, שר המושבות באותם ימים, מודה ביומנו בעצמו ש"בבוקר בהיר אחד" הוא נתן ב"שרבוט עט קליל אחד" למנהיג הבדואים

עבדאללה שלושה רבעים מן הארץ המובטחת, כדי שייצור את המדינה הערבית החדשה – את עבר־הירדן. בגידותיהם הנוספות של האנגלים במחויבויות המנדט הבריטי באו בזו אחר זו ככדור שלג: הגבלת עלייתם של היהודים לארץ, עידוד הפועלים הערבים, שמאות אלפים מהם התחילו לנהור לארץ ישראל בחיפוש אחר עבודה בחוותיהם של הציונים והפכו לאחר מכן ל"פלסטינים"; ולבסוף – הספר הלבן של שנת 1939, שסגר את הכניסה לארץ ישראל בפני מיליוני יהודי אירופה שניסו להינצל מן הנאציזם.

מבחינה היסטורית, המנדט להקמתה של מדינת ישראל בארץ ישראל היה המנדט של חבר הלאומים. אבל מבחינה רוחנית, זה היה מנדט התנ"ך שאלוהים ברוב חסדו נתן לבריטים, כאות להכרה בזכויותיה של אומה גדולה זו. אלוהים התכוון להגשים בידיה של בריטניה את אחת מהבטחותיו החשובות מכול – את תקומת ישראל, את יציאת מצרים השלישית והאחרונה. אלא שהפולטיקאים של אותה אומה גדולה שכחו שאלוהי התנ"ך הוא ציוני. הם בגדו במנדט, שהוא הפקיד בידיהם, בעת שיצרו את הבעיה המפלצתית של ה"סכסוך הערבי-ישראלי" המודרני, ואילצו את היהודים להגשים את תוכניתו של אלוהים לא בעזרת האנגלים אלא בניגוד לרצונם. האנגלים מכרו לשייחים הערבים את ברית הנביאים שלהם – של לורד בלפור ושל הנוצרים-הציונים הבריטיים האחרים; הם חילקו את ארץ ישראל – וקיבלו בתמורה את הקללה שהבטיח התנ"ך: בריטניה איבדה את מעמדה כאימפריה וכמנהיגה עולמית, ומעמד זה עבר לארה"ב.

כן, כזה הוא חוק ההיסטוריה: כאשר אימפריה מעוותת באופן סופי את דרכי המוסר שלה, היא מאבדת את מעמד המנהיגה העולמית. ומתקפתה של האימפריה נגד יהודים הופכת לקש האחרון במטען חטאיה, והקש הזה שובר את סבלנותו של הקב"ה. אינני רוצה להידרש לעברן העתיק של מלכויות מצרים, אשור ובבל, שנעלמו זמן קצר אחרי נסיונותיהן להשמיד את היהודים. אזכיר רק דוגמאות מעטות מתולדותיה של אירופה. חלפו רק שנות דור אחד לאחר גירוש היהודים מספרד – והארמדה הגדולה שלה נחלה מפלה. כתוצאה מכך איבדה ספרד את חשיבותה העולמית. אחד מגדולי נביאיה של רוסיה, הפילוסוף הנוצרי הנודע ולדימיר סולוביוב, ביקש מן הצאר אלכסנדר ה-3 שיגן על היהודים מפני פוגרומים. הוא גם הזהיר את הצאר על קיומו של הקשר הזה: בין גורל

האימפריה לגורל היהודים. אלכסנדר ציווה שלא יעבירו אליו יותר ידיעות מן "המשוגע הזה". אבל תוך פחות מ־30 שנה, האימפריה הרוסית לא היתה קיימת יותר.

למרבה הצער, גם לאנגליה קרה אותו הדבר. כל עוד האמינה בתנ"ך ובמנדט שלה להביא את אורו של ספר הספרים לכל העמים, היא היתה מעצמת על. לאחר שאיבדה את אמונתה בתנ"ך, ובפרט – בדיבר התנ"כי על אודות תקומת ציון, היא הפכה ל"לא רלוונטית".

אבל אני משוכנע שאלוהים לא פנה עורף לאנגליה, מפני שתקוותה של אירופה קשורה דווקא אליה. בדומה לסר וינסטון צ'רצ'יל, שכיפר על חטאו (חלוקת ארץ ישראל) במנהיגות ללא־חת במאבק נגד הנאציזם, כך גם בריטניה בת ימינו יכולה לתקן את דרכה אם היא תעמוד בראש תנועת ההתנגדות האירופית לאיסלאם־פאשיזם.

כדי שאנגליה תאזור אומץ ואכן תנהג כך, על האנגלים להבין כי סיבת הסכסוך בין המערב לאיסלאם אינה קיומה של "ארץ קטנה מחורבנת אחת" (כפי שלא מזמן הגדיר את ישראל דיפלומט בריטי אחד, רם מעלה), אלא קיומם שלהם, של בני המערב – ההומניסטים החילוניים, הרלטיביסטים המוסריים, שהמוסלמים לעולם לא יכירו בחירותם לנהל את אורח חייהם הנהנתני – ולעולם לא יירגעו עד שישמידו את ה"ליברסטים" האלה או יאסלמו אותם.

לא במקרה השתמשתי בתחדיש הזה: "ליברסטים". אני משוכנע כי שנאת הליברלים המערביים כלפי ישראל, יסודה בבושה. בושה בפני אלוהי ישראל. האומללים האלה אינם מעיזים להתקומם נגדו, ולכן הם מתקוממים נגד עמו – בגלל היותו (גם אם בעל כורחו) העד היחיד לפשעיהם. הם מנסים להשתיק את הבושה הזאת, השורפת את קרביהם, באמצעות הזרקת סוגי סמים שונים למצפונם החולה. פעם היו אלה "נקמת מותו של המושיע", "עלילת דם" או "פילוסופיה ארית". אחרי מלחמת העולם השנייה, מצפונה של אירופה הדקדנטית סבל מ"קרייז" נרקוטי איום, והאש"ף־אופיום – התמיכה בחלכאים ובנדכאים, שהם רודני העולם השלישי וקניבליו – הפך לסם האהוב עליה.

ואף יותר מכך: ביסודה של הברית המעוותת הזאת בין הליברלים לג'יהאדיסטים מונח המרד המשותף שלהם באלוהי התנ"ך וכן ויתורם המשותף על חירותו

הרוחנית-האישית של האדם האינדיווידואלי ועל אחריותו המוסרית-האישית באותה מידה.

בני אירופה, שהתייגעו תחת כובד עולה של אשמתם ושל תחושת שחיתותם הפנימית, השליכו את אלוהים לאשפה וקיבלו בתמורה את המתירנות המוסרית המיוחלת. אלא שהחטא מכביד על הנשמה; המצפון – הקשיש המקולל – מזכיר מבפנים על אודות קיומו של אלוהים, והיהודונים הארורים מזכירים על קיומו מבחוץ, בעצם העובדה של נוכחותם התנ"כית. הנאורות לא עזרה להיפטר מן המצפון, והנאציזם לא עזר להיפטר מן היהודים.

אבל קשה להתנגד לחטא בכוחות עצמך בלבד. מייגע מדי לשרך את דרכך בשביל הזהב האמצעי של המתודולוגיה היהודית, שאינה אלא עבודת נמלים בתיקון היומיומי של מידותיך ושל העולם כולו, בקידוש בשרך ובהתנגדות לפרובוקציות של היצר הרע שלך. קל יותר להתמסר לחלוטין למידתך הרעה, או להיכנע לכוח חיצוני אכזר שמכניס אותך למסגרת מחייבת. אבל האפשרות הראשונה פשוט מבחילה. וכאן מופיעה באופק האפשרות השנייה – הג'האד! עם השריעה המשחררת שלו! ואין שום ייסורי מצפון ושום מאבק בפיתויים: הכול יהיה פשוט ומובן. אם חטאת – כורתים את ראשך או את ידך. יחי חומייני! מוות לכובש הציוני!

אבל הדרך הזאת אינה מובילה אל החופש. היא מובילה לעבדות ולאבדון. והם אינם מבינים כי האש"ף-אופיום יהרוג אותם במהרה. ייתכן שהם כבר לא יהיו מסוגלים להיגמל ממנו, ובמקרה זה סופם יהיה בלתי נמנע. בעצם, אלוהי ישראל מעניק לבני האדם את הסיכוי להינצל עד לרגע האחרון. הצעד הראשון בגמילה מסמים הוא להכיר בקיום האמת: ללחוש לו כי הם חולים. ואז, אולי, הוא יעזור להם להתרחק משפת התהום.

משום כך, אומר לכם לסיכום דבר-מה שלא ציפיתם לשמוע מפיו של יהודי. אם הנוצרים של אנגליה ימקדו את מאמצייהם בתחייתה הנוצרית של ארצם ושל אירופה כולה, ואם ממשלתה של אנגליה תמקד את מאמצייה לא בהרס של ישראל אלא בהבאת הברית החדשה למוסלמים – אתם עוד תראו אותות ומופתים, עוד תראו את הצלתה של אירופה מפלישת המורים החדשה, ותראו את גדולתה המחודשת של בריטניה.

7. החלופה של האו"ם

מתוך נאום שנישא בסאמיט הירושלמי השני בדרום קוריאה (סיאול, 2005)

מה המשותף בינינו, השייכים לציוויליזציות השונות, והנמצאים במרחק אלפי קילומטרים אלה מאלה, המדברים בשפות שונות ומאמינים בדתות שונות? המשותף בינינו הוא בכך שכולנו רוצים ליצור עולם הומני, משגשג וחופשי; ואנחנו מסורים לבניית עולם זה לא בדרכים אלימות אלא בדרך האהבה, החוכמה ושיתוף הפעולה ההדדי.

כדי להבטיח את שיתוף הפעולה בין מספר רב של ארצות וציוויליזציות שונות, יש צורך בתיאום בניהן. מרכז תיאום זה יכול להיות ארגון בינלאומי כלשהו, או מדינה מסוימת אחת – מנהיגה עולמית.

ושניהם אכן קיימים בעולם המודרני: הן הארגון הבינלאומי, והן המדינה-המנהיגה. אלא שהם – הארגון והמדינה – לא היו ולא יהיו מסוגלים להוציא את התיאום הזה מן הכוח אל הפועל.

הארגון הבינלאומי המתאם הוא האו"ם. אולם הוא מהווה דוגמה לחוסר-יעילות, חוסר-ישע וחוסר-מוסריות. האו"ם לא הצליח למנוע ולו סכסוך מזוין אחד, להרחיק מן השלטון או להעמיד לדין אפילו רודן אחד, מפני שהארגון הזה מתפקד על פי עיקרון בלתי מוסרי ביותר: אי אפשר להשיג שיתוף פעולה בין שני עולמות, שלכל אחד מהם מטרות משלו, השונות בתכלית ממטרותיו של האחר. בין העולם הדמוקרטי לעולם הטוטליטארי. אולם האו"ם מאפשר חברות שווה הן לדמוקרטיות והן למשטרים טוטליטאריים. ואלה האחרונים לועגים לתקנון האו"ם, ובייחוד לסעיפים על זכויות האדם, בנצלם את הטרור ואת הסחטנות הגרעינית כאמצעי מדיני. אי אפשר להתייחס בכבוד לארגון שבו לוב הטוטליטרית היא יושבת-הראש בוועדה לזכויות האדם, ובסיס הטרור הידוע – סוריה – יושבת במועצת הביטחון של האו"ם.

מדינה-מנהיגה מסוימת אחת יכולה להוות מרכז תיאום אפשרי נוסף בעולם החופשי. ארה"ב מנסה למלא את התפקיד הזה. אסור להמעיט בחשיבות הישגיה של הארץ הגדולה הזאת, אבל אנשים רבים מתוך המחנה הדמוקרטי עצמו אינם

מוכנים לחיות בעולם חד-קוטבי, כאשר אותו קוטב יחיד נוטל על עצמו את תפקיד המרכז המתאם בזכות עוצמתו הצבאית, הפוליטית והכלכלית. בסאמיט הירושלמי-2004, הציעה קבוצת מומחים הצעות קונקרטיות בדבר הקמת מרכז תיאום חלופי ובדבר הדגם החלופי לאחדות האומות. עם זאת, אין אנו מדברים על ביטול האו"ם או על פירוקו. למרות כל החסרונות שנמנו לעיל, הארגון הזה ממלא תפקידים הומניטריים חשובים וגם מתפקד כפרלמנט עולמי. כן, עד עצם היום הזה מהווה האו"ם נציגות של ממשלות ולא של עמים. דווקא מסיבה זו, כפרלמנט של כל ממשלות העולם, עמוס האו"ם בכל הבעיות האופייניות לכל פרלמנט אחר.

כפרלמנט נוצרים סיעות, גושים וקבוצות, המתחרים אלה באלה, ועל ידי כך הם מערימים סיבוכים על המטרה המוצהרת של איחוד האומות. גם אלמלא היה גוש המדינות הטוטליטריות באו"ם של היום הגוש העיקרי, ההופך את מאמציו הדיפלומטיים של האו"ם לחסרי כל משמעות ולמזיקים בלבד – גם אז, כל אחד מחברי "האו"ם הדמוקרטי" היה טרוד במטרותיו הפוליטיות; והלוא מטרות אלה, מעצם הגדרתן, הן קצרות מועד וקשורות להישרדות פוליטית. חברי האו"ם מייצגים את האליטה הפוליטית של ארצותיהם, והרי האליטה הפוליטית של כל מדינה נאלצת לחשוב על הבחירות הבאות, ולא על הדורות הבאים. מבחינת הפוליטיקאים, אין בכך שום דבר מביש: ההתמודדות בטווחי זמן קצרים והדאגה לטקטיקה הנן יסוד מוסד של הרשות המבצעת, המשגרת את נציגיה לאו"ם. בהיותם פוליטיקאים, הם פשוט אינם יכולים להרשות לעצמם את הלוקוסוס לפעול אחרת.

אי לכך, אפילו אם כל חברי האו"ם ידבקו בשיטה הדמוקרטית, דגם קבלת ההחלטות בארגון זה יישאר בחזקת דגם פוליטי – הריאל פוליטיק – המשפיע על כל החלטה באמצעות מאזן הכוחות הדיפלומטיים.

אלא שדגם הריאל-פוליטיק משמר את מצב התחרות החריפה בעולם, שאינו אלא מלחמה קרה הלכה-למעשה. הדגם הזה רק מווסת את שיטות הקרב, אך אינו מקדם אותנו אל האידיאלים המוצהרים של האו"ם – אל העולם שיונע מכוחו של שיתוף פעולה ולא מכוחה של תחרות.

אולם מטרתנו היא לעבור לאידיאל של הדגם האחר בקבלת החלטות גלובליות:

אל קבלת החלטות באמצעות חוכמה.

כדי שמעבר זה יתאפשר, יש צורך בהקמת מין מועצת חכמים בחסות האו"ם, מעין בית נבחרים עליון שיהגה בפתרון בעיותיה העיקריות של האנושות, הפתרון שיתבסס על נורמות המוסר האוניברסליות, ולא על משטחי החול של חישוב פוליטי, הנמצאים בתנועה מתמדת.

הפורום הזה אינו צריך לפרסם החלטות בעלות תוקף משפטי. הוא צריך לשאוף אל קבלת סמכות מוסרית כזאת, שהמלצותיו אשר גובשו מתוך דאגה לדורות הבאים, יהפכו בשביל האו"ם לעמודי התווך ולשלטי ההכונה; וקריאותיו אל ההכאה על חטא צריכות להיתפס כיסוד האסטרטגיה הרוחנית של מנהיגים פוליטיים. הלוא גם מדינות, בדומה לבני אדם רגילים, מוכרחות להתחרט על התנהגות אנוכית; ושתוף פעולה אמיתי יתאפשר רק אחרי כיפוריזציה אמיתית – הנגזרת מ"יום הכיפורים" העברי, שהוא יום צום, חרטה ומחילה על חטאים. חברי הפורום צריכים להתאים לקריטריונים הבאים.

ראשית כול, הם צריכים להיות בעלי חוכמה, כלומר – בעלי סמכות מוסרית ואינטלקטואלית.

שנית: עמיהם, ולא הממשלות שלהם, צריכים להיות אלה שיכירו בחוכמתם. שלישית: אסור שיהיו תלויים בממשלותיהם לא מבחינה משפטית ולא מבחינה כספית. מותר להם להיות תלויים רק במצפונם.

רביעית: הם צריכים להיות בעלי יכולת לחשוב על טובת הדורות העתידיים של האנושות כולה, ולא רק על טובת האומה שלהם.

אולם מתעוררות השאלות: על פי איזה עיקרון יש לגבש פורום כזה? היכן לכנסו. כיצד יתפקד?

מועצת הציוויליזציות

הסאמיט הירושלמי יצא בהצעות שכבר התקבלו בהתלהבות בקרב רבים מן המנהיגים החברתיים והרוחניים בעולם: החל בחברי הקונגרס האמריקני ובית הלורדים של הפרלמנט הבריטי ועד לרב הראשי לישראל ולדלאי לאמה.

נתחיל בשאלה: היכן? אם סוכנות האו"ם למדע ולתרבות – אונסק"ו – מיקמה, ובצדק, את משרדה הראשי בבירתה התרבותית של אירופה, כלומר בפריז, היכן

יש למקם את הפורום המתיימר להפוך לקול המוסר בפוליטיקה הבינלאומית? פורום כזה – אם באמת בכוונתו לרומם את כל הצדדים המעורבים עד לדרגה של קונסנזוס נעלה – צריך להפוך לבית רוחני משותף: מקום, הנוגע לנימי נפשן הקדושות ביותר של כל האומות כולן. המרכז הזה צריך לשאוב את סמכותו לא מכוח פוליטי ומעושר פיננסי, אלא מן החוכמה שתהיה מסוגלת לראות בכל עם ובכל תרבות את הקדושה הייחודית רק להם. יותר מכל ארגון אחר, הוא צריך להתקשר בתודעת העמים לאידיאל של עולם אשר נבנה על יסודות של חוכמה ורחמים.

קיים מקום אחד ויחיד עלי אדמות, הזוכה לרחשי כבוד של האנושות כולה ולמעמד מרכזי בקרב שלוש הדתות העיקריות בעולם: זו ירושלים הקדושה. המובאה מספר ישעיה, המתנוססת על בניין האו"ם, אינה מדברת על ניו-יורק (למרות אהבתי האישית הרבה לעיר הזאת), אלא על ירושלים.

הרשו נא לי להביאה כאן במלואה:

”הַדְּבַר אֲשֶׁר חָזַה יִשְׁעִיָּהוּ בֶן אֲמוּץ עַל יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם. וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, נִכּוֹן יִהְיֶה הַר בֵּית ה' בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְנִשְׂא מִגְּבְעוֹת, וְנִהְרָו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. וְהָלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ: לָכוּ וְנַעֲלֶה אֶל הַר ה' אֶל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, וִירְנוּ מַדְרָגָיו וְנִלְכֶה בְּאַרְחֵתָיו; כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְדְבַר ה' מִירוּשָׁלַיִם. וְשָׁפַט בֵּין הַגּוֹיִם וְהוֹכִיחַ לְעַמִּים רַבִּים; וְכָתְתוּ חֲרָבוֹתָם לְאֵתִים וְחַנִּיתוֹתֵיהֶם לְמִזְמָרוֹת: לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה.” (ישעיה ב, א-ד)

המאמינים בתנ"ך משוכנעים: הנס ההיסטורי – תקומתן של מדינת ישראל ובירתה ירושלים כעבור כמעט 2000 שנים – התחולל דווקא לשם כך: כדי שירושלים תהפוך למרכז מתכלל ומעורר השראה כזה עבור העולם החופשי כולו.

המאמינים בתנ"ך רואים בתקומת ישראל סימן לתקווה גדולה – מפני שהתנ"ך אומר, כי ישראל שתקום לתחייה תהפוך למרכז ידיעת אלוהים, לדוגמת החברה הבנויה על חוקי הרוח, לפרולוג אל ביאת העידן החדש של שלום ואהבה; ובירתה ירושלים תהפוך לבית תפילתם של כל העמים.

אולם די לנו להתבונן במפה – ונוכל לראות מיד כי לא ניתן למצוא מרכז מתכלל טוב יותר גם בשביל אלה שאינם מאמינים בתנ"ך, אבל תודעתם אינה

משוחדת וחי בהם רצון כן להגיע להרמוניה בין הציוויליזציות. ישראל נמצאת בנקודת המפגש בין אירופה, אסיה ואפריקה. ישראל היא מקורן של שלוש הדתות העולמיות ואדמתה קדושה בכל הדתות האלה. מן הבחינות הרוחנית, ההיסטורית והפוליטית – ישראל היא מקום מפגש בין מזרח למערב. יתר על כן, כבר בימי קדם שימשה ירושלים כמרכז מתכלל של העולם כולו: בחג הסוכות הועלו בבית המקדש הירושלמי קורבנות עבור 70 אומות העולם למען כפרת חטאיהם של כל משפחת עמי האנושות. היום, לא 70 האומות הקדומות מייצגות את העולם, אלא גלגוליהן בני ימינו: מעצמות העל וקבוצות אזוריות, התואמות את ציוויליזציות העולם העיקריות. דווקא הציוויליזציות, אשר להן תרבויות ופילוסופיות דתיות מובהקות, הן השחקניות העיקריות על במת העולם; וסכסוכים בין הציוויליזציות הם המסוכנים וההרסניים ביותר.

מתוקף צירוף מקרים מופלא, מספר שבטי ישראל ומספר שערי ירושלים החדשה (בעצם, מדובר יותר באות וסימן מאשר בצירוף מקרים) – 12 – זהה למספר הציוויליזציות העיקריות בעולם המודרני: אמריקה הלטינית, צפון אמריקה, צפון-מערב אירופה (הקתולית והפרוטסטנטית), דרום-מזרח אירופה (הפרבוסלבית), רוסיה, הודו, סין, דרום-מזרח אסיה, אוקיאניה; והציוויליזציות הערבית, הטורקית והאפריקנית.

אנו מציעים כי אנשים המהווים סמכות מוסרית ואינטלקטואלית בעיני הציוויליזציות האלה, יהפכו לחברי מועצת חכמים זו. הם צריכים להיבחר באמצעות משאל עם בלתי תלוי, ולא להתמנות מטעם ממשלותיהם. בציוויליזציה הערבית, אשר בה רובם המכריע של המשטרים הם בינתיים אינם דמוקרטיים, חברי המועצה ייבחרו מקרב הדיסידנטים החיים בגולה.

חברי המועצה אינם צריכים להיות תלויים בממשלותיהם מבחינה פיננסית ומשפטית.

רק מצפונם של חברי מועצת הציוויליזציות, בד בבד עם עקרונות המוסר האוניברסליים העיקריים, צריכים להנחותם בקבלת ההחלטות, והם לא יהיו כפופים לממשלותיהם בשום דרך או צורה.

מועצת הציוויליזציות, שהרכבה תתחדש כל שנה, תכלול 13 חברים: נציג מכל אחת מ-12 הציוויליזציות, וגם נציגה של ישראל – מתוקף היותה מרכז כלל-עולמי מתכלל.

כאמור, מועצת הציוויליזציות לא תפרסם החלטות בעלות תוקף משפטי, אלא תשאף אל רכישת סמכות מוסרית כזאת, שהמלצותיה למנהיגי המדינות בנוגע לתיקון הדרכים הנלוות של אומותיהם – לא יידחו על הסף כתוכחות חסרות שחר.

כאן אנו ניגשים אל השאלה האחרונה והחשובה מכול: כיצד תוכל מועצת חכמים זאת להגיע לקונסנזוס, אם בינתיים לא הושגה בעולם הסכמה בנוגע לחוקי הרוח הכלליים, המהווים את יסוד החוכמה?

אנו מציעים כי מועצת הציוויליזציה תתחיל את עבודתה דווקא בכך: בהשגת הקונסנזוס על שקיימים חוקי רוח אוניברסליים, שעל בסיסם צריכה להיבנות הפולטיקה של כל המדינות. ובפרט, בחוקים האלה נכללת ההכרה: בקדושת חיי אדם; בשוויון זכויות האנשים וחירויותיהם; באלטרואיזם כיסוד ההרמוניה בתחום החברה והפולטיקה; בערכן השווה של התיאולוגיות מתוקף היותן דרכים שונות אל ידיעת האחד; באיסור מוחלט להשתמש בכוח למען הפצתה של כל דת או אמונה, וכן באיסור מוחלט לנצל את הדת כאמצעי להסתה למעשי טרור.

כאן יש להעיר הערה חשובה. כדי שכל העמים יכירו בהמלצותיה של מועצת הציוויליזציות, שאותן תציע לעולם בהיותן מושתתות על יסוד הערכים האלה, חייב האו"ם לזווג תוכנית לימודים גלובלית שתעסוק בהקניית חוקי הרוח האוניברסליים. היא צריכה להיכלל בתוכנית הלימודים הבית-ספרית של כל האומות, המעוניינות להיות חברות באו"ם.

אלברט איינשטיין אמר פעם: "בעיות שנוצרו ברמת תודעה מסוימת, אינן יכולות להיפתר באותה רמת תודעה". אם ניישם זאת לנושא שלנו, נוכל לומר: הבעיות הפולטיטיות שנוצרו בעולם, אינן יכולות להיפתר בשיטות פוליטיות. יש צורך בשיטות רוחניות.

כל זה יכול להיראות כחלומות שווא. אבל דווקא חלומות הם אלה שמניעים

את גלגלי הקידמה האנושית. אם רק נרצה שההחלטות הגלובליות בפוליטיקה הבינלאומית יתקבלו על בסיס של חוכמה (ולא על בסיסה של הריאל-פוליטיקה), זאת לא תהיה אגדה. הקמת מועצת הציוויליזציות בירושלים יכולה להפוך לצעד הראשון בהגשמת חלומנו המשותף.

8. ארבע החיות של האנטי-ציונות

מתוך נאום שנישא בסאמיט הירושלמי הראשון בדרום אפריקה (קייפטאון, 2006)

אחות האחדות שאנחנו מרגישים כאן, אין היא סתם אחדותם של אנשים טובים ושל בעלי הבית שלהם, החביבים עוד יותר, שניחנו במידה נדיבה של הכנסת אורחים. זו אותה אחדות שעליה נאמר בספר מזמורי התהילים: "הנה מה טוב ומה נעים שֶׁבַת אֲחִים גַּם יַחַד... " (תהילים, קלג, א). אחדות זו מושרשת באמונתנו המשותפת בתנ"ך, באלוהי ישראל ובהבטחותיו; אחדות זו היא אחדותו של עם ישראל – שורשו הטבעי של עץ הזית – ושל אחינו הנוצרים, שהם הענפים שהורכבו על שורש זה בחסדו של האל. האחדות הזאת של היהודים והנוצרים בעץ החיים המשותף – לא היתה אפשרית במהלך אלפיים שנים, אבל אלוהים הבטיח שיעשה זאת: שכל העמים יתאחדו סביב לירושלים.

הנס הזה קורה לנגד עינינו. הנוצרים מארבע כנפות העולם, למן ארה"ב ועד הפיליפינים – שנקראו בתנ"ך "עמים מארצות הים" – מגיעים לירושלים ומשפיעים מאהבתם על עם ישראל. ב"סאמיט הירושלמי" בדרום קוריאה לא יכולתי לעצור את דמעותי כאשר אלפי הנוצרים הקוריאניים, שהתכנסו למפגש אתנו, התחילו לשיר את מזמורי התהילים בעברית. עמי איבד בשואה שישה מיליוני אנשים – כמעט שלישי מן העם כולו. אבל מיד אחרי השואה, אלוהים באהבתו האינסופית אל בנו בכורו, לא זו בלבד שהקים את ישראל לתחייה אלא גם חיזק את עמו במאות מיליוני נוצרים, שאינם מנסים לתפוס את מקומו של

ישראל אלא רוצים לנחם אותו ולהשלימו.

מה עשה הבורא כדי לאפשר את התגשמותה של נבואה זו? הוא הוליד בקרב הנוצרים את הצמא הרוחני לאיחוד השורש והענף, והוא יצר בהיסטוריה את האפשרות הממשית להרווייתו.

למען הולדת הצמא הרוחני פקח אלוהים את עיני הנוצרים, והם ראו שבמשך מאות שנים התפללו בכל כנסייה ליהודי שעָנָה עד מוות בידי עובדי אלילים, בעודם ממשיכים בעצמם לענות את אחיו ואת אחיותיו. הם ראו כי הכנסייה, לאחר שהפכה לממלכתית ולמנצחת, בחרה בדרכם המוזהבת של הצדוקים, ואילו ישראל – הלך בדרכו של הנביא הנרדף. הם ראו כי ישראל הוא ישוע של ההיסטוריה. במשך אלפיים השנים שחלפו, בדומה לישוע בשני הימים ההם, ישראל עונה, נצלב והיה נתון בקבר; אבל לקראת האלף השלישי הוא קם לתחייה, כמו ביום השלישי אז. והם ראו כי אי אפשר לאהוב את ישוע ולא לאהוב את עמו.

אלא שההתקרבות בין השורש לענף צריכה להיות דו־צדדית, והיהודים צריכים להכיר בכך שהתגלותו של ישוע היתה השגחת אלוהים. הלא היהודים לא עסקו בפעילות מיסיונרית, ומכיוון שכך – באיזו דרך היה יכול אלוהי ישראל למלא את הבטחתו ולקבץ אליו את כל העמים? הוא היה צריך לשלוח את משיחם של העמים. רק בשל כך צריכים היהודים לחוש רגשי תודה כלפי אישיותו של ישוע. אין זו אשמתו ששמו נוצל בהיסטוריה לרעה – כדי לרדוף את היהודים; ואין ספק שאילו היה מופיע שוב, לא היה בוחר ללכת לכנסייה אלא לבית-כנסת, והיה מגן על אֶחָיו־בדם מפני הפורעים. כן, התיאולוגיה היהודית אינה יכולה להכיר בישוע ההיסטורי בתור משיח יהודי, משיח בן דוד, המביא בביאתו את ימי הגאולה האחרונה, אף על פי שתורת הנסתר היהודית מדברת על שני המשיחים: משיח מבווה ומשיח מנצה. אי הכרת היהודים בישוע היתה הכרחית למען העמים עצמם: אחרת תורתו היתה נשארת בגדר "שמחת הבית של היהודים" לבדם – תנועה פנימית ביהדות – ולא היתה מופצת בעולם כולו. וגם עצם השאלה אם ביאת המשיח תהיה הביאה השנייה או הראשונה, אינה אקטואלית כלל. כשהמשיח יבוא, ישתנו לב האדם ותודעתו, והשאלות התיאולוגיות התיאורטיות יאבדו כל חשיבות. לא יהיה חשוב כלל אם הוא בא קודם לכן או לא – יהיה חשוב רק שהוא בא.

אבל הבה נחזור אל האפשרות הממשית הניתנת כעת לעמים הנוצריים לתקן ולאחות את השבר הטראגי בינם לבין ישראל. אלוהים יצר אותה באמצעות תקומתה של מדינת ישראל – תקומת מרכזה של ההתאחדות העתידה הזאת. יתר על כן, תקומת מלכותו של דוד כעבור 2000 שנה – היא אחת ההוכחות הגלויות ביותר לעין לכך שהבטחות התנ"ך הן חוזה שלא יופר; לכך שזוהי ברית של ממש ולא מטאפורות דתיות כלשהן.

הקב"ה הבטיח כי העצמות היבשות, שהנביא יחזקאל חזה בעמק, יקומו לתחייה, יעטו בשר וישבו לארץ ישראל.

הוא הבטיח לקבץ את הגולים מארבע רוחות תבל ולהחזירם לציון על כנפי נשרים.

הוא הבטיח שהערים ההרוסות ישוקמו וצחוק הילדים יישמע בהן שוב.

הוא הבטיח שהשממה תשוב לפרוח וירושלים תיבנה מחדש.

הוא אמר שעמו ישראל יוטל אל תוך כבשני אש (מה שעשו הנאצים בימי השואה), אבל הוא יציל את שארית הפליטה של עמו ויחזיר אותה לארץ ישראל וישיב את עמו ישראל שוב בארץ שהובטחה לו.

והוא קיים את כל זה מלה במלה. אלה מכם שלא היו בישראל, בואו וראו את השממה הפורחת, את הערים שנבנו מחדש ושנושאות את שמותיהן התנ"כיים; את הגולים שקובצו מארבע כנפות תבל – מאתיופיה ומרוסיה, מאמריקה ומעיראק, ואת הילדים המשחקים ברחובות ירושלים.

תקומתה של ישראל היא ההוכחה הגלויה לעין יותר מכול לכך שאלוהים נאמן להבטחותיו. זוהי ההוכחה הגלויה לעין יותר מכול לכך שההיסטוריה שלנו היא תורת אמת. והמלה "שלנו", אין פירושה רק "של היהודים". שלנו – כלומר של כל המאמינים בתנ"ך. פירוש הדבר שזהו ספר האמת, תוכנית העבודה לאנושות.

וזאת גם הוכחה לכך שדבר־מה נפלא מתקרב אלינו. שכולנו עומדים על ספו של דבר־מה גדול. זאת מפני שכל פעם שאלוהים החזיר את היהודים מן הגולה לציון, הרי באמצעות נצחונה הברור הזה של הציונות, באמצעות יציאתם הבאה בתור של היהודים מבית־עבדים – הוא חולל דבר־מה כביר, דבר ששינה את חיי האנושות כולה.

כאשר היהודים יצאו מבית־העבדים שלהם במצרים, הציונות של משה – שאיפת העם הקטן לצאת לחופשי ולעבוד את הקב"ה בארץ הקטנה שהבטיח להם – העניקה לכל בני האדם את המפץ הרוחני של המונותיאזם: היא הכירה לאנושות את האל־הבורא, את אלוהי ישראל.

לאחר מכן שוב הגיעו היהודים לגולה ולעבדות: הם היו בגלות בבל. היציאה מבבל – נצחון הציונות של עזרא ונחמיה ושיבתם השנייה של היהודים לירושלים – נתנה דחף לתנועת ההכאה על חטא וההיטהרות, לתנועה הנביאים הגדולה של ישראל, שמבחינת עמי העולם – גולת הכותרת שלה היתה ישוע, משיח העמים, ובסופו של דבר התנועה הזאת הביאה כבר מיליארדי אנשים אל עבודתו של אלוהי ישראל.

לאחר מכן היתה הגלות השלישית, הממושכת והנוראה מכול. השיבה ממנה נמשכת גם עכשיו – ולנגד עינינו. התנ"ך לא נחתם בעבר – הוא עדיין נכתב באין רואים; אנחנו חיים בעידן קדוש, עידן שבו הקב"ה קיים את דברו והשיב את עמו הגולה אל ארצו.

אך מה תיתן השיבה החדשה הזאת? כל הנביאים קושרים אל השיבה השלישית והאחרונה הזאת של היהודים אל ציון את שיבתם של כל העמים אל האל האחד. ואף יותר מכך: השבת בריתם הטבעית של עם ישראל וארץ ישראל על כנה תתחיל בהחזרת טבעו הקדוש של האדם:

”כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרַת אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַיָּמִים הֵהֱם, נָאִם ה': נָתַתִּי אֶת תּוֹרָתִי בְּקִרְבָּם וְעַל לִבָּם אֶכְתְּבֶנָּה, וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים וְהֵמָּה יִהְיוּ לִי לְעָם. וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רַעוּוֹ וְאִישׁ אֶת אַחִיו לְאָמֹר: דַּעוּ אֶת ה', כִּי כֹלֵם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם, נָאִם ה', כִּי אֶסְלַח לְעוֹנָם וְלַחַטָּאתָם לֹא אֶזְכֹּר עוֹד.” (ירמיה לא, לב־לג).

סוגי השלום

נדבר בכנס זה על דרכים שבהן יכולה ישראל להפוך לברכה בשביל דרום אפריקה. אלה הן גם טכנולוגיות חדשות, גם מלחמה בטרור וגם מלחמה בעוני. אלא שכל זה – פירות נפלאים. ואילו שורשה של הברכה הזאת, וגם של כל שאר הברכות, הוא בכך שישראל הוקמה לתחייה כדי להפוך למרכז האנושות השונה,

החדשה, למרכז אחדות האומות החדשה, שיפתח את שעריו בפני כולם ויאמר: אין אנו מתאחדים מפני שאנחנו פוחדים איש מרעהו, כפי שעושים באו"ם, אלא מפני שאנחנו אוהבים איש את רעהו. חוכמת ישראל מתבטאת ביכולת לראות את הניצוץ הקדוש בכל אחד, ולבנות את האחדות על בסיס הראייה הזאת. לשם כך יבואו העמים לירושלים. דווקא משום כך "... יִחְזִיקוּ עֶשְׂרֵה אַנְשִׁים מִפֶּלֶל לְשָׁנוֹת הַגּוֹיִם וְהַחֲזִיקוּ בְכַנָּף אִישׁ יְהוּדִי לְאֹמֶר: גִּלְכָּה עִמָּכֶם, כִּי שָׁמְעֵנוּ: אֱלֹהִים עִמָּכֶם." (זכריה ח, כג).

אני רוצה לומר כאן מילים אחדות על שלום. ההיסטוריה כולה מורכבת מנסיונותיו המתמידים של האדם להגיע לשלום. האדם רוצה לכונן שלום בתוך עצמו – ולהימנע מגסיסת הבחירה, להימנע מן הסכסוך בין רצונותיו לתבונתו. בין תודעתו ללב. האדם רוצה לכונן שלום בחברה שבה הוא חי. כדי שלא יהיו סכסוכים בין העשירים לעניים. בין החזקים לחלשים. ולבסוף, האדם רוצה לכונן שלום בין העמים: כדי שייפסקו המלחמות והשנאה. שלום בתודעה. שלום בחברה. ושלום בעולם כולו.

ובכן, קיימות שתי דרכים המוליכות אל השלום הזה: דרכה של בבל ודרכה של ירושלים.

דרכה של בבל היא דרך של האחדה כפויה. זוהי דרכה של טוטליטריות. למען השגת שלומה הפנימי של התבונה, היא מציעה אידיאולוגיה טוטליטרית או, במילים אחרות, פיקוח על התבונה. מספיק שתִּדְבֵּק בקו המפלגה – הנאצית, הקומוניסטית או מפלגת הג'יהאד – והכול יהיה טוב. אם תצליח להגיע למצב שבו תחשוש אפילו לחשוב על משהו לא נכון, מתוך פחד שירגמו אותך באבנים, יכרתו לך יד או יכניסו אותך למחנה ריכוז – הרי שאז תגיע בהדרגה לשאננות גמורה, או להתאבנות התודעה, האופיינית לעבדים.

למען השגת שלום בתוך החברה, בכל מציעה מדינת משטרה. למען השגת שלום בין העמים, היא מציעה את "חסותה" של אימפריה: שעבוד כל העמים למנהיג מסוים כלשהו ולאידאולוגיה כלשהי.

כן, הדרך הזאת מביאה שלום. אך זהו שלום זמני. שלום של בית-סוהר. כל ההיסטוריה רצופה דוגמאות למפלת האימפריות שהביאו שלום כזה: מצרים, אשור, בבל, רומי, ביזנטיון, ג'ינגיס חאן, העות'ומנים, הרייך הפאשיסטי, רוסיה הקומוניסטית.

דרכה של ירושלים היא ההפך מזה. זוהי דרך התאחדות מרצון של בני אדם ועמים שונים על בסיס קבלתן של אהבת האל וידיעתה של חוכמת האל. תכיפות מתקפותיה של בבל וקנה-המידה העצום שלהן מעידים על קרבת נצחונה של ירושלים. במהלך מאה השנים האחרונות אנו עדים למתקפה הגלובלית השלישית של הטוטליטריות נגד רוחו החופשית של האדם: הקומוניזם, הנאציזם, ולאחרונה – האיסלאם.

על התקרבות ימות המשיח האלה מעידה גם אותה שנאה שטנית, אשר בה שוב תוקפת בבל את ישראל בימינו אלה. כל יציאתו הבאה-בתור של עם ישראל מבית-עבדים היא סימן ודאי בעיני רוחו של השטן לכך שנצחונה של ירושלים יבוא בקרוב – והאנושות תיפטר בקרוב מן הפיתוי הבא-בתור להגיע לשלום בדרכה של בבל.

לכן רוח הרע ניסה תמיד להפריע ליציאתם של בני ישראל מבית העבדים, והוא מנסה לעוצרם גם היום.

לשם כך, בבל משתמשת תמיד בשני סוגי הנשק: בתחילה – שקר, ולאחר מכן – מוות.

תקדימים של השמדת עם

הרשו לי להזכיר לכם את זמנה של השמדת העם הראשונה ביבשת אפריקה. היא לא התרחשה ברואנדה ולא בנרפור. השמדת העם הראשונה מתוארת במקרא, בספר שמות.

בתחילה נקט פרעה את נשק השקר: "... וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ הֲנֵה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעֲצוּם מִמֶּנּוּ;

הֲבֵה נִתְחַכְמָה לוֹ פֶּן יִרְבֶּה; וְהִיָּה כִּי תִקְרָאנָה מִלְחָמָה, וְנוֹסֶף גַּם הוּא עַל שְׂנְאֵינוּ, וְנִלְחַם בָּנוּ, וְעָלָה מִן הָאָרֶץ." (שמות א, ט"ו).

כלומר, היהודים הואשמו בבגידה במדינה. הקרקע לפעולת ההמשך הוכשרה. ולאחר מכן שחרר פרעה את המוות מן הרצועה כאשר ציווה להמית את התינוקות העבריים ממין זכר.

אלא שהעברים יצאו מבית העבדים: הציונות של משה ניצחה. השמדת עם נוספת כמעט התחוללה בקרב היהודים כאשר התכוננו ליציאתם מבית העבדים בגלות בבל. התנ"ך מספר לנו על המן הרשע, שבתחילה טפל שקרים על היהודים באונוי המלך אחשוורוש, ולאחר מכן הכין צו על השמדת העם היהודי כולו. אבל מרדכי ואסתר הצילו את היהודים.

היטלר יזם את השמדת העם היהודי השלישית כדי למנוע את יציאת היהודים האחרונה מבית העבדים: מאירופה. וגם היא התחילה בשקר – בשקר על כך שהיהודים הם סוכני הקומוניזם ואויביה של גרמניה, שהם גזע נחות, גידול סרטני, זוהמה, תולעים בגוף העמים האריים. ולאחר שהקרקע התועמלנית הוכשרה פתחו הנאצים את שערי הגיהנום.

הפאשיסטים השמידו שלישי מן העם שלנו. מתוך 18 מיליוני היהודים החיים בעולם, הושמדו 6 מיליונים במשרפות ובהוצאות להורג המוניות. האיסלאמיזם של היום מנסה להשלים את פועלו של היטלר. נשיא איראן מכין בגלוי השמדה גרעינית של ישראל. אלא שהפצצה הגרעינית של האיסלאמיסטים היא רק נשק בידי השטן שנוצר על קרקע השקר שהוכשרה היטב. השקר החדש על נפשעותה של מדינת ישראל ועל חוסר הלגיטימיות של הציונות – על כך שאין ליהודים זכות ליציאה חדשה מבית העבדים.

שימו לב: ככל שאנו קרבים יותר אל ביאת המשיח, כן התנגדותו של השטן הופכת למתוחכמת יותר. וגם שקריו נעשים מעודנים יותר – הרי לא לשווא קוראים לשטן 'הרמאי הגדול'. היום, כדי למכור את שקריו, הוא מלביש אותם בבגדי המילים שמעוררות דחייה אינסטינקטיבית. הן מהוות נקודות כאב אצל אנשים מהוגנים.

הנה המילים האלה: גזענות, קולוניאליזם, אפרטהייד וכיבוש. אצלכם באפריקה, בספארי, מראים לתיירים את ה'רביעייה הגדולה' מקרב החיות: הפיל, הג'ירף, הקרנף והאריה. המדריכים שלכם מכירים היטב את הרגליהן ויודעים כיצד אפשר לקרב אליהן את התיירים כדי שייצא צילום חד

וברור. ובכן אתם, מדריכי האמת בג'ונגל הדיסאינפורמציה, צריכים לדעת היטב להסיר במשיכה חדה את הסוואת ההומניזם מעל רביעיית התעמולה הנתעבת הזאת, כדי לחשוף את מלוא השקר של האנטי-ציונות.

מנתחים את התעמולה

ובכן, נתבונן בחיה הראשונה. האויב מנצל בציניות את עובדת הזדעזעותה של האנושות ממתקפתו הקודמת – הנאציזם – ושהגזענות הפכה למלת גנאי. "הציונות היא גזענות", טוענים אויבינו.

לא, ידידי. הציונות היא שוויון. היא זכותם השווה של היהודים לחיות במולדתם, בדומה לכל שאר העמים. הגדרת ישראל כמדינה גזענית אינה אלא אבסורד. על פי דבר התנ"ך, ישראל מקבץ את הגולים מכל ארבע כנפות תבל – מכל צבעי העור, מכל התרבויות והאתנוסים. תוכלו לראות ישראלים שעורם לבן או שחור, חום או צהוב. כל אדם מכל גזע שיחליט להצטרף לעם ישראל ויאמר כמו רות המואבייה: "אלוהיך אלוהי, ועמך עמי", יכול לעבור גיור ולהפוך ליהודי. שקר אחר אומר כי הציונות היא קולוניאליזם.

זהו עיוות מוחצף של האמת. קולוניאליזם אפשרי כשמדובר בעם שיש לו מטרופולין. לאנשים האלה יש מולדת, אשר שפתה הממלכתית היא שפתם, דתה העיקרית היא דתם, ושם הם הרוב. כמו אנגליה בשביל הבריטים, צרפת בשביל הצרפתים או בלגיה בשביל הבלגים. אבל בנוסף לכך הם מקימים את עמדותיהם הקדמיות אי-שם מעבר לים, בנצלם את משאביהן של ארצות זרות ובאלצם את אוכלוסיותיהן לעבוד בשבילם – כמו הבריטים בהודו, הצרפתים באלג'יריה או הבלגים בקונגו.

אבל ליהודים אין שום מטרופולין ולא היתה מעולם. אין ליהודים שום מולדת אחרת, ובמהלך שלושת אלפים השנים האחרונות גם לא היתה להם מולדת אחרת מלבד ארץ ישראל הקטנטונת שהובטחה להם. היהודים התפללו על שיבת ציון במשך אלפיים שנים, שלוש פעמים ביום – ולבסוף אלוהים שמע את תפילתם. הם חזרו, כדי להקים את הארץ לתחייה בעבודתם, בהופכם את המדבר השומם לגן פורה. והיהודים אינם זקוקים לא למשאבי הערבים ולא לכוח העבודה שלהם.

והמקטרגים עלינו קוראים לזה קולוניאליזם? לא, הציונות היא צדק, מפני שחסרי הבית זכו בביתם, והמבוזים והגואשים זכו בתקווה.

והשקר השלישי שהאויב מנצלו לצרכיו הוא האשמת ישראל באפרטהייד. ככל שהשקר מפלצתי יותר, כן מאמינים בו בקלות יתרה – כדברי תועמלנו הראשי של היטלר, דוקטור גבלס. ובדיוק בכך מדובר כאן.

אסור ליהודים לגור כמעט בכל הארצות הערביות והמוסלמיות. הפלסטינים לא הרשו ליהודים להשאיר אפילו את בתי הקברות שלהם ברצועת עזה, ובצאתם משם נאלצו היהודים לא רק להרוס את בתיהם אלא גם להוציא מן הקברים את עצמות מתיהם. יהודי, שכף רגלו תדרוך על שטחה של האוטונומיה הפלסטינית, יהפוך תוך דקות לגוויה חסרת צורה. ובד בבד עם זאת, 19% מאוכלוסייתה של ישראל הם אזרחים ערבים בעלי זכויות מלאות. הם מנהלים חברות גדולות, יושבים בכנסת, ואפילו תפקיד סגן הדובר של הפרלמנט שלנו נשאר באופן קבוע בידיהם. רבים מן הערבים האלה, למרות היותם אזרחי ישראל ולרבות חברי הכנסת, קוראים בגלוי להשמיד את ישראל ומשתפים פעולה עם אויבינו. הדמוקרטיה שלנו ליברלית מדי, וייתכן שבגלל היותה כזאת, היא משמידה את עצמה. אבל אלה הם כלליה של הדמוקרטיה. ולכך קוראים אפרטהייד?

ולבסוף – השקר הנפוץ ביותר, שאותו אתם שומעים יומם ולילה ממרקעי הטלוויזיה: השקר על אודות הכיבוש הישראלי.

דבר כזה יכול לומר רק מי שלא קרא את התנ"ך מימיו או מי שמזלזל בכתוב שם. יהודי, הגר היום בירושלים או בחברון – כפי שגרו שם אבותיו דוד ושלמה, ישעיה וישוע, פטרוס ופאולוס – אינו יכול להיות כובש. הוא גר בביתו.

הנוסחה הדיפלומטית של תהליך אוסלו אומרת: "אדמה תמורת שלום". ראשית – כול, מי צריך לתת אדמות למי? בואו נבחן את העובדות.

קיימות 22 מדינות ערביות – ורק מדינה יהודית אחת, התופסת פחות מ-1% מכל הטריטוריה הערבית. שטחן הכולל של 22 הארצות הערביות עולה בגודלו יותר מפי אחת וחצי על הטריטוריה של ארה"ב. שטחה של ישראל קטן משטח המדינה הצפון-אמריקנית הקטנה ביותר, רוד איילנד. והננסית הזאת צריכה לתת מחצית מדל"ת אמותיה לענק הטריטוריאלי הזה, כדי לזכות בשלום?

תארו לכם, רבותי, תמונה הפוכה. נניח שקיימות 22 מדינות יהודיות וגם

מדינה ערבית זעירה אחת, שגודלה כגודל שמורת טבע ממוצעת בכל אחת מ־22 המדינות האלה. והנה 22 המדינות היהודיות המחוצפות דורשות לחלק את המדינה הערבית היחידה הזאת, במטרה ליצור מדינה יהודית נוספת, ה־23 במספר, וזאת מן הסיבה האחת והיחידה: כי גם בשטחה חי מיעוט יהודי... הרי העולם כולו ייצא מגדרו מרוב כעס על היהודים החצופים האלה: הניחו מיד למדינה הערבית היחידה הזאת! מה, גם בה גרים היהודים שלכם? אז קחו אותם אליכם, אל 22 המדינות שלכם – הלוא יש לכם די והותר שטח וכספי נפט. אציע לתשומת לבכם גם דימוי אחר: אם המדינות הערביות הן מגרש כדורגל, הרי שישראל נראית כקופסת גפרורים ביחס אליו. אבסורד לחשוב שאם יספחו מחצית מן הקופסה הזאת לטריטוריה של מגרש הכדורגל, פתאום יבוא שלום. העניין הוא בכך שמגרש האיסלאם הירוק הזה אינו מעוניין בקיום מדינה יהודית באופו עקרוני (ויהא גודלה מה שיהא) – בגלל האידיאולוגיה הגזענית של הג'יהאד. אינם זקוקים למדינה ערבית ה־23. הם מעוניינים במחיקתה של המדינה היהודית היחידה.

ושנית, תמורת איזה שלום עלינו להחזיר את ארצנו הקטנטונת? האם הפלסטינים רוצים שלום? תפתחו את ספרי הלימוד של בתי הספר שלהם, צפו בתוכניות הטלוויזיה שלהם ותראו: הם רוצים "לשחרר" את יפו, את חיפה, את עכו, את לוד. הם מעוניינים בהשמדת יהודים חדשה! אם נוכחות היהודים ביהודה ובשומרון היא "כיבוש", הרי שהיא האמצעי היחיד שמטרתו למנוע את השואה החדשה – את השמדתם החדשה של ששת מיליוני היהודים. ניתן לחשוב למוסריים את כל האמצעים הננקטים למען השגת מטרה זו, לרבות בדיקות במחסומים, שמעכבים בהם את הפלסטינים המסכנים כדי לבדוק אם אינם מתכוונים לפוצץ נשים יהודיות וילדים יהודים.

ואם נימוקי ההיגיון הפשוט והשכל הישר אינם מספקים אתכם, ואתם עומדים על הצורך באכיפת החוק הבינלאומי, הרי שמבחינה פורמלית מדובר בשטחי אדמה שהוקצו בידי חבר הלאומים לשם הקמת הבית הלאומי לעם היהודי או, לכל היותר – "השטחים הנתונים במחלוקת". אם כן, רבותי, מדוע ה"כיבוש" הזה לא ציץ ב־1948, כאשר אותם שטחים נכבשו בידי ירדן ומצרים, אלא התחיל

"לככב" רק ב־1967, כשישראל תפסה אותם במהלכה של מלחמת מגן? ידידי, אל תיכנעו למניפולציות: אתם רואים על המרקע את עוניים של הפלסטינים, את המחסומים ואת הטנקים שבעזרתם מנסה ישראל להגן על עצמה מפני טרור. אלא שסבלם של הפלסטינים לא הוסב להם בידיה של ישראל. הוא נגרם מן האידיאולוגיה השטנית של הג'יהאד, המשעבדת את הפלסטינים בציניות לציווייה. היא מנצלת אותם כחוד החנית במתקפה נגד ישראל, כבשר תותחים במלחמה השטנית הזאת. אחד העסקנים הפלסטיניים החשובים העז פעם לומר את האמת. "העולם הערבי מוכן להילחם בישראל עד הפלסטיני האחרון," קבע במרירות רבה.

זה רק חלק קטן מכל מה שניתן לומר על האנטי־ציונות ועל הדרכים האפשריות לחשיפתה. העובדות האלה יכולות להיות לכם לעזר בהגנתכם על הדגל שלכם – על ירושלים. אלא שהגנה על הבית חשובה מן ההגנה על הדגל. ואנחנו נמצאים עכשיו בקייפטאון לא כדי לבקש את עזרתכם אלא כדי לעזור לכם. אם במתקפה הגלובלית על ציוויליזציית התנ"ך, ישראל מהווה את המרכז הסמלי שלה, הרי שאפריקה היא אותה יבשת שלמענה מנהל הג'יהאד את המלחמה העקובה מדם יותר מכול.

הדגל הירוק ביבשת השחורה

אתם יודעים כי המוסלמים מהווים כבר 40% מאוכלוסייתה של אפריקה, והם מצטרפים לג'יהאד הכלל־עולמי בצורה תוקפנית יותר ויותר. הנוצרים של ניגריה, סודן, צ'אד וסומליה נרדפים בידי המוסלמים בשיטתיות אכזרית, הגובלת בהשמדת עם. האיסלאם הרדיקלי מנצח באפריקה במערכות הג'יהאד הפוליטי, ההשכלתי, הכלכלי והדמוגרפי. עם זאת, הנוצרים של אפריקה מפורדים, תמימים וחלשים מבחינה פוליטית: הם אינם יודעים לגייס את דעת הקהל המערבית, או לפחות את כנסיות המערב, להגנת הנוצרים שחורי העור. ובאותו זמן, כאשר צולבים את אחיכם בסודן – כל העולם מגלה חמלה כלפי הפלסטינים, בזכות הצלחתו של הג'יהאד האינפורמציוני.

אל־קאעידה מחזקת את עמדותיה בחצר שלכם, במדינה המשגשגת והחזקה ביותר ביבשת – בדרום אפריקה. ערב הסעודית מממנת את מרכז תעמולת האיסלאם, הגדול באפריקה והממוקם לא החרק מכאן, בדורבאן; ואוסאמה בן־לאדן הקצה באופן אישי את המשאבים הנדרשים לתרגום הקוראן לשפת הזולו העיקרית במדינה ולהפצת בשורתו בקרב שבטיה שחורי העור של דרום אפריקה.

מנהיגי הג'יהאד מבינים כי דרום אפריקה היא מדינת המפתח ליבשת כולה, מפני שהכיוון שבו תלך דרום אפריקה, יאומץ בידי כל אפריקה האחרת, הלא־ערבית. מנהיגי הג'יהאד מנצלים את האנטי־ציונות הדרום־האפריקנית הרשמית, שאינה מושרשת בלאומנות ובדת אלא מהווה את מורשתה הרעה של המלחמה הקרה: קשריו הישנים של הא.ג.ק. (הקונגרס האפריקני הלאומי, שנוסד בידי נלסון מנדלה, והוא הגוף המדיני השולט בדרום אפריקה) עם הגושים הסובייטי והערבי. הלוא ידוע לכם שהכוחות החמושים של הא.ג.ק. אומנו בשנות ה־1970 במחנות אימונים מיוחדים בשטחה של מזרח גרמניה, ושם נוצרה "אחוות הלוחמים" ביניהם ובין הטרוריסטים של אש"ף, שגם הם אומנו שם.

לא תספיקו לתפוס מה קרה – ודרום אפריקה כבר תהפוך למדינה מוסלמית, ואתם תהפכו למיעוט נרדף. הגיע הזמן שאפריקה השחורה תתעורר ותתאחד בפני איום הג'יהאד. ומי שיכול להעיר את אפריקה, זה דווקא אתם, מנהיגי הנוצרים הדרום אפריקניים. דווקא אתם יכולים לקרוא לנוצרים של המערב למקד את מאמציהם בהתנגדות לג'יהאד באפריקה ובסיוע פוליטי, השכלתי וכלכלי פעיל לנוצרים של אפריקה – ולא בהושטת תמיכה למשטרים הלא־דמוקרטיים של היבשת.

אתם צריכים לעבור למתקפה אידיאולוגית, אתם צריכים לומר את האמת לג'יהאד: חשפנו את שקריך, שטן. מתקפותיך על ירושלים דגלנו – אינן סתם שקרים. הן אינן אלא ניסיון להסתיר את האמת על אודותיך. מפני שהאיסלאמיזם הוא גזענות, קולוניאליזם, כיבוש ואפרטהייד.

כן, האיסלאמיזם אינו אלא אידיאולוגיה, תרבות ומסורת שנבנו על עבדות ועל גזענות. המוסלמים סוחרי העבדים שבו במהלך פלישותיהם ומכרו בשוקי העבדים של צפון אפריקה והמפרץ הפרסי פי שלושה יותר עבדים שחורי עור מאשר מכרו לשתי אמריקות – הדרומית והצפונית. רק במאה ה־19 נמכרו לארצות האיסלאם

שני מיליוני עבדים אפריקניים, כאשר פי ארבעה יותר ממספר הנמכרים מתו בדרך – במהלך חציית מדבר סהרה ברגל וגם בגלל סירוס אלים, מפני שהנערים שחורי העור סופקו להרמונות כסריסים. ערב הסעודית ביטלה רשמית את סחר העבדים רק בשנת 1962, ומאוריטניה – ב־1980, אבל ברובן המכריע של מדינות ערב – העשירים עדיין מחזיקים עבדים שחורי עור, שאותם שובים לוחמי הג'יהאד בסודן, בצ'אד ובסומליה. דיפלומט סודני נתפס לא מזמן בקלקלתו הזאת באנגליה, כאשר הביא אתו לשם שפחה־משרתת שחורה.

האיסלאמיזם הוא קולוניאליזם וכיבוש: שבטיה הפראיים של חצי האי ערב כבשו באש ובחרב והשמידו ציוויליזציות עתיקות בצפון אפריקה, באסיה הקטנה והתיכונה, בקווקז ובפרס. קהילות הנוצרים במצרים ובטורקיה, בלבנון ובסוריה בנות זמננו נטבחו עד לאדם האחרון. 3200 כנסיות הוחרבו או הוסבו למסגדים במהלך 100 שנות הג'יהאד הראשונות בלבד, ומעמדם של שרידי קהילות הנוצרים מוגדר עד היום כ"ד'מי" – שהוא הסטטוס הבזוי של בני הדת האחרת, המופלים רשמית לרעה לעומת המוסלמים.

ולבסוף, האיסלאמיזם הוא אפרטהייד שהועלה למעמד חוקי באכזריותה הברברית של השריעה, השולל מן הנשים ומן הלא־מוסלמים הגנה מכל סוג וזכויות האדם המובנות מאליהן.

ולסיכום אחזור ואומר: הקרב בין ציוויליזציית התנ"ך לאנטי־ציוויליזציית הג'יהאד מתנהל בעולם כולו, כאשר ירושלים היא רק דגלו. ואין זה מאבק פיזי בלבד, שאותו אנו רואים כל יום ברחובות, אלא זהו קרב רוחני. אתם ניצבים מול ברירה אחת ויחידה: או שציוויליזציית התנ"ך, לרבות הנוצרים של אפריקה, תבין כי מחיר התבוסה הוא עצם קיומה – ותתלכד סביב לציון – או שהאיסלאמו־פשיזם ינצח.

9. דרכה של ידיעה ודרכו של סבל

התורה מספרת לא רק על מה שהיה אלא גם על מה שיהיה. בני האדם באופן כללי – והיהודים במיוחד – נקלעים באורח מתמיד לסיטואציות הארכיטיפיות אשר תוארו בספר תורה, והתורה מספקת מפתח לאופיו של המוצא האפשרי, בתנאי שהאדם האינדיווידואלי או העם היהודי כולו יבינו את מהותו הרוחנית של המפתח הזה. משום כך מספרת התורה על העֶבֶר בזמן עתיד.

הלילה הארוך של המכה התשיעית

בתחילת ספר שמות נאמר: "וישימו עליו שרי מסיים למען ענותו בסבלותם". "שרי המיסים" המופיעים בפרשת השבוע שנקראה בתחילת ינואר 2007, הוזכרו בבתי הכנסת דווקא באותם ימים שבהם היתה השערורייה סביב למנכ"ל רשות המיסים בעיצומה; והלוא אותו מנכ"ל הוא הוא "שר המיסים" בפועל. אבל מי שם את פרעה הקולקטיבי הזה מעל לישראלים בני זמננו? אנו עצמנו, הישראלים. במו ידינו יצרנו את מערכת העריצות, ובה – פנתאון של אלי שקר: רדיפת הבצע, התקינות הפוליטית וההיטמעות בקהילייה הבינלאומית. לא האמנו למשה הקולקטיבי שלנו, לבעלי החזון של הימין הקלאסי, לאחר כשלונותיהם הראשונים שהכבידו את לב פרעה-האוו"ם והקשיחו את רדיפותיו. אבל "בני ישראל ... לא שמעו אל-משה מקוצר רוח ומעבודה קשה". "קוצר הרוח" אינו אלא "שלום עכשיו": הביאו לנו שלום מיד, בזה הרגע, או שתניחו לנו כדי שנישאר נתונים בעבדותנו השגרתית.

אלא שעבדות שגרתית זו הופכת כבר לבלתי נסבלת, מפני שבנוסף ל"מיסים", המטיר הקב"ה את כל מכותיו על פרעה-הממסד שלנו (וכתוצאה מכך – מה חבל! – גם עלינו), אשר התעקש להקשות את לבו. הדבר היחיד שמנחם הוא שעל פי כל הסימנים אנחנו נמצאים אי-שם בעיצומה של המכה התשיעית, ופירוש הדבר שאנו כבר קרובים ליציאה מבית העבדים.

שתי המכות הראשונות הן דם וצפרדע. משטרנו, המתמיד בסירובו להוביל

את ישראל אל מילוי שליחותה, הביא אל קרבנו את דם הטרור ואת הצפרדעים הדוחות והחודרות לכל מקום – את צפרדעי האנטישמיות החדשה ואת צפרדעי האנטי-ציונות. עם זאת, פרעה שלנו כמוהו כפרעה המצרי של אז, וגם הוא אינו יודע לקרוא את האותות. פרעה הסביר את שתי המכות הראשונות ההן – את הדם ואת הצפרדעים – ככישוף (הלוא חרטומיו השכילו לעשות את אותו הדבר); כלומר, הסבירן בסיבות טבעיות – במאמץ אנושי. הממסד שלנו אומר את אותו הדבר וטוען כי אין זה עונש משמים על שהפרנו את רצונו של הקב"ה, אלא תוצאה הנובעת מסיבות טבעיות. ואם נגיע לווייתורים גדולים עוד יותר, ייפסק הדם וייעלמו הצפרדעים.

המכות הבאות הן כינים, ערוב, דָּבַר, שחין וברד. בשל התעקשות פרעה הקולקטיבי שלנו, המסרב לשלח את העם לעבודת האמת שלו, השליח אלוהים עלינו את כיני השחיתות; את הערוב, שהוא חיות פרא, – את השאהידים, הטורפים אנשים ברחובות ובבתים; את הדָּבַר, שהוא מגיפת הצאן והבקר – את הקשיים הכלכליים; את השחין, שהוא מורסות ודלקות – את התפוררותם של כל מוסדות השלטון והחברה; ולבסוף, את הברד (ברוסית – "גראד") – את טיליו של חיזבאללה.

אלא שפרעה של הממסד השמאלני רק מקשה את לבו ואינו מכיר באותות אלה.

מעניינת המכה השמינית – הארבה. הוא זולל את הלחם, ולחמו של היהודי הוא דבר ה'. הפוסט-ציונות מנסה "לסלק את אלוהים" מכל המקומות חוץ מבתי הכנסת. בדומה לארבה, היא מאכלת עד כלות את רוחם של כל מוסד חברתי וכל מבנה ממלכתי, בלי להותיר לרפואה ולו גבעול ירוק אחד של המסורת והאמונה היהודית. כאשר לוכדים את הארבה, קל למחוץ אותו בין האצבעות: השקר של הפוסט-ציונות הוא דק ושברירי, אבל כוחו – בכלי התקשורת, בהמוניות. כאשר קללת המכות הולכת ומתפשטת, והארבה מאיים "לנקות" את ממגורות הפטריוטיות במידה כזאת שהמדינה עלולה לחדול להתקיים – הרי שבמצבים כאלה פרעה הקולקטיבי שלנו, בדומה לרעמסס השני, יכול להסכים פה ושם לפשרות: להעלות קצת את הטמפרטורה הציונית בצבא ואפילו בדיפלומטיה, אבל בשום אופן לא בהשכלה. "צאו והשאירו את ילדיכם," הרשה פרעה מלך מצרים

אחרי המכה השביעית. גם פרעה המודרני שלנו נאחז בחינוך הפוסט־ציוני, הגוזל את בני הנוער ואת הצעירים משליחותם היהודית. גם כאשר אחת מרגליו כבר מעל לתהום, מכניס הממסד השמאלני את "הקו הירוק" לספרי הלימוד, בניסיון להנציח בתודעת בני הנוער את תסביך האשמה של "כובשים".

המכה התשיעית היא חושך: המצב שבו אור התבונה כִּבָּה לחלוטין. לְמִנּוֹת לפני מלחמת לבנון השנייה את עמיר פרץ, הדמגוג של ההסתדרות, לשר הביטחון; לדבר אחרי היציאה מעזה על נסיגה חדשה ("ההתכנסות"), לחמש את פת"ח ולדון במסירת הגולן לסורים – כל זה ליקוי מוחלט של מאורות התבונה. המדרש מספר כי היה אפשר למשש את חושך מצרים, בדיוק כפי שניתן למשש עכשיו את ריקנותם הרוחנית והשכלית של שלטונות ישראל. כולנו יושבים ולא "קמים איש מתחתינו" – אלה הם תסמיני האפתיה והשיתוק הנוראים שפגעו היום בחברה הישראלית. וסנוורי התבונה האלה גוררים אחריהם את המכה העשירית והאחרונה – את מכת הבכורות, כלומר קורבנות שנופלים בכל מקום ללא עוול בכפם.

אולי המכה האיומה הזאת לא תפגע בנו, אם נקריב לאלוהים, בהתאם להלכות הפסח, את הקורבן הנכון, כדי שמלאך המוות יפסח על בתינו. התורה מצווה "להקריב את השה" – את אל השקר, את סמל הפריון של המצרים. מה הוא האליל המודרני של פרעה הקולקטיבי שלנו? לְמָה הם סוגדים? למורשתו של רבין? להיטמעותה של ישראל במשפחת העמים? לחזון התעתועים של מזרחה תיכן חדש? שחטו, בָּתְרוּ וחשפו את האליל הזה. עשו זאת על יד השולחן המשפחתי, אשר התקבצו סביבו כל הדורות – כדי שלא יוותרו שום אשליות לא אצל זקן ולא אצל טף בנוגע לאלילים פגניים אלה. הדם שתוציאו מן האידיאולוגיה הכוזבת הזאת, יהפוך לסימן שִׁיגָן על בתיכם, בהיותו על שתי המזוזות ועל המשקוף שלכם.

"ואכלתם אותו בחיפזון," מפני שמלאך המוות עלול לבוא בכל שנייה משניותיו של הלילה הארוך הזה.

"תאכלו אותו מותניכם חגורים, נעליכם ברגליכם," – הִיוּ מוכנים ליציאה מבית העבדים; היו מוכנים ליטול את השלטון לידיכם, התכוננו לניהול המדינה. "שאלו ממצרים כלי זהב," – למדו מאנשי האליטה השלטת את כל הטוב שיש

בהם. שלחו את בניכם ללמוד משפטים, מדעי מדינה, ניהול עסקים. יש לנו מספיק רופאים ומתכנתים.

משה גדל בחצר פרעה, לכן מי שיוציא ואותנו מבית העבדים יהיה דור חדש של האליטה הפוליטית, שאותו נגדל בעצמנו. והלוא גידול הוא תהליך ממושך, ובכך נעוץ ייחודו הדיאלקטי של המומנטום: יש לצאת לדרך ארוכה, ובה בעת גם למהר.

העיקר הוא שכדי שנוכל לצאת מבית העבדים הזה, עלינו לענות תחילה על השאלה: לשם מה אנחנו יוצאים? משה דרש מפרעה לשלח את עמו כדי שיעבוד את אלוהיו במדבר או יחוג לו במדבר. למעשה, עבודת אלוהים או חג לאלוהים הם היינו הך. חג לאלוהים אינו פסח ואינו פורים. בחג אחר ושונה מדובר: בגידול נווה-מדבר של חברת צדיקים בלב השממה של עולם בלתי רוחני. אלא שישראל בת ימינו, המתענה בעבודת של עצמה, אינה מתכוונת לחוג חג כזה. ("מצעד גאוה" חגיגי הוא עניין אחר).

צריך לשאוף אל החג הזה ולחנך את השאיפה הזאת בילדינו. אז הלילה הארוך והמתמשך בציפייה ליציאה מבית העבדים יסתיים מהר יותר – וגם פחות דם יישפך.

המטומת ההמיספירה השמאלית

בנסיבות הקיימות היום, אין ספק כי היציאה מבית העבדים אכן תתרחש. אנו מוקפים בחילותיו של פרעה, המכנינים בגלוי את השמדת היהודים; אנו שרויים במצב של עבדות – הן הפוליטית (עם ה"ריבונות המוגבלת" שלנו), והן הרוחנית – עם הציניות הפוסט-ציונית ועם האי-אמונה בשליחותנו ובערכינו הנעלים. וכאשר נצעק אל אלוהינו, הוא יוליך אותנו אל החירות – אל השחרור משלשלאותיהן של פוליטיקה ושל אידיאולוגיה כוזבת. ואז יזנקו אחרינו חילותיו של פרעה-האו"ם, יחד עם כל הקהילייה הבינלאומית שלהם. אלא שאנחנו נחצה את הים ההוא, שנוזליו האדומים כבר מגיעים לנו עד החזה וניתזים אל פינו – ומרכבות האויב יטבעו בו.

העתיד כבר קיים, וישראל ניצחה בו. זהו היגיון של ברזל, אמת ויציב, בדיוק

כמו העובדה שתינוק שלמד לזחול – בהכרח יקום על רגליו ויילך. ואילו אידיאולוגיית הפסאודו־פרגמטיות, שאינה מניחה לנו לקום מברכיננו, ושאינה סתם שלטונו של הממסד השמאלני אלא של המיספירת המוח השמאלית – כלומר של התודעה המוגבלת לזמן הווה בלבד, לגורמים חומריים בלבד, להגיגיון ולאינדיווידואליזם – נידונה לחידלון.

מערכת חשיבה, השוללת את ההכרח של מימוש צעדים כלשהם בתיאום הרמוני עם ההמיספירה הימנית – עם האידיאלים והמסורת, עם האינטואיטיבי והעל־אישי – הובילה את המערב למבוי סתום, אשר בו שוב אינו יכול להגן על עצמו דווקא בהיתקלות עם ההמיספירה הימנית של המזרח, המוגדלת מעבר לכל מידה.

ההמיספירה השמאלית אינה מביאה בחשבון את הבלתי־ניתן למישוש – את ההיסטוריה והמסורת, את הדת והפסיכולוגיה, את האידיאלים והמוטיבים – לא של עצמה, ולא של האויב. כאשר היא לועגת לאורתודוקסים ולחוקיהם או לבעלי החזון ולחלומותיהם, היא משחקת על פי כלליו הנוקשים של לוח השחמט הגדול שהיא עצמה המציאה – אותם כללים שמעוררים חיוך אצל אותו אחד אשר לא קבע את כללי השחמט אלא את חוקי הווייתם של השחמטאים; אותם כללים שה"יריב" צוחק עליהם בקול רם, בלי להכיר בהם כלל ובה בעת אגב הסעת כלים בהתאם להם.

היריב הציג על הלוח כלי חדש: "העם הפלסטיני". אנחנו מקבלים אותו, והכללים שלנו דורשים לתת את זכות הגדרתו העצמית, כמו לכל עם אחר. השחמטאי־הרמאי מכניס למשחק־הדיבור את הכלי הנוסף: ה"כיבוש"! אנחנו מסכימים גם להכנסתו ומסלקים את חיילינו מקווי ההגנה. הרמאי מכריז: "אנחנו עניים!" ושוב ישראל נדה בראשה באמון, ובהתאם לכלליה – נותנת כספים לרוצחי היהודים.

הציוויליזציה המערבית הולידה את תפישת ה־"mea culpa" – "זוהי אשמת". אם מאשימים אותי, פירוש הדבר שמאשימי הם הצודקים ואני אשם. אבל למוסלמים אין מושג כזה: אם מתעוררות אצלי בעיות כלשהן, פירוש הדבר שאחרים אשמים בכך. מדענים־ערביסטים ישראלים לא משוחזדים ניסו לשכנע לשווא את הדיפלומטים השמאלניים של ארצם בכך שתמים מצדם לייחס ליריב את הדימוי של עצמם. כאילו גם הוא מעוניין בשלווה ובשובע בדיוק באותה

מידה – ולשם השגת מטרה זו, גם הוא ירצה בפשרה. אבל בעיני המוסלמים, אם אתה מסכים לווייתורים – אין פירוש הדבר שאתה נדיב ואתה שואף להגיע לשלום, אלא פירוש הדבר שאתה חלש, ויש ללחוץ עליך עוד, לדחוף את הנופל, להפגין עקשנות יתרה ולקחת הכול.

אלא ששתי הגישות האלה אינן יהודיות. אנו זקוקים לדרך שלישית, העוברת בין הכאה על חטא בשל כל יריקה לעברנו, ובין ביטחון בחפותנו המוחלט. אם האויב בא אלי בטענות מחוצפות, משמע שאלוהים רוצה שאתקן דבר-מה בחיי הפנימיים – בחיי הרוח, המשפחה, הקהילה או המדינה שלי. הוא רוצה שאביע חרטה בפניו יתברך, ולא בפני אויבי. יש להיאבק במאשימי השווא האלה ולנצחם.

ההמיספירה השמאלית מנסה לפתור כל שאלה ב"היגיון צרוף", בדומה לאלופי המשחק "מה? איפה? מתי?"* סביב לשולחן הרולטה שלהם. בהדביקנו ליריב את "דמות הראי" של עצמנו, אנו מניחים בתמימות כי היריב – רציונלי באותה מידה כמונו.

הם באים להרוג אותנו, ולכן הגיוני לבנות חומה כדי שלא יוכלו לעבור. הם יורים עלינו טילים, לכן הגיוני לדאוג למערך הגנה מפני טילים. הם אומרים כי לא יעצור אותם דבר מלבד המוות, מפני שהחלום שלהם הוא להתפגר, אבל הם מתכוונים לקחת אותנו יחד איתם. הו לא, הם אינם יכולים באמת לרצות דבר כזה, כי זה לא הגיוני!

האם נצליח לקום משולחן המשחק הזה – תוך הפיכת הלוח, אם נצטרך? האם עם ישראל יינצל, היהפוך להיות אור לגויים, האם יתרחש מעבר מן ההמיספירה השמאלית המעקרת של הפוסט-ציונות אל ההרמוניה של ציונות אוניברסלית שלמה?

כל אלה אינן שאלות שעומדות על הפרק. נוכל. נהיה. נגשים את עצמנו. השאלה היא באיזה סוג של מעבר אנחנו נבחר: בדרכה של ידיעה או בדרכו של סבל? כלומר, האם נבלע דם כמעט עד מוות בחצותנו את ים הדם שהקיפנו סביב-סביב, או שנצלה אותו כפי שצלחנו בצאתנו ממצרים – כאילו עברנו "בין שתי חומות" ביבשה?

זה תלוי עד כמה מהר ובאיזה עומק נתפוס בתודעתנו את שליחותנו הרוחנית,

את משמעות תקומתה של ישראל, את סיבות פילוגה של חברתנו ואת השורש הרוחני של סכסוכנו עם האיסלאם.

עצם תהליך התפיסה הרציונלית של הרוחני הוא תהליך ההרמוניזציה של ההמיספירות השמאלית והימנית של המוח, שילוב שני משולשיו של מגן דוד, החדרת הרוחניות בחומרי, איחודם של הקב"ה ושכינתו, השגת פיוס בין המזרח למערב. דווקא תהליך זה מהווה את פתרונה של הבעיה העיקרית הניצבת עתה לפני האנושות. והוא גם מילוי שליחותו של ישראל: היותו של עם ישראל מנהיג הגויים בדרכם לירושלים. וזו הדרך שבסופה צפויה לנו אחדות האמת, המושרשת באהבה מודעת.

במקום אחרית דבר

הציוני של העתיד

רבים שואלים אותי לאחר סיום הקריאה בספר המונח לפניכם: "כמה אנשים בישראל חולקים את האידיאולוגיה הזאת? כמה ציונים אוניברסליים חיים בישראל?" "הרבה," אני עונה. "ומספרם עוד יגדל. מפני שיש את מי לחקות." "ומי יכול לשמש דוגמה לחיקוי?" "ז'בוטינסקי עדיף על כולם."

דוסטויבסקי אמר על פושקין שהוא "האיש הרוסי שיופיע בעוד 200 שנה". גם על ז'בוטינסקי אפשר לומר את אותו הדבר: זהו ישראלי שיופיע בעוד 200 שנה. כן, הוא היה ציוני אוניברסלי למופת, והוא ראוי לחיקוי. אדם רציונלי, ובה בעת קשור לכל אותו "אי־רציונלי" המהווה את עמוד השדרה הרוחני של העם היהודי: ירושלים, ארץ ישראל, מסורת וסמלים. פטריוט נלהב שהפך לשם דבר של יהודי לאומי, ויחד עם זאת – אינטרנציונליסט עד לשד עצמותיו. ואין מדובר אפילו בכך שהוא ידע לכתוב ולדבר בצורה מבריקה בשפות זרות רבות מאוד. העניין הוא בכך שאהבתו ליהדות ולציונות לא הפריעה לו לאהוב בכנות ובהעמקה את תרבויותיהם של עמים אחרים – למן העם הרוסי ועד לעם האיטלקי. לאחר שהתאהב בהם והכיר את נשמתם (והם נענו לו ברגש הדדי), הוא ידע להפיק מתרבויות אלה ניצוצות קדושה ולהתיך את הזהב הזה של הגולה לקישוטי תיבת לוחות הברית של ישראל החדשה.

בהיותו ציוני אוניברסלי, ז'בוטינסקי ידע לקשר בין שלושת הזמנים בכל אחת מן הפעולות שעשה ובכל טקסט שכתב, על ידי כך שמצא משען איתן בעברו

המהולל של העם היהודי ובתורתו, ידע לתת מענה מפוכח לבעיותיו של ההווה ולשאוב השראה מראיית הנולד אשר תמיד ניצב מול מבטו הפנימי.

אבל העיקר הוא שז'בוטינסקי, כציוני אוניברסלי, הקרין בעצמו וקרא לדור הישראליים החדש שיקרין גם הוא את הגדולה המלכותית – את ההדר הבית"רי – את הכוונה להפוך לאור לגויים, אך במובן שונה מזה שמייחסים לו שני קטביה של ישראל המודרנית, החרדים ואנשי השמאל.

אם בשביל החרדים להיות אור לגויים פירושו לקדש את חייהם הפרטיים והקהילתיים (בלי להתיימר לקדש את חיי המדינה, מפני שההלכה שגובשה בגולה אינה מורה על קידושה של ישראל לאחר תקומתה), הרי שבשביל אנשי השמאל "אור לגויים" פירושו נסיונות חוזרים ונשנים ללא לאות לעורר יחס חיובי מצד העמים האלה באמצעות התנהגות מזוכיסטית לשמה, כאשר אנשי שמאל אלה מטפחים את אויביהם ומפנים מרצון את גבם אל הסכין המונפת שלהם.

ואילו ז'בוטינסקי קרא לדבוק בשביל הזהב המלכותי – כן, תוך כיבוד המסורת וערכיה המקודשים, כן, תוך הצעת שוויון הזכויות לערבים תמורת לויאליות כלפי המדינה, אבל העיקר – אגב קידושה של אותה מדינה, אגב ניסיון להפוך את כל מוסדותיה, למן הצבא ועד לכלכלה, למן הליגיון ועד להסתדרות, לרציונליים ובנויים על פי עקרונות הצדק התנ"כי, וזאת כדי שישראל כמדינה ולא כקהילה תיהפך באמת לאור לגויים, שתהיה למנהיגה ולנביאה בזירה הבינלאומית.

היום ישראל נוכחת במפתו המנטלית של המערב רק כמכשול קטן ובה בעת מציק, שבגללו יוצא מכליו העולם המוסלמי הענקי, ואגב כך מפר את זרימת החיים הנוחה של "האדם הלבן". כדי לפקוח את עיני המערב על שאין מדובר בסכסוך הערבי-ישראלי אלא בסכסוך שבין האנטי-ציוויליזציה של הג'יהאד לציוויליזציה של התנ"ך, ושהמוסלמים נלחמים נגד ישראל רק מפני שרואים בה, ובצדק, את עמדת הפיקוד הרוחנית של המערב; והלוא כדי לתת לציוויליזציה של התנ"ך השראה לקימה לתחייה רוחנית ולמיגור הברברים החדשים – לשם כך

צריך שישראל תחוש בעצמה כי היא נושאת אל העולם כולו את אותה המנהיגות ואת אותה הנבואה.

אבל כדי שזה יתגשם, יש, בראש ובראשונה, צורך בכך ש"הציונות הרוממה" שז'בוטינסקי חלם עליה תנצח בישראל. לשם כך, האליטות הישראליות, ובפרט אלה השולטות באמצעי התקשורת ובמערכת החינוך, צריכות להפנים את דבריו של ז'בוטינסקי שאותם אמר בשנת 1935 בווינה, בכנס הייסוד של ההסתדרות הציונית החדשה:

גם מדינת היהודים איננה מטרה סופית: מדינת היהודים אינה אלא צעד ראשון בתהליך ההתגשמות של הציונות הרוממה. אחריו יבוא הצעד השני: שיבת העם לציון, יציאת הגולה, פתרון שאלת היהודים. ומטרתה הסופית האמיתית של הציונות הרוממה לא תופיע אלא בשלב השלישי – הדבר שלמענו בעצם קיימות האומות הגדולות: יצירת תרבות לאומית שתאציל מהודה על כל העולם, ככתוב: "כי מציון תצא תורה".

שלב שלישי זה, אותה תרבות לאומית שהעולם כולו מצפה מישראל ליצירתה, אותה ציונות אוניברסלית כבר התגשמה באישיותו של ז'בוטינסקי עצמו. עם הזמן, אישיותו לא הופכת למושכת פחות אלא דווקא למושכת יותר ויותר בעיני היהודים הצעירים, ולכן אפשר לומר בבטחה כי בעתיד הלא רחוק במיוחד תהפוך הציונות האוניברסלית לזרם המרכזי (mainstream) – לציונות רגילה, והצעירים בישראל יתקשו להאמין כי אמיתות יומיומיות אלה נתקלו פעם בדחייה נזעמת, בדיוק כפי שהיום קשה לנו להאמין כי את ז'בוטינסקי שנאו והתייחסו בעוינות לאמיתות שיצאו מפיו. הבה נשקיף אל המציאות של היום מן העתיד, כפי שנהג ז'בוטינסקי לעשות, ונחזור ונאמר בחיך על מבקריה של הציונות האוניברסלית את מימרתו של טרומפלדור, האהובה כל כך על ז'בוטינסקי: "אין דבר".

